ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
51

Prețul supunerii

Esmeralda Lane

ESMERALDA LANE

Prețul supunerii

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

În semiîntuneric, stând în picioare în fața ferestrei panoramice, Adena West privea golful din San Francisco. În depărtare luminile orașului formau un colier pe care ceața nopții nu-l voalase încă.

Din orașul modern de pe coasta colinei, tânăra femeie putea să zărească și încântătorul Sausalito. Situat la extremitatea nordică a podului Golden Gate, micuța localitate evoca o Riviera de lux, cu casele ei care luau cu asalt pantele, cu magazinele elegante și restaurantele răspândite pe malul oceanului.

Nu se putea să nu-ți placă Sausalito, își spuse Adena. Dar, bineînțeles că-i plăcea și San Francisco și nu va fi deloc supărată să se întoarcă la ea acasă imediat ce-și va îndeplini misiunea. Și această misiune o preocupa atât de mult încât o făcea să se uite destul de distrată la priveliștea pitorească pe care o putea admira de la fereastră.

Întrevederea pe care i-o solicitase lui Holt Sinclair va fi ultima încercare a acestei zile proaste. După aceea, o să poată reflecta și o să poată privi de mâine spre viitor.

Cufundată în gândurile ei, nu auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Un val de lumină inundă brusc încăperea. Adena se întoarse repede, cu o mișcare plină de grație.

— Domnișoara West?

Bărbatul care intrase o privi o clipă cu atenție.

— Sunt Holt Sinclair. Ați dorit să mă vedeți?

Încordată, Adena dădu din cap, privindu-l cu un brusc interes pe bărbatul care se afla în fața ei. Nu-l întâlnise niciodată și nu corespundea deloc imaginii pe care și-o făurise despre el. În primul rând, era mult mai tânăr decât presupusese. Treizeci și șapte, treizeci și opt de ani. Părul negru dat pe spate era des și ondulat. Doar câteva fire argintii, ici și colo. Ochii lui, de un cenușiu-închis, cu o expresie rece și atentă, se încrucișară cu ai ei. Exista în acest bărbat o duritate, o inflexibilitate care o făceau să nu se simtă deloc în largul ei.

Imaginația mea îmi joacă feste, își spuse Adena. Fusese nervoasă toată ziua. Nu numai prezența acestui bărbat o făcea să se simtă astfel. Și totuși o enerva faptul că reacționa așa.

Pentru prima oară fu cuprinsă de îndoieli. Chiar trebuise să vină la el acasă? Se afla aici ca să-l pună pe Sinclair în gardă... dar era într-adevăr necesar?

Experiența se putea lesne citi pe trăsăturile bine modelate, nasul drept, maxilarele puternice, ridurile din jurul gurii și ridurile mai mici de la colțul ochilor cenușii. Fără să fie frumos în adevăratul sens al cuvântului, chipul lui era de o expresivi-

tate care o impresiona. Purta o cămașă din flanelă ecosez, deschisă la gât și niște pantaloni kaki care-i subliniau umerii lați, pântecele plat și coapsele puternice.

Adena își ținu răsuflarea. Propria nervozitate o îngrijora. Totuși, ea nu se afla aici decât din motive profesionale. Apoi, nu-l va mai revedea niciodată pe acest bărbat.

— Sunt Adena West, spuse ea cu o voce puțin răgușită, voalată de oboseala zilei.

— Mi-a spus menajera. Vă rog să luați loc.

Holt Sinclair traversă încăperea cu un pas elastic și-i arătă un scaun rotund, cu un design modern, aflat în stânga lui. El se așeză în fotoliul de piele neagră, plasat în spatele biroului său. Apoi așteptă cu o răceală politicoasă.

Adena încercă să suporte cu indiferență examenul privirii pătrunzătoare. Știa ceea ce vedea el: era aceeași imagine pe care o reflecta oglinda cu ramă sculptată, fixată pe peretele din spatele biroului. O femeie tânără, care împlinise de curând douăzeci și opt de ani, al cărei păr blond-roșcat, pieptănat simplu cu cărare la mijloc, încadra cu buclele lui un chip cu ochi migdalați. Linia nasului și o bărbie prea voluntară erau îndulcite de gura cărnoasă și culoarea turcoaz a ochilor. Era mai degrabă un chip interesant decât frumos. Nu era frumos conform normelor clasice, dar energic și inteligent. Cel puțin pentru observatorii atenți. Cei distrați nu vedeau decât un chip plăcut și seducător.

Adena știa să profite de această putere de seducție cu care o înzestrase natura. În seara asta, îmbrăcată cu o vestă din piele de antilopă de o croială ireproșabilă și o fustă strâmtă de

culoarea ochilor ei, era de o eleganță sobră și rafinată. Gulerul bluzei, care se asorta perfect cu restul, îi sublinia linia fină a gâtului. Un cordon metalic adăuga o notă de originalitate ținutei ei, care-i punea în evidență trupul zvelt și foarte feminin, cu șolduri frumos arcuite și picioare lungi.

— Iertați-mă că v-am deranjat acasă, începu ea cu hotărâre. Dar secretara dumneavoastră mi-a comunicat că n-o să vă găsesc astăzi la birou.

— Și nu suporta amânare? replică interlocutorul ei ridicând dintr-o sprânceană.

— Mă tem că nu, domnule Sinclair. Eu lucrez...

Adena ezită, apoi renunță să intre în amănunte și mai ales să-i spună că tocmai fusese concediată.

— Lucrez la *Laboratoarele Carrigan.*

— Aha! Concurenții mei! exclamă el cu o voce tărăgănată și cu un zâmbet care nu reușea însă să-i lumineze și ochii. Nu-mi spuneți că Brad Carrigan e atât de disperat încât încearcă să pună la cale o tentativă de corupție!

Pentru a putea studia mai bine expresia de o ironie rece care apăruse pe chipul cu trăsături dure, Adena strânse din pleoape. Poate că se înșelase închipuindu-și că era de datoria ei să-l prevină pe Holt Sinclair. Poate că acesta merita să fie abandonat sorții sale.

— Domnule Sinclair, îi răspunse ea cu o voce blândă de care cei care o cunoșteau bine învățaseră să se teamă, dacă vă spun că am avut o zi îngrozitoare, e foarte departe de adevăr. Și în consecință nu mă simt în stare să vă apreciez glumele.

— Deci nu Carrigan v-a trimis? Păcat...

Se ridică brusc și se îndreptă spre un bar din lemn negru de tec, care ocupa un colț al încăperii.

— Fiindcă se pare că aveți de abordat niște subiecte serioase, să ne instalăm mai comod.

Adena aștepta cu nerăbdare ca Holt să aducă paharele cu coniac. Îl acceptă pe al ei fără să protesteze, dar îl puse imediat pe biroul lăcuit.

— E o marcă excelentă! spuse Holt sec.

— Nu mă îndoiesc, dar nu mă aflu aici pentru o vizită mondenă. Dacă vreți, domnule Sinclair...

— Spune-mi Holt!

Bărbatul încălzi paharul între palme și apoi începu să bea încet.

— Mulțumesc, spuse ea, fără să-i pese de fapt de propunerea lui, știind că nu-l va mai revedea niciodată după această seară. Deci, lucrez la *Laboratoarele Carrigan* în calitate de contabil, cam de vreun an...

— Carrigan știe că te afli aici?

— Nu.

— Așa credeam și eu. Continuă.

Adena se încruntă. Nu pricepuse remarca lui Holt, dar renunță să-i ceară explicații.

— După cum ți-am mai spus, lucrez la contabilitate. De curând am început să descopăr niște cheltuieli ciudate.

Făcând o mutră amuzată, Holt Sinclair o întrerupse:

— E un lucru bine cunoscut că toți contabilii sunt în căutarea unor cheltuieli ciudate.

Exasperată, Adena închise ochii. Când îi redeschise, observă că interlocutorul ei o privea cu o vigilență care-i dezmințea dezinvoltura. De fapt, era extrem de atent.

— O să fiu cât mai concisă posibil. După câte am putut să stabilesc, aceste cheltuieli corespund unor sume date pe sub mână unui salariat de la firma Holt.

Dacă își închipuise că o să-l uimească, se înșelase. Fără să rostească nici un cuvânt, Holt sorbi din paharul lui de coniac.

— ...Eu... Eu nu dețin o probă absolută, reluă ea derutată. Aș avea nevoie de o verificare completă. Dar știu destule pentru... a-l înfunda pe patronul meu.

— Și deci te-ai dus să-l anunți pe Brad Carrigan de mica ta descoperire?

— Nu. Fiul lui, Jeff, este șeful meu de serviciu, spuse Adena cu răceală.

Își aduse aminte de întrevederea cu Jeff, la sfârșitul căreia se trezise șomeră. Și mai rău încă, o rupsese cu el exact în momentul când tânărul începuse să devină important în viața ei. Se simțea îndurerată că descoperise lipsa de integritate și de probitate profesională a lui Jeff, sau că descoperise asta abia acum?

— Și care a fost reacția lui Jeff Carrigan?

Vocea tărăgănată și blândă a lui Holt o mișca, trezea în ea niște senzații ciudate.

— El... el mi-a confirmat asta. Dar nu vreau să insist asupra acestui lucru. Am toate motivele să cred că *Laboratoarele Carrigan* au dat unuia dintre salariații tăi mai multe mii de dolari. După câte știu, este unul din salariații care are legătură

cu secția de materiale de acoperire. După părerea mea, el vinde *Laboratoarelor Carrigan* secretele industriale ale firmei *Sin Tech,* încheie repede Adena.

Era fericită că a reușit să spună totul și putea să se întoarcă în sfârșit la ea acasă, cu simțul datoriei împlinite.

Holt se concentra asupra conținutului paharului său, ca și cum se aștepta să găsească în el o informație suplimentară. Când își ridică ochii, o fixă cu o privire care-i dădu senzația că e un fluture prins cu un ac în insectar.

— Am înțeles eu bine, mi-ai spus că Brad Carrigan nu știe că te afli aici în această seară? Și nici fiul lui?

— Nici Jeff nu știe, șopti ea.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Holt o întrebă cu blândețe:

— Mi-ar plăcea să aflu ceva mai mult despre ce a spus tânărul Carrigan când i-ai povestit despre descoperirea ta.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

El dădu din cap, ca și cum o înțelegea perfect.

— În sfârșit, indiferent ce ați discutat, întrevederea voastră a avut drept rezultat faptul că te-ai decis să vii în seara asta aici ca să-mi oferi aceeași informație.

Adena se încruntă. Interlocutorul ei avea un mod ciudat de a se exprima.

— Ți-am spus ceea ce știam fiindcă eu cred că ai dreptul să știi.

— Frumos din partea ta. Chiar nu vrei să guști din coniacul meu, Adena?

Adena aruncă o privire spre paharul încă plin și, ridicând ușor din umeri, întinse mâna spre el. Nuanța lacului ei de

unghii se reflectă în cristalul plin cu lichid auriu. Privind în ochii enigmatici ai lui Holt peste marginea paharului, apoi bău câteva înghițituri timide. Holt schiță un surâs.

— Înțeleg că un contabil preferă să-și păstreze capul limpede când jonglează cu cifrele, dar să știi că n-ai de ce să te temi de mine. Sunt un om de onoare.

— Nu mă îndoiesc de asta. Bine, acum dacă vrei să mă scuzi, eu o să plec. Îmi pare rău că nu-ți pot furniza numele celui care vinde secretele firmei tale. Dar acum, fiindcă ești la curent, poate că vei fi în măsură să-i dai de urmă.

Se ridică și-și luă geanta de piele cu garnituri metalice. În sfârșit se putea duce acasă și să se destindă după toate încercările acestei zile. N-ar fi trebuit să bea coniac pe stomacul gol.

— Nu-ți bate capul cu asemenea amănunte, șopti Holt ridicându-se politicos. Cunosc spionul.

— Cum?!

Rămase locului stupefiată.

— Dar, reluă el cu un surâs ciudat, să nu crezi că subestimez informația pe care mi-ai adus-o. Termină-ți deci paharul.

Mută de surpriză, Adena nu se mișcă. Trecuse prin toate acestea, ca el să-i spună că știa deja totul... Se așeză din nou și luă hotărâtă paharul în mână. Apoi dădu pe gât coniacul care o încălzi imediat.

Holt îi aruncă o privire plină de reproș în timp ce ea punea cu grijă paharul de cristal pe masă.

— Mă bucur că ți-a plăcut, dar nici chiar așa, rosti el.

— Când mă gândesc că știai totul!

— Este unul din inginerii care lucrează în cercetare, îi explică Holt cu simplitate. Vinde informațiile *Laboratoarelor Carrigan* cam de trei luni. Toate complimentele mele că l-ai depistat atât de repede.

Își ridică paharul în chip de omagiu.

— Probabil că ești o contabilă bună.

— Dar când ai?... Cum de ai descoperit?...

— Foarte repede. M-am decis să-l las s-o facă până voi putea descoperi o probă împotriva vinovatului. În schimb, am aranjat în așa fel încât să-l țin departe de toate proiectele importante.

Adena își privea cu încăpățânare fundul paharului. Are aerul că se amuză, gândea ea. În mod sigur această zi era marcată de nebunie...

— Ei bine, spuse ea nu fără umor, am impresia că mi-am pierdut timpul. Iartă-mă că ți-am stricat seara, domnule Sinclair. Dar n-o să te mai deranjez mult timp.

Holt o privea cu niște ochi plini de sinceritate.

— Adena, nu mă considera un ingrat. O să-ți dovedesc că-ți apreciez demersul.

Tânăra clipi, puțin mirată.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. Am făcut ceea ce trebuie. Acum o să plec la mine acasă.

Dacă ar fi apucat să mănânce ceva înainte să vină aici... Alcoolul începuse să-i încețoșeze mintea.

— Ai cinat? o întrebă Holt în același moment.

— N-am avut timp. Voiam să vin imediat.

— Înțeleg! E primul tău demers de acest gen?

Ea îl privi uluită. Întrebarea lui era atât de ciudată, încât bănui că și el băuse cam mult.

— Înțeleg. Întotdeauna e greu prima dată. Și pe urmă, nu prea ți-am ușurat sarcina și ți-am stricat și plăcerea de a mă vedea rămânând cu gura căscată de uimire. Ar fi trebuit să mă prefac surprins, nu-i așa? Așa că insist să rămâi să mănânci cu mine. Menajera a plecat la ora asta, dar pregătește întotdeauna o cină pentru două persoane înainte să plece. Vrei să-mi ții companie? Să știi că, după părerea mea, ar trebui să lași coniacul să se elimine înainte să urci din nou la volan.

Se ridicase deja și, înconjurând biroul cu un mers suplu și hotărât, o luă de mână. Înainte să înțeleagă ce se întâmpla cu ea, Adena se trezi în vestibulul care dădea spre o bucătărie mare și modernă.

În trecere, zări un salon spațios ale cărui culori se armonizau cu cele ale biroului. Un covor bej servea drept fond unui mobilier negru cu roșu și unor somptuoase obiecte prețioase. Niște imense ferestre panoramice dădeau spre golful San Francisco.

În bucătărie, roșul mobilierului și al ustensilelor era pus în valoare de gresia albă și câteva tușe de negru. Tot negre erau măsuța rotundă și scaunele din jurul ei.

Adena încercă să reia controlul situației.

— Domnule Sinclair, spuse ea, e drăguț din partea ta, dar eu nu vreau...

— Ce caraghios! Eu nu sunt niciodată drăguț. Și mă numesc Holt, îți amintești?

Descumpănită, Adena nu găsi nimic de răspuns.

El îi lăsă mâna pentru a se îndrepta spre cuptorul încastrat în perete.

— Ia să vedem, ce avem în seara asta?

Deschise ușa și adulmecă satisfăcut.

— O ruladă. Ceea ce înseamnă că o salată ne așteaptă pe undeva. Annie pregătește întotdeauna o salată la rulada ei cu spanac.

Se îndreptă spre frigider.

— Uite-o! exclamă el luând un castron cu salată asortată. Nu vrei să scoți farfuriile? Se află în dulapul de sus, de acolo.

Adena avea sentimentul că este manipulată cu dibăcie dar nu reușea să găsească un motiv plauzibil ca să facă să înceteze jocul. Puse fața de masă pe măsuța neagră aflată în apropierea ferestrei. La urma urmei, nu-i va face deloc rău să mănânce ceva.

Holt aduse platourile și-i făcu semn să se așeze.

— Să mâncăm în primul rând. Și o să ne terminăm discuția pe urmă, spuse el cu dezinvoltură întinzându-i Adenei cuțitul ca să taie rulada, în timp ce el amesteca salata.

— Nu ne-au mai rămas prea multe de spus, remarcă Adena gustând din ruladă.

Annie era o bucătăreasă pricepută, Adena știa să aprecieze o mâncare bună.

Cu un zâmbet rece, Holt înghiți un dumicat.

— Ba da, ba da. Nu fi așa timidă, fiindcă în felul acesta n-o să reușești niciodată pe acest drum.

— Holt, nu înțeleg. De fapt ce vrei să zici? Ce drum?

— N-are importanță. O să vorbim după cină. Gustă din salata lui Annie și vorbește-mi puțin despre tine.

— Ce vrei să afli?

— Ei bine, niște lucruri obișnuite. Unde locuiești? Ce faci în afara orelor de muncă? Ce filme îți plac? Ce gen de lucruri, ce...

— N-are importanță, replică ea sec.

— Haide, nu mă refuza! E o discuție amicală și...

— Ei bine, locuiesc în San Francisco, îmi plac mâncărurile bune, mă duc rar la cinema. Seara prefer să citesc. E suficient, sau dorești să știi în ce zodie m-am născut sau pentru ce candidat voi vota la alegeri?

— Văd că ai o limbă ascuțită.

Adena inspiră profund și-și regăsi calmul.

— Îmi pare rău. Sunt foarte nervoasă astăzi.

— Înțeleg. Nu-ți face griji. O să reușești, spuse el cu o voce liniștitoare.

Să nu-și facă griji! Dacă n-ar fi fost atât de încordată, ar fi izbucnit în râs.

Adena schiță un zâmbet crispat.

— Dacă așa spui...

— Da, așa spun. Ca desert, vrei o tartă cu cremă de lămâie sau ce a mai rămas din tortul de ieri?

— Annie se ocupă extraordinar de tine. E o adevărată perlă.

— O plătesc destul de bine ca să aibă grijă de casă, replică el pe un ton voit indiferent.

— Nu dai banii degeaba, spuse Adena încercând să aibă o voce la fel de nonșalantă ca a lui.

Holt Sinclair începuse să fie cinic. Dar marile reușite sociale sunt însoțite în mod inevitabil de cinism, își spuse Adena.

— Cred și eu, răspunse el calm. Sunt destul de bogat ca să plătesc la adevărata sa valoare lucrul pe care îl doresc sau la care râvnesc.

— Felicitări, șopti Adena ridicând ironic dintr-o sprânceană.

Luă cu furculița din farfurie ultima frunză de salată. Era într-adevăr bună.

— Mulțumesc. Și acum? Tort sau tartă cu cremă de lămâie?

— Tartă.

El dădu din cap.

— Ai început să arăți mai bine.

— Nu știam că arătam atât de rău...

Holt izbucni în râs, un râs profund și sonor care trezi imediat în ea un val de senzualitate.

— Nu rău... Doar puțin descumpănită...

El se ridică să strângă masa și Adena se ridică imediat să-l ajute.

— Ți-am spus că am avut o zi grea.

— Da, dar acum s-a sfârșit. Destinde-te, Adena. Vino să mâncăm desertul în salon.

Fără să-i mai aștepte încuviințarea, Holt luă două tarte și se îndreptă spre ușa bucătăriei.

Și de data asta, Adena nu putu face altceva decât să-l urmeze. Era ridicol. Se simțea ca un cățeluș. Dar al ei ce-o fi făcând la ora asta? Numai să nu fi uitat vecina să-l scoată la plimbare...

— De ce zâmbești? o întrebă Holt intrigat.

El puse farfuriile pe o măsuță joasă, plasată în fața unei canapele elegante.

— Mă gândeam că încep să mă simt ca Max, schnautzer-ul meu. Când îi e foame mă urmărește peste tot.

Se așează lângă el, având grijă să lase destulă distanță între ei.

— Presupun că și câinii au prețul lor, la fel ca și restul, spuse Holt râzând. Preț care se plătește prin hrană!

— Am impresia că privești existența dintr-un punct de vedere... capitalist!

— Iar eu am impresia că punctele noastre de vedere nu diferă deloc, replică el cu o voce numai miere.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Adena, savurând o bucățică din tartă.

— Că nu ți-ai pierdut deloc timpul în seara asta.

O bănuială îngrozitoare începu să-și croiască drum în mintea ei. Își tăie cu grijă o bucățică din tartă.

— Nu mi-am pierdut timpul? Atunci când posedai deja informația?

Holt își puse farfuria pe măsuță și se sprijini de perne. Apoi o cântări din priviri.

— N-aș vrea să mă iei drept un ingrat.

— Înțeleg, șopti ea. Atunci ce-mi propui?

Extrem de nemulțumită de propria ei persoană, Adena se întreba cum de putuse comite o asemenea eroare. Tipul ăsta nu avea nevoie de ajutorul ei! În plus, chiar dacă el n-ar fi fost la curent cu scurgerea de informații, își

dădea acum seama că nu avea nici un motiv să se simtă îngrijorată pentru el. Holt Sinclair era perfect capabil să se descurce singur!

— Îți propun să evaluez recunoștința mea la două mii de dolari, spuse el pe tonul omului versat de afaceri.

— Două mii!

Adena îl privi uluită.

— Haide, Adena, informațiile pe care mi le-ai furnizat nu erau o noutate pentru mine!

— Două mii de dolari! Mi-ai da două mii de dolari pentru ce ți-am spus în seara asta?

— Ascultă! Nu prea știu ce-ți imaginezi dar nu trebuie să crezi că meseria în care te lansezi o să-ți aducă niște câștiguri enorme. Cel puțin nu la început, și nu cu informații depășite. Ah! Un sfat bun, având în vedere că am ajuns aici. Nu-ți livra niciodată „produsul" înainte ca târgul să fie încheiat.

Adena sări în picioare, roșie ca focul.

— Imposibil!

— Ce vrei să spui? Carrigan ți-a oferit mai mult ca să taci? Dacă da, spune-mi-o și o să-mi măresc oferta pentru a nu tăia toate punțile dintre noi. Cine știe? Poate că vei reveni într-o zi cu o informație mai interesantă.

Holt se ridică în picioare cu o mișcare suplă și neașteptată, ceea ce o făcu pe Adena să se dea înapoi cu un pas. Nu-și putea lua ochii de la el, fascinată ca de un șarpe boa.

— Și până unde o să mergi? reuși ea să articuleze cu o voce încordată.

— Depinde, șopti el gânditor făcând un pas spre ea. Cât pretinzi pentru loialitatea ta?

— Incredibil! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ești incredibil! Și când mă gândesc că am crezut că e de datoria mea să te previn! Când mă gândesc prin câte am trecut astăzi!

— Sunt sigur că a trebuit să faci un efort ca să vii la mine când ai înțeles că n-o să scoți destul de la Carrigan!

Holt mai făcu un pas spre ea, dar de data asta Adena nu se mai dădu înapoi.

— Dacă două mii de dolari nu-ți ajung, discuția rămâne deschisă. Negociem. Bineînțeles că o să vreau să aflu mai multe dacă trebuie să plătesc mai mult.

Privi cu atenție chipul încordat al tinerei femei și ochii i se întunecară.

— Dar ceva îmi spune că banii mei ar putea să...

Adena înțelese prea târziu. Ridică mâinile pentru a-l respinge. Fu inutil. Niște mâini puternice îi cuprinseră umerii și o atrăgeau irezistibil spre trupul puternic.

— Nu, oh, nu! exclamă ea.

Gura caldă a lui Holt se lipi de a ei, întrerupându-i protestele.

Capitolul 2

Din instinct, Adena se încordă când gura lui Holt puse stăpânire pe gura ei. Înțelese aproape imediat că nu risca nimic în plus. El dorea doar să sondeze puțin dincolo de suprafață... Ca un fruct pe care-l pipăi pentru a ști dacă este destul de copt.

În timp ce sărutarea lui devenea din ce în ce mai îndrăzneață, Holt își lăsa mâinile puternice să alunece cu dexteritate pe umerii fragili pe care-i mângâia cu o pricepere care o făcea să se gândească la multe. Buzele lui umede le forțau cu senzualitate pe ale ei să se întredeschidă.

— Destinde-te, micuța mea, îi șopti el fără să-și slăbească strânsoarea. O să ne înțelegem. Sunt o persoană rezonabilă...

— Sunt sigură de asta, șopti ea printre dinții strânși. Eu n-am fost rezonabilă imaginându-mi că trebuie să-ți aduc această informație.

— De ce ești atât de tulburată? O să plătesc...

— Două mii de dolari?

— Nu e destul? Având în vedere împrejurările, cred că sunt generos.

— Ești imposibil! Și dă-mi drumul! Nu mai avem nimic să ne spunem!

— Ba da. Pariez că ai mai multe de oferit decât niște informații perimate. Există în tine ceva care mă intrigă, Adena West, și vreau să plătesc ca să-mi satisfac curiozitatea.

Ochii de culoare turcoaz, plini de resentimetne, își cufundară privirea în ochii cenușii și atenți. Era imposibil de discutat cu acest om. Era exact ca Jeff. Nu, mai rău. Pentru că Jeff, cel puțin, nu pretindea că e om de lume sau că are stil. Dar Holt Sinclair era un încrezut care-și închipuia că poate cumpăra cu banii lui infecți tot ce dorea, tot ce râvnea.

Țuguindu-și buzele ca un copil, Holt încercă să potolească mânia Adenei și, luându-și o mână de pe umărul ei, urmă cu delicatețe, cu vârful degetului arătător, conturul gurii ei. Pe urmă o obligă, cu un gest plin de blândețe însă, să întredeschidă buzele.

Apoi o sărută cu atâta pasiune încât Adena se zbătu să scape de mângâierea plină de erotism a sărutării lui.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

El nu ținu seama de protestele ei, în timp ce limba nu dădea pace gurii ei vulnerabile. Mâinile Adenei se lipiră de pieptul lui și, cu unghiile înfipte în materialul cămășii, încercă fără succes să-l împingă.

— Nu te mai opune, Adena. Destinde-te, repetă el cu o voce înăbușită. Descleștează-ți buzele, vreau să gust...

— Mizerabilule, n-o să obții nimic de la mine! Nu vreau să...

Dar înainte să-și fi terminat fraza, el reușise să-și bage limba printre dinții ei, în lăcașul călduț al gurii. Sărutarea deveni dintr-o dată mai mult decât o simplă mângâiere. Mult mai mult.

Cu răsuflarea tăiată, Adena fu luată pe sus de un val de senzualitate. Tulburată, simți că-i vine să leșine. În loc să încerce să-l împingă cu amândouă mâinile, se agăță de el.

Convinsă că nu are altă soluție decât să-l lase să joace scena de dominare virilă până în momentul când va avea ocazia să scape de el, Adena se căzni să rămână impasibilă, plutind ca o epavă în voia apelor dezlănțuite ale mareei în creștere.

După cum era ușor de prevăzut, imediat ce-și dădu seama că ea nu se mai opune, Holt își modifică tactica. Nu abandonă teritoriul cucerit, dar schimbă tehnica. Insistentă, blândă, limba lui începu s-o solicite pe cea a Adenei și buzele lui umede se lipiră, rugătoare parcă, de gura ei.

Când simți o mână fermă pe ceafă, Adena se crispă dar nu încercă să se elibereze. Sărutul se prelungi. La sfârșit, Holt ridică parcă regretând capul, dar evident satisfăcut. Ochii lui întunecați întârziară pe gura ei cărnoasă, apoi pe ochii plini de ciudă.

— Ceva îmi spune că o să facem treabă bună, noi doi, zise el cu o voce joasă și gravă, lăsându-și degetele să se joace distrat prin părul blond.

Adena nu catadicsi să-i răspundă. Tăcea, pregătindu-se să scape imediat ce se va ivi ocazia.

— Nu mai face mutrișoara asta îmbufnată, draga mea. O să fii plătită pentru osteneala ta.

— Ai terminat? replică în sfârșit Adena cu o voce uimitor de calmă. Pot să plec?

El zâmbi ironic.

— Chiar vrei să pleci?

— Exact.

— Dar mai avem atâtea să ne spunem!

Părea că abia se stăpânește să nu pufnească în râs și Adena remarcă fără să vrea căldura privirii lui în care exista o strălucire pe care nu și-o putea explica... ba da, tipul ăsta o dorea. Și pentru prima oară, i se făcu frică. Era timpul să pună o oarecare distanță între ea și Holt Sinclair.

— Poate, șopti ea cu îndrăzneală, știind că trebuie neapărat să facă o diversiune. Și dacă ai completa cecul ăla...

El o aprobă imediat.

— Bineînțeles.

Adena văzu satisfacția întipărindu-se pe chipul lui. I-ar fi tras cu plăcere o palmă.

— O să fii mai liniștită constatând că sunt un om de cuvânt.

Se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre birou.

Adena fu consternată să vadă expresia cinică din privirea lui. Doamne, își spuse ea, chiar crede că totul se poate cumpăra! De necrezut!

Dădu din cap, uluită, și-și luă poșeta.

Ei bine, măcar învățase o lecție: tipii duri de genul lui Holt Sinclair nu au nevoie de ajutorul oamenilor bine intenționați.

Îl privi traversând vestibulul și, imediat ce dispăru în biroul lui, ea se repezi spre ușa de la intrare și o șterse englezește.

Ajunsă afară, Adena nu pierdu nici o clipă. Într-un timp record, micul său Audi de culoare galbenă urcă panta spre podul Golden Gate. Slavă Domnului că asemenea zile erau destul de puține în viața unui om!

Nu începu să se destindă decât când ajunse în fața ușii apartamentului ei. Zgomotul făcut de cheie în broască declanșă lătrăturile vesele ale lui Max. Imediat ce se deschise ușa, superbul schnautzer sări pe ea.

— Oh, Max, nici nu știi cât este de plăcut să știu că, întorcându-mă acasă, pot găsi o ființă civilizată și bine crescută... așa ca tine! îi spuse ea râzând.

Mâna ei îl scărpina în acest timp între urechi și Max își ridică botul mustăcios, neascunzându-și bucuria.

— Așteaptă puțin, îi spuse ea, să-ți povestesc prin câte am trecut astăzi...

Și, cu un oftat de ușurare, Adena traversă micul vestibul împodobit cu plante verzi și intră în salon. Acolo, în fața ferestrei mari care dădea spre stradă, era plasată o canapea. Un covor mare, portocaliu, acoperea parchetul, un fond luminos pentru un decor în care predominau verdele și albul.

Se trânti pe canapea, își scoase pantofii și se lungi scoțând un geamăt de statisfacție. Se terminase. Pusese punct întregii afaceri.

— Sper că n-o să te formalizezi dacă o să mănânci câtva timp o mâncare mai ieftină din conserve, Max...

Își evalua mintal situația de șomeră și starea financiară. Îi mai rămâneau destui bani ca să supraviețuiască timp de două luni fără să fie forțată să-i dea lui Max crochetele alea uscate, îngrozitoare pe care nu le putea suferi. În cel mai rău caz, o să scoată ceva bani de la bancă.

Haide, își spuse ea cu un antren cam forțat, doar n-o să dureze atât până să găsesc din nou de lucru. Un contabil experimentat nu rămâne așa de mult pe drumuri. Aruncă o privire spre *Wall Street Journal* dar se răzgândi. O să aibă destul timp mâine să consulte ofertele de serviciu. În seara asta avea nevoie de somn.

— O să fii fericit să afli, Max, că n-o să-l mai vezi niciodată pe Jeff Carrigan, rosti ea cu o voce obosită.

Max își ciuli urechile și-și puse botul pe genunchii Adenei. Ea îi zâmbi.

— Știu că nu-ți plăcea. Și pe mine m-a dezamăgit astăzi.

Cât de mult o afecta pierderea lui Jeff? La drept vorbind, ruptura lor nu-i zdrobise inima. Era deprimată și atâta tot. Evident, farmecul și dezinvoltura lui Jeff, fără a mai vorbi și despre punctele comune profesionale, îi plăceau. De câtva timp, începuse să vadă în acest bărbat elegant cu care ieșea destul de des, un prieten destul de serios. Situația lui profesională fiind foarte stabilă, Adena se putea gândi la un viitor comun.

Reamintindu-și de reacția lui Jeff când îi dezvăluise descoperirea ei, închise ochii. El zâmbise, cu surâsul lui fermecător, un pic cinic, și în ochii căprui îi apăruse o scânteie ironică.

— Draga mea, trăim într-o lume a concurenței, îi explicase el pe un ton calm și plin de superioritate masculină. *Laboratoarele Carrigan* trebuie să se servească de oricine și de orice.

— Dar nu e bine, Jeff! exclamase ea, perfect conștientă de naivitatea ei, dar incapabilă să găsească altceva. E un furt!

— Așa sunt afacerile.

— Dar... tatăl tău știe de asta?

— El, eu și încă două persoane știm. Acum faci și tu parte din clubul nostru distins dar extrem de restrâns. Din fericire, ești aproape un membru al familiei...

Râdea sincer.

Iar Adena, furioasă, declarase plină de patimă că refuza să fie amestecată în asemenea chestii murdare. Așezat în spatele biroului său din nuc masiv, Jeff o lăsase „să-și iasă din pepeni" după cum obișnuia el să se exprime. Apoi îi ceruse să se reîntoarcă în propriul ei birou și să-l lase pe el să se ocupe de aspectele ascunse ale afacerilor. Ea îl privise fix, convinsă că el nu va pune capăt plăților și că, totodată, conta pe ea să închidă ochii.

Rece, cu hotărâre, Adena îi poruncise să nu-i mai telefoneze niciodată. Surpriza care se întipărise pe frumosul chip al lui Jeff constituise singura ei recompensă. Când ajunsese în biroul ei, își redactase demisia cu un calm aparent care o mai uluia încă. Și plecase.

Evident, ar fi trebuit să se oprească aici cu demersurile ei, își spuse ea cu acea înțelepciune care vine întotdeauna prea târziu. De ce crezuse că e obligația ei să-l avertizeze pe Holt Sinclair? Ar fi trebuit să-și închipuie că nu avea nevoie de ea... Dar atunci ce semnificație aveau banii pe care-i oferise?

— Ah! Bărbații... Să știi că nu spun asta și la adresa ta, Max, îi șopti ea schnautzer-ului.

Adena se ridică nervoasă. Mâine va fi mai bine, încercă ea să se încurajeze. Să începem cu începutul, își spuse intrând în

dormitorul al cărui parchet era acoperit cu un covor alb, în care picioarele ei goale se înfundau cu voluptate. Acum trebuia să se culce.

*

A doua zi de dimineață, în timp ce-l plimba pe Max, Adena cumpără mai multe ziare. Se simțea înviorată și plină de energie. Incredibil, își spuse ea, intrând în bucătărie și alegând dintre diversele ceaiuri din dulap, incredibil cum viața cuiva se poate schimba de pe o zi pe alta!

Se fixă asupra unui ceai englezesc foarte tonic. Avea nevoie de aceasta pentru a studia ofertele de serviciu... Să clătească cu apă fierbinte încântătorul ceainic chinezesc, să măsoare o doză bună de ceai și să toarne deasupra apă clocotită... Adena considera pregătirea ceaiului o operațiune foarte serioasă.

Se pregătea să mănânce un corn cald cu unt când sună telefonul. Încruntându-se se aplecă peste masă ca să ridice receptorul, ceea ce regretă imediat. Ar fi făcut mai bine să-l scoată din priză. Era Jeff.

— Ce ți s-a întâmplat, Adena? E aproape zece! Te-am căutat de două ori în biroul tău!

— N-ai primit demisia mea?

— Ba da, dar bineînțeles că am rupt-o și am azvârlit-o la coș. Știm prea bine amândoi că ai scris-o la mânie. Îți jur că niciodată nu te-aș fi crezut capabilă de o asemenea izbucnire. Ești o contabilă atât de bine crescută!

Jeff glumea, dar Adenei nu i se părea deloc amuzant. În ajun descoperise despre sine o mulțime de lucruri, printre care în special faptul că avea caracter. Și o doză mare de naivitate. Dar făcea progrese.

— Îmi pare rău că te contrazic, Jeff, dar am cântărit fiecare cuvânt al acestei demisii. Nu mai vreau să lucrez pentru o firmă care mă forțează să închid ochii asupra mitei și plăților ilegale care apar în actele mele.

Max, alertat de vocea ei, ridică imediat capul. Bunul și bătrânul Max. Singurul care era întotdeauna gata s-o apere, necondiționat.

— Adena, calmează-te. Ești obosită. Ascultă-mă, scumpo, ia-ți două zile libere. Nu, mai bine o săptămână. O să aranjez eu asta la serviciul personal. Pentru toată lumea vei fi în concediu. Nu va trece mult și te vei liniști, și atunci o să-ți poți relua lucrul fără ca nimeni să-și fi dat seama de nimic.

— La revedere, Jeff!

— Altceva, scumpo, adăugă el prefăcându-se că n-a auzit, am două bilete la un nou spectacol...

Vocea lui devenise profundă, afectuoasă. Reluă:

— Doar nu vrei să le pierdem...

— Trece-le în contul profit și pierderi!

Adena trânti receptorul în furcă și formă imediat numărul de la serviciul personal al *Laboratoarelor Carrigan.* Jeff îi rupsese demisia? Ei bine, o să vadă el!

Peste zece minute, plecarea ei era oficială. Secretara directorului de personal, Carol Walters, nu păru să se îndoiască de sănătatea mintală a Adenei și-i spuse că demisia ei e acceptată începând din acea clipă.

— O să ne lipsești la toți, Adena, adăugă bătrâna doamnă. Păstrăm legătura, da?

Nu și dacă pot face altfel, își spuse cu tristețe Adena în timp ce închidea. Apoi se aplecă hotărâtă asupra paginilor cu oferte de serviciu. Trebuia să selecționeze câteva anunțuri interesante și să-și pregătească cererile de candidatură.

*

Scrisorile fură redactate și puse la poștă abia peste două zile și, în timpul acestor patruzeci și opt de ore, Adena avu tot timpul să reflecteze la sugestia pe care i-o făcuse Jeff. La urma urmei de ce n-ar pleca în vacanță pentru câteva zile, în așteptarea răspunsurilor? La întoarcere, ar putea începe să dea telefoane și să facă demersurile respective. N-avea nici o intenție să urmeze celălalt sfat al lui Jeff: nu s-ar mai întoarce nici în ruptul capului la *Laboratoarele Carrigan.* Dar ideea unei scurte vacanțe o încânta.

Își prepară cina pe care o aduse în sufragerie ca să poată mânca privind știrile de la televizor. Era a treia seară de când era șomeră.

— Ce părere ai, Max? spuse ea în timpul unui spot publicitar. Am putea găsi un loc liniștit și pitoresc. Unul dintre prietenii mei de la serviciu mi-a vorbit despre un han vechi și încântător aflat într-un orășel situat pe drumul căutătorilor de aur. Ți-ar plăcea așa ceva?

Max, citadin în sufletul lui, păru să reflecteze cu seriozitate la întrebarea ei. Încă nu-i răspunsese când se făcu auzită soneria de la intrare.

Oftând, Adena puse deoparte materialul pe care-l broda. Deși n-avea nici un chef să primească vizite, traversă covorul portocaliu pe care balerinii ei nu făceau nici un zgomot și apăsă indispusă pe butonul interfonului. Decolteul tricoului verde, pe care-l alesese puțin cam mare, lăsa să se vadă umărul drept, dar Adena nu observă. Îmbrăcase tricoul ăsta prea larg și niște pantaloni albi vechi, în primul rând pentru confortul ei personal și nu ca să placă altora.

— Da?

— Adena? Sunt Holt Sinclair.

De parcă ar fi fost curentată, Adena își trase degetul de pe buton. Holt Sinclair! Ce căuta la ușa ei? Și ea... ea de ce se purta ca o idioată?

Se scurse o clipă, apoi Adena restabili comunicația și vocea ajunse din nou la urechile ei, tulburată parcă.

— E cineva la tine?

— Da, asta e, replică Adena, făcându-i câinelui cu ochiul.

— Sper că nu Jeff Carrigan? șopti Holt.

Adena tresări, întrebându-se de ce pomenise el de Jeff.

— Nu, e Max, spuse ea. Bună seara, domnule Sinclair.

— Max? Interesant, nu-ți pierzi deloc timpul, spuse el cu o voce tărăgănată.

— Poftim? rosti Adena înfuriindu-se.

— Vreau să zic că, pentru o tânără care a rupt o legătură abia acum trei zile...

— De unde știi asta? îl întrerupse furioasă Adena.

— Lasă-mă să intru și o să-ți spun. Am aflat încă multe alte lucruri despre tine. Nu-ți face probleme, o să fiu corect cu Max... Am venit să-mi cer scuze, Adena, reluă el cu o voce mai insistentă și mai blândă.

— Nu era necesar.

— Adena, te rog. M-am înșelat. Cel mai mic lucru pe care-l poți face pentru mine este să mă lași să-mi prezint scuzele. Și pe urmă, e al naibii de frig afară din cauza ceții, adăugă el cu viclenie.

Adena simți că o să cedeze. Doamne! Vocea asta...

— Foarte bine, spuse ea fără o amabilitate excesivă. Intră o clipă, dar dă-mi cuvântul că o să mă asculți când o să-ți cer să pleci.

— Bine, doamnă.

Falsa umilință conținută de răspunsul lui Holt o făcu pe Adena să surâdă fără voia ei. Dacă exista vreo ființă incapabilă să se umilească, aceasta era Holt Sinclair.

O clipă mai târziu, el îi trecea pragul. Silueta puternică, plină de virilitate, se impunea în ambianța luminoasă și culorile deschise ale încăperii. Ceața îi umezise părul și părea să plutească încă în fundul ochilor lui cenușii. Purta o haină din antilopă maro, pantaloni negri și un pulovăr de culoare... de culoarea vântului turbat. Văzându-l, Adena se întrebă dacă făcuse bine că-i dăduse drumul în casă.

Max se apropie imediat examinându-l, analizându-l, cântărindu-l. Stătea în fața străinului, cu privirea fixată asupra lui și, înainte ca Adena să fi aputut scoate vreo vorbă, Holt se aplecă zâmbind și mângâia capul gri al câinelui.

— Salut, Max! zise el prietenos.

Adena ridică ochii spre tavan. Minciuna ei fusese descoperită...

— Dă-mi haina, spuse ea politicoasă.

El o scoase cu o mișcare energică din umeri.

— Bei o ceașcă de ceai?

— Dar e senzațional aici! rosti Holt aruncând o privire rapidă prin încăpere. Ceva îmi spune că decoratorul tău nu are nimic în comun cu cel care s-a ocupat de casa mea. L-ai ales pe Max fiindcă blana lui se asortează cu covorul?

— Nu! Am cumpărat covorul fiindcă se asorta cu blana lui Max. Dar nu trebuie discutat despre asta, Holt, fiindcă, dacă Max ar pricepe, s-ar simți vexat. Și toate astea fiindcă decoratorul tău exploatează genul „cameră goală" pentru a obține efecte de stil... Sunt sigură de asta.

Cu umor, Holt schiță un zâmbet.

— El afirmă că e foarte masculin... La urma urmei, poate că decoratorii noștri s-ar înțelege. Dacă ar exista o cameră mai feminină și în casa mea...

— Stai jos, îi spuse ea repede ca să schimbe subiectul. Mă duc să-ți aduc o ceașcă.

Îl privi instalându-se pe canapeaua albă, exact în locul unde stătuse ea înainte; apoi aplecându-se să închidă televizorul ca și cum ar fi fost la el acasă; pe urmă uitându-se la tava cu cina ei.

— Ți-e foame?

— Nu, sunt mort de foame! răspunse el imediat. Ce ai pregătit!

— În seara asta am avut poftă să iau o cină rece. Vezi vreun inconvenient?

Holt privea cu un aer gânditor micuțul suport din argint cu trei etaje, cu sortimentul lui rafinat de creveți, castraveți tăiați în rondele subțiri și sandvișuri mititele cu diverse delicatese. O cești cuță era așezată lângă ceainicul din porțelan chinezesc.

— Deloc, replică le întinzând mâna spre un sandviș. Numai că mă simt în stare să devorez singur totul în două minute!

— Și să mă lași fără cină!

— E numai pentru tine?

— Nu așteptam pe nimeni.

— Ar fi trebuit să te anunț. Ai mai fi putut face câteva sandvișuri cu castraveți.

Și mai înghiți câțiva creveți.

Adena, făcând un efort vrednic de laudă pentru a-și păstra sângele rece, se duse în bucătărie, luă o ceașcă și o farfurioară și puse câțiva creveți pe două felii de pâine de un format mai convenabil poftei de mâncare a unui bărbat. Îi mai rămăsese o bucată de tartă cumpărată în plus pentru desertul de mâine. Cu atât mai rău. O scoase din frigider.

Revenind în salon, îl găsi pe Max lungit la picioarele lui Holt Sinclair, acceptând cu politețe un sandviș cu anșoa.

— Deci încerci să-mi corupi câinele? rosti ea pe un ton mai vesel decât ar fi dorit.

— Cum n-am avut nici o șansă cu proprietara lui, m-am gândit să încerc cu el.

Adena se crispă.

— Iartă-mă, șopti Holt. A fost o glumă de prost gust.

— Nu, nu glumeai, replică Adena care puse pe masă suplimentul de cină. Este exact ceea ce gândeai în seara trecută.

Turnă ceai în cană cu o ușurință plină de eleganță și luă loc în fotoliul din fața canapelei. Fără s-o scape din ochi, Holt întinse mâna și ridică țesătura verde pe care Adena o lăsase pe canapea când se ridicase să răspundă la ușă.

— Ce-i asta? o întrebă el.

Un colț al țesăturii, întins pe un gherghef de tapiserie, reprezenta un model cu siluete de păsări stilizate așezate pe crengile unui arbore.

Adena începuse să umple desenul cu puncte mici de mătase strălucitoare.

— Într-o bună zi va fi o față de masă, spuse ea bând o înghițitură de ceai.

— Într-o bună zi?

— Da. Lucrez la ea de mai mult de un an, îi mărturisi ea și n-o voi termina în mod sigur nici anul viitor.

— Ei bine, mormăi Holt, iată un mod de a-ți petrece timpul care se potrivește perfect cu această încăpere, cu câinele și cu serviciul luxos de ceai...

— Holt!

— Înțeleg. Aștept să-ți prezint scuzele anunțate.

Oftă în timp ce-și lua ceașca.

— De acord, îți cer iertare! Dar cum aș fi putut ghici că atunci, seara, nu veniseși cu gândul să storci niște bani de la mine? Sincer îți spun, era ipoteza cea mai plauzibilă, având în vedere împrejurările.

— Ai spus „era"?

— Adena, te rog. De unde aș fi putut ști că tu tocmai îți pierduseși slujba și un adorator înainte să vii la mine?

— Și cum se face că astăzi știi?

— Am sunat la tine la birou. În ciuda confuziei care pare să domnească acolo, demisia ta era foarte clară. Și în plus, am obținut toate amănuntele în privința rupturii care tocmai avusese loc.

— De la cine?

— De la fosta ta colegă care le aflase de la secretara lui Jeff Carrigan.

Holt triumfa.

— Având în vedere valul de informații care circulă între *Laboratoarele Carrigan* și *Sin Tech,* mă întreb de ce nu fuzionează cele două firme, spuse înțepată Adena.

Holt îi ignoră spusele și, strângând din dinți, continuă.

— Adena, în seara aceea am făcut o mare greșeală. N-am înțeles cum stăteau de fapt lucrurile. Dar nu-mi puteam închipui că ai trecut printr-o asemenea încercare. Admir faptul că ai tăiat orice punte între tine și Carrigan înainte de a veni la mine acasă. Mai admit și faptul că te-am jignit oferindu-ți două mii de dolari. La urma urmei, îți pierduseși slujba și un bărbat care era în stare să se ocupe cum trebuie de tine...

— Holt, aceste pretinse scuze mi se par destul de ciudate, spuse Adena, brusc în gardă.

— Îmi pare rău. O să fiu mai clar. Adena, am venit să-ți propun singurul lucru capabil să-ți compenseze pierderea pricinuită de plecarea ta de la *Laboratoarele Carrigan:* o situație la *Sin Tech* și un bărbat care va ști cum să se ocupe de tine: pe mine.

Capitolul 3

Timp de un moment care părea că nu se mai sfârșește, Adena îl privi pe bărbatul așezat în fața ei pe canapea, fascinată de privirea lui sigură și detașată. Îl văzu înghițind încă un sandviș și luându-și ceașca de ceai. Abia atunci clătină neîncrezătoare din cap.

— Presupun că vorbești serios?

— Nu vorbesc niciodată de pomană, replică el calm.

— O să țin minte asta.

Dar zări sclipind în ochii lui o scânteie ironică. Nu vorbise serios. Era de necrezut ce spusese.

— Generozitatea ta mă flatează, spuse ea, ținându-și cu încăpățânare privirea fixată spre conținutul ceștii.

— Îmi pare cu adevărat rău că n-am fost mai înțelegător în acea seară. Dacă te-ai fi arătat mai explicită...

— Îmi asum întreaga vină, spuse ea cu o voce indiferentă. După cum ai putut remarca, sunt novice în materie.

Simți că, de data asta, Holt se îndoia de sinceritatea ei. Își ridică ochii și, întâlnindu-i privirea, îi zâmbi.

— Mai vrei o ceașcă de ceai?

— Da, mulțumesc, îi răspunse el mecanic și cele două riduri de la colțurile gurii se adânciră parcă.

— Este un Oolong provenind din Formosa, continuă Adena pe un ton ușor. L-am cumpărat dintr-un mic magazin situat lângă Union Square, unde se găsește un sortiment extraordinar de variat...

— Adena!

— Și patronul este atât de amabil... Bineînțeles că și eu sunt o clientă bună și el mă tratează ca atare. Plătesc ceva mai scump pentru...

— Adena!

— ...ceva mai scump pentru unele din amestecurile mele preferate. Dar cred în vechiul dicton că nu obții nimic fără să dai nimic. Tu nu?

Fu surprinsă să-l vadă înroșindu-se, în timp ce un fulger amenințător îi trecu prin priviri. Holt pricepuse aluzia.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse el cu o voce blândă. Încerci cumva să mă faci să pricep că nu-ți ofer destul? Fii rezonabilă, Adena! Abia ne cunoaștem. Și remarcă, nu e numai vina mea...

Reflectă o clipă, apoi adăugă:

— Dacă n-ai fi plecat hoțește în seara aceea, am fi câștigat timp și am fi evitat multe neînțelegeri.

— Iartă-mă. Eram prea obosită.

— Adena! Termină cu acest mic joc. Am venit la tine ca să lămurim lucrurile. Nu mă mai omorî cu sarcasmele tale. Ți-am mai spus că îmi pare rău. Acum de ce râzi?

— De tine, bineînțeles. De cine altcineva? În seara aceea nu eram capabilă să apreciez umorul situației, dar în seara asta sunt încântată de ocazie. Câte femei ai cumpărat în ultimele șase luni, Holt? Cinci, șase? Trebuie să mă incluzi în harem? Reține că nu mă despart de Max. Așa că pune la socoteală și cheltuielile pe care le fac cu el. La care se adaugă banii necesari pentru hrana și îmbrăcămintea mea. Mi-e teamă că o să te coste cam mult cooptarea mea în colecție...

— Oh, ce naiba! Eu am venit aici cu intenția sinceră de a-ți oferi o slujbă și...

— Și altceva, spuse ea cu o voce egală.

— Ai ghicit, nu e totul.

— Atunci ce mai e?

El trase aer în piept, încercând să se stăpânească.

— Îmi pare rău că manierele mele ți se par prea directe. Dar realitatea este că te doresc și pot să plătesc prețul.

Sinceritatea și intensitatea tonului cu care rostise aceste vorbe o descumpăniră pe Adena. Simți că se înroșește la rândul ei.

— Cum poți fi atât de sigur? spuse ea. N-am petrecut decât o seară împreună.

— Și mi-a fost de ajuns, răspunse el cu surâsul pe buze.

În ochii lui, Adena citi amintirea sărutului lor și simți o căldură neașteptată răspândindu-i-se prin corp. Își așeză ceașca pe farfurioară cu un zgomot ușor.

— De unde ți-a venit ideea că dragostea are un preț?

— Totul are un preț, Adena. Dar, în cazul nostru, nu dragostea o cumpăr.

— Atunci ce cauți, de fapt? întrebă ea înfuriindu-se brusc. O nouă menajeră? Un al patrulea partener la bridge? Un contabil personal?

— Aș fi foarte fericit să-ți arăt rolul pe care am intenția să-l joci în viața mea, spuse el cu o voce calmă, acentuând unele cuvinte.

Începuse să se simtă provocat? Avea dreptate, își spuse ea, dar o meritase din plin.

— Îți mulțumesc mult, Holt, dar răspunsul este nu. Caut o slujbă, e adevărat, dar nu am intenția să-ți accept oferta. Mă tem să nu ne lege prea mult unul de celălalt.

— Te-ai înfuriat.

— Ești perspicace.

— Și asta fiindcă m-am purtat cinstit?

Adena avu sentimentul că-l decepționase.

— Felul tău de a acționa e lipsit de subtilitate, ba chiar vulgar. Și tot ce mi-ai spus nu prezintă interes pentru mine.

— Lipsit de subtilitate, de acord. Dar lipsit de interes? Rămâne de văzut. Vulgar? Absurd. Cunoști ceva mai romantic decât întâlnirea a două ființe care se simt imediat atrase una de cealaltă?

Adena zâmbi.

— Așa s-a întâmplat? O dragoste fulgerătoare?

— Atracție de la prima vedere. Și nu e corect să joci rolul eroinei ofensate, să încerci să mă faci să cred că tu n-ai simțit nimic. Dacă nu, n-ai fi rămas să cinezi cu mine și nu te-ai fi topit în brațele mele când te-am sărutat.

— Să mă topesc în brațele tale?! exclamă Adena, atinsă de strălucirea metalică a privirii lui. Ți-ai pierdut capul? Pur și simplu te-ai dat la mine! Așa că nu mi-a rămas de făcut decât un singur lucru: să suport și să aștept.

Timp de o clipă, Adena se gândi că a mers prea departe. Privirea lui intensă îi transmitea un mesaj arzător. Dar Holt surâse imediat și întinse mâna spre un alt sandviș.

— Presupun că acum e momentul când ar trebui să te iau în brațe, să te trântesc pe divan și să te mângâi cu pasiune până când ai fi incapabilă să-mi mai refuzi ceva. De fapt, ar trebui să te sărut ca să te fac să-ți pierzi capul și să te predai în mâinile dușmanului, adică ale mele.

— Holt!

Instinctiv, Adena se prinse de brațele fotoliului ei. Se simțea incredibil de vulnerabilă. Totuși Holt nu mișcase un deget.

— Ce s-a întâmplat? Ideea mea nu ți se pare destul de romantică, sau nu e pe gustul tău? În orice caz, nu poți spune că e lipsită de interes...

Ochii de culoare turcoaz ai Adenei se îngustară, bănuitori.

— Îți bați joc de mine.

— Puțin.

Holt surâse și bău o înghițitură de ceai.

— Probabil că n-a fost prea plăcut pentru tine să auzi că a trebuit să-ți suport sărutul, reluă Adena cu o falsă căință.

— Foarte neplăcut chiar. Dar, din fericire pentru mine, știu să iau partea bună a lucrurilor.

— Bine de tine! Dar în acest caz la care parte bună a lucrurilor te gândești? Mie mi se pare că, chiar dacă este neplăcut, trebuie să accepți faptele.

— De acord. Și cunoscând faptele, sunt hotărât să mă abțin de la orice manevră de apropiere rapidă și lipsită de subtilitate. Cel puțin un timp.

— Mă copleșești cu generozitatea ta. Și la ce fapte te referi?

— Ei bine... De exemplu, nu te-ai refăcut încă după ruptura cu Jeff. Nu te poți lăsa dusă de valul plăcerii, fiindcă te-ai disprețui singură dacă ai ceda unui alt bărbat atât de repede după ce i-ai dat papucii lui Carrigan... Apropo, cum a primit vestea?

Strângând din dinți, Adena îl privea fix. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Holt capabil de o asemenea perspicacitate. Pusese degetul pe un adevăr enervant și avea dreptate. Nu refuzase invitația lui la cină. De acord. Dar asta n-o agasa atât de mult ca amintirea faptului la care făcea el aluzie: plăcerea pe care o simțise în brațele lui. Și asta, abia la câteva ore după ce-l părăsise pe Jeff!

Răspunse la întrebarea lui pe cât de calm putea:

— Nu știu dacă m-a crezut.

— Dar dacă vine din nou, nu crezi că ar trebui să fii mai explicită?

În vocea lui gravă răsuna o provocare, slabă dar limpede. Deși Max nu catadicsi să deschidă ochii, urechile lui se mișcară. Totuși, câinele rămase la picioarele lui Holt, moțăind.

— Nu cred că povestea asta te privește, spuse Adena.

Holt își țuguie buzele ca un puști.

— Vreau să fiu sigur că nu te mai gândești la el.

— De ce nu revii peste șase luni ca să vezi dacă am reușit să-l părăsesc singură, așa cum ar trebui?

— Sunt eu răbdător, dar nici chiar așa. Mai pot primi puțin ceai?

— Servește-te, spuse ea agasată.

— Dar îmi place să te privesc pe tine servindu-l, e atât de agreabil...

— Pentru că, fără îndoială, ai sentimentul că mă vezi la locul potrivit? replică ea cu vioiciune.

Se ridică totuși și luă ceainicul.

— Nu, spuse Holt zâmbind. Este atât de... rafinat... de feminin. Adena, dă-mi o șansă. N-o să te bruschez, îți promit.

Adena îl privi printre gene. I se părea că descoperă în discuția lor o tonalitate nouă, mai gravă.

— Nu mă simt în stare să discut afaceri în momentul ăsta. Și nu cred că sunt o afacere profitabilă pentru tine...

Privirile lor se înfruntară, se cântăriră.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse în cele din urmă Holt. Să schimbăm subiectul.

— Înainte să-l asmut pe Max împotriva ta, fiindcă mă scoți din fire? replică ea glumind.

El se aplecă, îl trase de ureche pe schnautzer și zâmbi când câinele își frecă botul de picioarele lui.

— Nu. Înainte să te simți încolțită și să spui lucruri pe care le-ai regreta mai apoi.

— Holt! Totul este ridicol. Nu sunt o cutie de bomboane dintr-o vitrină.

— Asta am aflat-o deja, nu există nici o firimitură de zahăr în tine. Dacă am schimba totuși subiectul?

— Nu cred că avem multe subiecte de conversație.

— De ce nu despre gusturile tale în materie de pictură?

— Cum?

Uimită, ea îi urmări privirea care se fixase pe reproducerea unui tablou impresionist agățat pe peretele din spatele ei.

— Ți se potrivește. La fel și acestei încăperi. Luminozitate și culoare, cu un fel de blândețe...

Din nou privirea lui examină mobilierul elegant și culorile proaspete.

— Mă întreb dacă îți dai seama cât de atrăgător este acest decor pentru cineva ca mine.

— Nu l-am conceput gândindu-mă la gusturile tale, replică ea încruntată.

Totuși, complimentul neașteptat o măgulise.

— Știu, dar rezultatul este același, nu? În momentul în care am intrat, m-am simțit ca la mine acasă. Ca și cum această locuință mă aștepta.

— Dacă nu ai trăi în mijlocul unui mobilier tipic masculin, format numai din unghiuri și strict utilitar, ai fi fără îndoială mai puțin sensibil la o pată de culoare, îi spuse Adena.

— Așa ai văzut tu casa mea? Numai unghiuri și tipic masculină? Pasionant!

— Știu că o să-mi regret întrebarea, dar spune-mi, totuși, ce ți se pare pasionant?

— Sunt încântat că reacționezi cu promptitudine la ce mă înconjoară. E un început bun. Pot să te ajut să strângi masa?

Era deja în picioare, cu tava în mâini. Resemnată, Adena îl urmă, ducând ceștile și farfurioarele.

— Holt, ar cam fi timpul să pleci, spuse ea cu autoritate, destul de puțin convinsă că i se va da ascultare. Mi-ai vorbit. Ți-am răspuns. Nu-mi face greutăți.

— Pune-le acolo. Dă-mi buretele. O să le spăl eu. Pariez că nu pui ceștile din porțelan chinezesc în mașina de spălat vase?

— Nu. Dar nu-ți mai da atâta osteneală. O să mă ocup eu de ele după plecarea ta.

— Nici gând. Țin să te impresionez cu calitățile mele domestice, spuse el abia străpânindu-și râsul.

Găsi singur detergentul și dădu drumul la apa caldă să umple chiuveta, ca și cum obișnuia să facă asta zilnic.

— Menajera ta trebuie să fie încântată că lucrează pentru tine, remarcă Adena care renunțase să încerce să-l dea la o parte din fața chiuvetei.

— O s-o întreb.

Holt băgă o ceașcă în apa plină de spumă și o frecă grijuliu.

— Nu te-am întrebat încă, Adena, cum de ai descoperit că *Laboratoarele Carrigan* dau mită? Povestește-mi. Sunt foarte interesat de contabiltiate.

Tânăra privea cu neîncredere cum manevrează serviciul ei cel mai fin, dar cedă repede farmecului lui. De altfel, această întrebare privitoare la munca ei i se părea inofensivă.

Nu-și terminase încă explicațiile privind verificările și bilanțurile, când el își sfârși treaba și o duse în salon unde luă carafa de sherry de pe masa din lemn de cireș. Holt se purta de parcă era la el acasă, își spuse Adena. Dar acceptă paharul pe care i-l oferea acesta și-și continuă explicațiile.

— Foarte interesant, spuse el. Nimic mai seducător la o femeie decât asocierea între blândețe, feminitate și inteligență. Este irezistibilă.

— Nu văd de unde ți-a venit ideea că sunt blândă.

— Mi-a venit chiar în momentul în care am intrat în biroul meu de acasă și te-am găsit acolo, cu o privire neliniștită în acești minunați ochi turcoaz.

Holt se așeză în fața ei.

— Și mi-am spus atunci că, dacă ai ceva de vânzare, ți-ai găsit cumpărătorul.

Adena clătină din cap.

— Întotdeauna privești lumea din punctul de vedere al tranzacțiilor comerciale?

— Sunt un tip practic, replică el ridicând din umeri.

— Și de unde ai dobândit acest simț excepțional al afacerilor?

Fără voia ei, Adena era curioasă să afle cât mai multe despre el. Cum de putuse deveni un om atât de mercantil?

— De pe la diverse școli, răspunse el încet.

Privirea i se voală brusc, ca și cum întoarcerea în trecut îl indispunea într-un anumit fel.

— Povestește-mi, îl rugă ea cu blândețe, spunându-și că greșea insistând, dar neputând să facă altfel.

Holt bău din sherry cu înghițituri mici, apoi o privi.

— S-ar putea spune că mi-am făcut ucenicia în orășelul în care am crescut. Pentru a scăpa de acolo trebuia ori să înveți, ori să intri în armată. Am ales armata fiindcă, la prima vedere, prețul părea mai puțin greu de plătit. Acum e evident că mă înșelam. Bineînțeles că armata m-a scos din acel orășel uitat de lume și m-a trimis chiar în Asia de Sud-Est unde am învățat că totul se poate vinde sau cumpăra, inclusiv viețile omenești. Am supraviețuit mintal și fizic. Fapt pe care-l poți considera și ca pe un fel de victorie...

— Te rog să continui.

— Când am revenit, mi-am făcut studiile, lucru pe care ar fi trebuit să am înțelepciunea să-l fac de la început. Am realizat totodată și o altă tranzacție comercială: mi-am achiziționat o soție.

— O soție!

Holt dădu din cap, pe chip întipărindu-i-se o expresie de amărăciune.

— Dar pe vremea aceea nu știam că o soție reprezintă o achiziție cu credit nelimitat. Că, indiferent cum merg afacerile, bine sau prost, soțul trebuie să continue să plătească polițele. În timpul unei crize a industriei aeronautice, pen-

tru care lucram în acel moment, ea a găsit pe altcineva să-i asigure niște plăți mult mai generoase decât cele făcute de mine.

— Te-a părăsit?

— Fără să ezite vreo clipă, spuse Holt cu un rânjet care o făcu să tresară pe Adena. Și nu pot să zic că am blamat-o. Mi-a prins chiar bine. În timpul îndelungatei perioade de șomaj pe care am străbătut-o, am reflectat și m-am hotărât să nu mă mai dau niciodată pe mâna unei firme străine. Nu-mi puteam asigura independența economică și controlul vieții mele personale lucrând pentru altcineva. Așa că am început să lucrez pe cont propriu.

— Deci asta e toată povestea vieții tale! spuse Adena surâzându-i cald. Dar acum ai posibilitatea să-ți oferi tot ceea ce-ți dorești!

— Aproape!

— Sunt convinsă că te consideri o persoană practică, nici prin gând nu-ți trece că ești mai degrabă cinic!

— Așa crezi tu, că sunt cinic?

Părea uimit, impresionat de verdictul ei.

— Categoric!

— Pentru că tu vezi existența printr-o ceață romantică. La fel ca pânza asta impresionistă agățată de peretele tău. Preferi lumina și culorile vesele.

— Posibil, replică ea liniștită.

Exista un oarecare adevăr în vorbele lui Holt. Experiența ei cu Jeff Carrigan îi dovedise din plin asta.

— Adena, spuse Holt cu o voce puțin răgușită, posibilitățile mele îmi permit să-ți întrețin iluziile. Spune-mi ce dorești și o să-ți dau.

— Crezi că e atât de simplu?

— Încearcă. Cere-mi ceva și eu o să-ți spun dacă îți pot oferi.

— Bine. Ce-ai zice atunci de puțină integritate profesională? Ce-ai zice dacă ți-ai face afacerile fără ajutorul spionajului industrial și al mitei?

Holt zâmbi malițios și se așeză mai confortabil între pernele albe ale canapelei. Printre pleoapele pe jumătate închise, ochii lui de un cenușiu ca oțelul străluceau.

— N-am dat niciodată mită, nici n-am deturnat bani dintr-un cont în altul, spuse el calm.

— Nu te cred! exclamă Adena. N-ai fost surprins auzind că un salariat de-al tău primește bani. Ai reacționat ca și cum era un procedeu obișnuit!

— Nu-i adevărat, nu e ceva neobișnuit, dar asta nu înseamnă că eu recurg la el! Evident, partea realistă a caracterului meu se acomodează la circumstanțe când acestea se produc.

— Și n-ai ezitat deloc să-mi oferi bani! spuse ea cu semeție.

— Era cu totul altceva.

— De ce?

— Fiindcă aveam intenția să te cumpăr pe tine, și nu informația ta. Am căutat mijlocul cel mai rapid și cel mai simplu pentru a te reține. Cum presupusesem la început că veniseși

să-mi vinzi informația respectivă, mi s-a părut logic să gândesc că acesta era mijlocul potrivit să te reții. N-am avut niciodată intenția să cumpăr de la tine secretele *Laboratoarelor Carrigan!*

— Și îți închipui că o să cred asta!

— Simplul fapt că eu continuu să încerc să te conving, atunci când nu mai ai nici o sursă de informații fiindcă ți-ai pierdut slujba, ar trebui să te pună pe gânduri. În plus, dacă aș fi vrut să-mi procur secrete industriale de valoare de la Carrigan, m-aș fi adresat cuiva mai bine plasat decât tine. Bun. Iată una din îndoielile tale eliminate. Sunt o persoană onestă din punct de vedere profesional. Ce mai ai pe listă?

— N-am nici o listă și nici nu-mi bifez exigențele în privința unei cunoștințe, replică Adena distantă. Dar mi se pare că tu ai un răspuns pregătit la toate.

— O ipoteză destul de probabilă.

— Cât cinism! exclamă ea exasperată.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Holt îi sugeră cu foarte mult calm:

— Atunci schimbă-mă!

— Ți-ai pierdut capul?

— Nu. Dar mă străduiesc să fiu receptiv la orice. Privesc viața dintr-un punct de vedere exclusiv material dar aș dori să încerci să mă schimbi.

— Vrei să mă manipulezi! rosti ea cu o voce sugrumată.

— Tu ești cinică de data asta, replică el cu vocea lui tărăgănată.

— Există o mare diferență între cinism și prudență.

El se aplecă, ținându-și cotul sprijinit pe genunchi și bărbia proptită în palmă. Ochii lui cenușii o studiau pe Adena, încărcați cu un mesaj tăcut și insistent pe care ea nu se putea preface acum că-l ignoră.

— Cinează cu mine mâine seară, Adena. Îți promit că n-o să te supăr nici în timpul mesei nici după. Poate că sunt cinic, dar știu să mă port ca un gentleman când este cazul.

— Și crezi că mâine va fi cazul?

— Fiindcă ții la iluziile tale romantice, le adopt și vreau să-ți împlinesc unele dintre ele.

— Crezi că acesta e prețul meu?

— Cred în primul rând că nu poți rezista plăcerii de a ceda din când în când în fața rugăminților mele. Îți ofer o seară, fără nici o obligație din partea nici unuia dintre noi. Doar o seară plăcută în doi. Ce părere ai?

Adena își mușcă buzele, stupefiată că se simte tentată să accepte invitația lui. Înainte să-și fi putut reveni și refuza, Holt întinse mâna și o cuprinse pe a ei.

— Te rog, Adena, șopti el cu o voce profundă și emoționată, îți dau cuvântul meu. Fără nici un angajament. Acordă-mi această întâlnire.

Holt se ridică și Adena îi urmă imediat exemplul.

— Și pe urmă? șopti ea.

— Pe urmă? O să te conduc până în fața ușii tale, dacă asta dorești.

Adena îi simțea căldura prin pulovăr. El o ținea de mână, ferm dar fără brutalitate, și nu-i impuse în nici un fel sărutul

pe care-l depuse pe buzele ei. Tânăra consimțise, pur și simplu. Apoi el se îndepărtă puțin. Cu ochii plecați, Adena era perfect conștientă că aștepta mai mult. O întâlnire de o seară... Nu risca nimic, fiindcă Holt își dăduse cuvântul.

— Nu-ți fie teamă, Adena. Da, te doresc, dar vreau să procedez ca un gentleman. Nu sunt un puști de douăzeci de ani care are un singur lucru în minte...

— Adevărat? spuse ea, simțind că i se taie răsuflarea.

Focul care ardea în el o tulbura atât de mult pe Adena încât simțea că începe să nu mai judece limpede. Îi simțea întreaga vigoare fizică, protectoare, liniștitoare... poate periculoasă. Și știa că se află sub influența subtilă a unei voințe de fier care o domina și o atrăgea în același timp.

— Nu, reluă el puțin amuzat. Am treizeci și opt de ani și sunt capabil să apreciez mai mult decât o fațetă a personalității oamenilor pe care îi frecventez. Riscă, draga mea, fiindcă te pot face să-l uiți pe Carrigan. Încă o dată îți spun că mă pot comporta ca un gentleman.

— Și dacă nu obții în cele din urmă ceea ce cauți?

— Îmi asum riscul.

— Pentru că nu te aștepți să dai greș, puse ea punctul pe i în locul lui.

— Îmi asum riscul, repetă el pe un ton hotărât. O seară petrecută în compania ta merită această osteneală.

În ciuda eforturilor ei de a rezista acestei lingușiri evidente, Adena simți că cedează. Cerul să mă ajute! își spuse ea, chiar că am chef să ies cu el!

— Ei bine, de acord, Holt, spuse ea cu încetineala prudentă a unei persoane care vrea să se scalde și bagă cu prudență piciorul în apa de la mal, într-un loc necunoscut.

— Mulțumesc, șopti el cu un suspin care luă sfârșit pe buzele Adenei.

De data asta sărutarea lor nu se mai limită la o simplă atingere a buzelor. Dar nu avu în ea nimic violent. Cu blândețe, cu insistență, Holt spori forța curentului care trecea între ei, până când trupul Adenei începu să se destindă în brațele lui. Era atât de puternic, atât de cald. Și era atât de tentant să se lase în voia brațelor lui, unde se simțea la adăpost.

Înțelese brusc că se aventurase prea departe de mal când gura lui Holt o părăsi pe a ei pentru a se înfunda în părul ei mătăsos. În același timp, mâna lui alunecă pe sub tricoul verde, urcând încet de-a lungul spatelui. Apoi îi acoperi cu o ploaie de sărutări gâtul și umărul dezgolit. Adena tremura și știa că el e conștient de tulburarea ei.

Adena se trase cu un pas înapoi. Imediat el îi dădu drumul fără să insiste și brațele îi căzură pe lângă corp.

— O să trec să te iau la ora șapte, spuse el ducându-se să-și ia haina.

Adena văzu strălucind o luminiță de satisfacție în ochii lui în timp ce adăuga:

— Și dacă te mai cuprinde teama, spune-ți că e vorba doar de o seară petrecută în oraș. E cel mai mic lucru pe care-l pot face pentru tine, fiindcă nu vrei să-mi accepți oferta de serviciu!

Plecase. În fața ușii închise, Max dădea din coadă și Adena se mira de vidul care se instalase brusc în elegantul ei salon.

Capitolul 4

A doua zi, Holt veni s-o ia la ora stabilită. Ușa se trânti în nasul nefericitului Max și Holt o conduse pe Adena spre mașina lui. Rochia de mătase neagră pe care Adena o alesese cu o grijă neobișnuită se asorta perfect cu superbul Ferrari gri metalizat. Rochia era foarte decoltată, avea mânecile lungi și talia era marcată de un cordon auriu.

Cu ochii strălucitori, Holt o admira fără să-și ascundă plăcerea.

— Este absolut încântătoare, șopti el luând-o de braț.

Mâneca costumului de culoare închisă cu dungulițe fine atinse umărul Adenei și familiaritatea acestui gest păru să-i placă.

— Încerc întotdeauna să fac impresie bună prima oară! spuse ea.

Dorința care se putea citi în ochii cenușii, propria ei plăcere de a se simți admirată constituiau tot atâtea pericole pe care ea încerca să le treacă cu vederea, folosind un ton dezinvolt.

Părul des al lui Holt era pieptănat cu grijă și ea simți brusc dorința să-l ciufulească puțin cu vârful degetelor.

— Mulțumesc, replică el cu sobrietate.

— Pentru că ți-am făcut o impresie bună?

— Pentru că ai considerat această seară drept primul randevu.

Se așeză pe scaunul șoferului și-i aruncă o privire pătrunzătoare.

— Să știi că ți-am spus adevărul. O să facem numai cum vrei tu.

— Și o să-mi dai ceea ce doresc? O să te comporți ca un gentleman, ca să mă poți cumpăra mai ușor?

Un surâs apăru pentru o clipă pe buzele lui Holt, în timp ce întorcea cheia în contact.

— Pot s-o fac. Cel puțin pentru un timp.

Puternicul Ferrari traversă podul Golden Gate cu o viteză moderată și o luă în direcția nord. Puțin după aceea, Holt se angajă pe artera Alexander și începu coborârea spre Bridgeway care este, pe malul oceanului, principala arteră din Sausalito. De-a lungul drumului, vizavi de ocean, se succedau într-un șir neîntrerupt magazine de lux și restaurante elegante.

Adena nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Holt alegându-l pe unul dintre cele mai bune.

Pe o masă împodobită cu lumânări apăru imediat un cocteil de creveți, cu un fir de busuioc.

— Și tu știi să faci impresie bună, spuse Adena. Totuși, de obicei, nu permit cavalerilor mei să comande meniul în locul meu.

— Ei bine, mi-ar face plăcere, răspunse el politicos, dacă de data asta te-ai lăsa pe mâna mea. Data viitoare îți voi lăsa libertatea de alegere. Îți promit.

— Și o să-mi permiți să fac asta, chiar dacă gusturile mele diferă de ale tale?

— După câte văd, mă consideri o persoană autoritară, spuse el râzând pe înfundate.

— Exact. Pare să-ți placă foarte mult să comanzi și ai nevoie de cineva care să te rețină puțin, fiindcă altfel o să-ți iei nasul la purtare.

El surâse amuzat, luând în mână paharul cu un vin de Vouvray. Peste albeața sclipitoare a feței de masă și a strălucirii tacâmurilor de argint, ochii cenușii întâlniră ochii turcoaz și le captară privirea.

— Îmi place să cred că sunt adaptabil, spuse el cu modestie.

— Toată lumea crede asta. Dar în general, lucurile nu stau chiar așa. De altfel, oamenii care sunt obișnuiți să procedeze numai după capul lor sunt cei mai puțin adaptabili dintre toți, fiindcă sunt lipsiți de experimente!

— Trebuie să mă simt vizat? șopti el.

— Ia-o drept un avertisment.

Holt își plecă privirea spre vinul de culoare deschisă și o întrebă cu blândețe:

— Ți-e frică de mine?

— Oh, deloc. Dacă mi-ar fi fost frică de tine, nu ți-aș fi acceptat invitația.

Oare ăsta era adevărul? Adena se cam lăudase.

— Pari totuși decisă să păstrezi distanțele în seara asta.

— Da, spuse Adena, surprinsă că se simte atât de sigură pe ea.

Asta era de-a dreptul o îndrăzneală din partea ei. Poate, dar în fond ce importanță avea?

— Deși ți-am dat deja cuvântul meu? spuse el pe un ton oarecum ironic. O să sfârșesc prin a mă întreba dacă într-adevăr de mine te temi, sau mai degrabă de tine însăți...

— Doar nu insinuezi că sunt victima unei dorințe irezistibile?

— Ce ipoteză plăcută...

Adena izbucni în râs. Surescitarea făcea să-i curgă sângele mai repede prin corp, să-i strălucească ochii. Se simțea puțin amețită, deși nu băuse nici un pahar de vin.

— Îți petreci tot timpul liber încercând să sucești mințile femeilor?

— Nu, răspunse el pe un ton, de data asta, serios. Mă crezi sau nu, am alte scopuri în viață.

— De exemplu?

— Nu are mare importanță.

— Te ascult.

— Ei bine, îmi place să mă duc să pescuiesc în munți, dacă am timp.

— Un mijloc tipic masculin de a-ți pierde timpul.

— Și câteodată pictez.

— Pictezi? repetă Adena luată prin surprindere. Ce gen de pictură?

— Acuarelă.

— Acuarelă?! exclamă ea stupefiată. Faci acuarelă! Culori atât de delicate...

— Pari destul de surprinsă.

Dar ea îi ignoră remarca.

— Unde sunt acuarelele astea? N-am văzut nici una la tine acasă.

— Nu se potrivesc deloc cu decorul, răspunse el. În general, ele aterizează în coșul de hârtii. Să știi că nu sunt un pictor prea bun, continuă el zâmbind. De fapt sunt destul de neîndemânatic. Dar mă distrează uneori să-mi scot culorile și să încerc.

— Niciodată n-aș fi crezut așa ceva! spuse Adena clătinând din cap.

Această scurtă confidență păru să sporească intimitatea care începuse să se stabilească între ei, ca și cum Holt îi revelase o fațetă ascunsă a pesonalității lui. Grație acestei mărturisiri, scăpase de persiflări și ciocniri verbale. Adena nu lăsă să-i scape ocazia de a afla mai multe și-l întrebă o serie de lucruri, fără să depășească totuși limitele discreției.

Mai târziu, în timp ce o ținea în brațe pe ringul de dans, el o întrebă cu un ton de o tandră ironie:

— Întotdeauna pui atâtea întrebări la prima întâlnire?

— De ce? Nu-ți plac femeile curioase?

— Nu prea sunt obișnuit să văd pe cineva atât de interesat de detalii. Dar mâine tu vei fi aceea care va răspunde la „interogatoriul" meu.

— Altfel zis, dacă am înțeles bine, mă inviți și mâine seară?

Adena își ridică puțin capul pentru a-i vedea expresia chipului. Nu avea nici o intenție să flirteze cu el, dar Holt o strânse și mai tare în brațe și tânăra nu protestă.

— Max o să te lase să lipsești două seri la rând?

— O să-l întrebăm. Nu-i place să mă aștepte până târziu.

Holt avu ocazia să-și dea personal seama că așa stăteau lucrurile. Un câine somnoros, cu o expresie dezaprobatoare în ochi, îi primi două ore mai târziu când Holt o conduse acasă pe Adena. Max se asigură că amândoi erau teferi apoi se întoarse și se trânti în spatele canapelei, pe covorul portocaliu, unde se cufundă din nou în visurile lui, o dată datoria împlinită.

Urmându-i exemplul, Holt se trânti leneș pe divan și se servi cu un sherry.

— Ce câine nesuferit! oftă el. Întotdeauna se poartă așa seara?

Adena, care se mira din nou de felul cum se comporta Holt la ea acasă, de parcă o vizita de când lumea, se grăbi să scuze câinele.

— Te-am avertizat!

— Așa e. Ei bine, e plăcut să știu că există cineva care are grijă de tine când eu nu sunt aici, spuse el filozofic.

Și spunând asta, își urcă picioarele pe măsuța joasă.

— Schnautzerii sunt loiali și protectori, declară Adena, așezată cu prudență în capătul celălalt al canapelei.

— Excelente calități pentru un bărbat ca și pentru un câine, spuse el.

— Perfect de acord!

Holt ridică mâna cu nonșalanță și răsfiră cu degetele părul mătăsos al Adenei.

— Și eu pot fi loial și protector, șopti el cu o voce schimbată. Plin de resurse, îndemânatic, vesel, gene...

— Taci din gură sau te gonesc înainte să-ți termini paharul de sherry.

— De ce ești atât de neîncrezătoare când mă port drăguț?

Holt se apropie de ea și o sărută ușor pe tâmplă.

— Pentru că am impresia că darurile tale nu sunt dezinteresate.

— Și vrei să rămâi liberă?

— Nu vreau să te simți lezat, ceea ce s-ar întâmpla în mod sigur dacă ți-aș accepta cadourile fără să-ți ofer ceea ce aștepți în schimb de la mine.

Tonul ei fusese cam brusc. Adena încerca să rupă farmecul cu care o prinsese în mrejele lui toată seara.

— E adevărat. N-ar fi drăguț din partea ta dacă m-ai frustra. Eu vreau totul...

Holt se lipi de ea. Mâna lui îi dădu la o parte părul mătăsos și o sărută pe ureche. Adena se încordă fiindcă instinctul îi spunea că era timpul să ridice o barieră între ei, dar bărbatul îi cuprinse bărbia cu palma și trase spre el chipul ei luminos pentru a o săruta.

Sub îndrăzneala buzelor lui, Adena se înfioră dar se supuse sărutării arzătoare și umede.

Totuși, aparent, rămânea destul de degajat pentru a adormi neîncrederea Adenei. Părea extrem de stăpân pe sine, așa încât ea nu se temu de un pericol imediat. Putea să se lase în voia plăcerii pe care o trezise în ea. Holt va pleca în curând, așa că ea nu risca nimic.

Cu un geamăt care părea că izvorăște din adâncul pieptului ei, Adena își ridică mâinile și degetele ei răsfirară părul des și îngrijit al bărbatului. Drept răspuns, ea simți încordându-se

corpul viguros care se lipise de al ei. Tresări și evidenta dorință a lui Holt îi aprinse simțurile. Degetele ei se crispară. Holt o îndepărtă puțin de el, în așa fel încât să-și sprijine capul de pieptul ei.

— Adena, frumoasa mea cea dulce... Lasă-mă să rămân lângă tine în seara asta. Se pare că te simți bine în brațele mele și eu te doresc atât de mult...

Mâna lui alunecă de-a lungul coapsei, urcând până la talie. Țesătura rochiei negre nu oferea decât o slabă protecție împotriva senzațiilor pe care le trezea în ea mângâierea lui. Un fior o străbătu pe Adena din cap până-n picioare și se ghemui la pieptul lui. Închise ochii la ideea pericolului care o pândea acum.

Încurajat de reacția ei, mâna lui Holt se apropie de sfârcul sânului drept. Adena își ținu răsuflarea. Nu purta sutien și Holt întâlni sub mătasea rochiei dulcea curbă a pieptului. Tânărul nu-și putu reține un geamăt de dorință.

Adena își sprijini capul de umărul lui și întredeschise buzele când, sub mângâierile lui îndrăznețe, simți că sfârcurile i se întăresc de dorință. Atunci, cambrându-și trupul mlădios, se abandonă voinței lui.

— Holt! Oh, Holt!

— Ce e, scumpa mea? îi șopti el cu o voce puțin răgușită de pasiunea care electrizase parcă aerul. Nu-ți place efectul pe care-l producem unul asupra celuilalt?

— E prea... E prea devreme... reuși ea să îngaime, în timp ce mâna lui Holt părăsea sânul pentru a căuta fermoarul rochiei.

Înainte ca ea să fi putut protesta, rochia păru că se evaporase. Rămăsese acum goală până la talie.

— Ba nu, nu e prea devreme, spuse el plecându-și capul pentru a gusta cu buzele din dulceața sânilor ei. Din prima seară trebuia să se întâmple asta. Te vreau numai pentru mine. Am știut asta chiar din momentul în care te-am văzut!

Se îndepărtă puțin și o sprijini pe Adena de perne. Sandalele elegante cu barete aurite căzură pe covor.

— Crede-mă, scumpa mea, spuse el acoperindu-i cu sărutări gâtul și sânii, o să mă ocup de tine. O să mă ocup de toate.

Cât era de tentată să-l creadă pe cuvânt, să aibă încredere în el! Totuși, o mică voce îndepărtată îi șoptea să fie în gardă. Acest bărbat pretindea că poate cumpăra totul. El nu înțelegea emoțiile dragostei. O dorea, atâta tot.

— Te cred, Holt, îi spuse ea strecurându-și mâinile sub haina lui. Eu nu sunt însă prea sigură...

— Păstrează-mă aici, lângă tine, în noaptea asta, și mâine dimineață vei fi sigură.

Văzu strălucind în ochii lui o flacără. Într-o clipă Holt se debarasase de cravată și Adena se trezi cu spatele lipit de perne.

El o îmbrățișă cu pasiune și-și ascunse capul la pieptul ei. Aproape că o strivea cu greutatea lui, obligând-o să-și dea seama de putera dorinței lui, care părea că nu suportă amânare. Cuprinsă de un val de senzualitate, Adena se simțea atât de atrasă de el încât orice posibilitate de a raționa logic părea imposibilă.

Când începu cu degete tremurânde să-i descheie nasturii de la cămașa albă, Holt scoase un lung oftat de plăcere care o recompensă pentru inițiativa ei. Simțea o profundă satisfacție la ideea că seduce un asemenea partener.

Cămașa se deschise dezvăluind un piept viguros și bronzat. Triunghiul de păr negru care ajungea până aproape de talie îi atrase degetele care începură să se joace nervoase cu cârlionții mătăsoși.

— Adena, cât de mult te doresc...

Vocea lui răgușită îi topi orice urmă de rezistență. În mod inconștient întredeschise buzele pentru a-l atrage și, imediat ce Holt primi acest mesaj, puse mâna pe șoldurile ei și făcu să alunece și mai jos rochia neagră.

— Scumpa mea, lasă-mă să-ți arăt ce plăcut poate fi, rosti el cu o tandră autoritate, privind-o drept în ochi. Îți jur că n-o să regreți.

— Holt, de ce te grăbești? șopti ea cu o voce tremurătoare, neputând să reziste valului de senzații care o asaltau. Mi-ai promis...

Lumina lampadarului îi scălda corpul. Privirea lui Holt se opri asupra minusculei bucăți de dantelă care-l mai acoperea încă și asupra lanțului de aur, cu o lucrătură fină, de la gât. Holt atinse bijuteria cu vârful degetelor.

— Îți dă aerul unei frumoase captive... Foarte sexy.

Pe buzele lui se întipări un surâs plin de subînțelesuri. Începu să traseze cu vârful limbii dâre de foc pe trupul ei. Fără să-și ridice capul, îi cuprinse șoldul cu mâna lui puternică și posesivă. Sub el, Adena se mișcă ușor.

— Recunoaște că mă dorești, iubita mea sclavă, îi șopti el, cu gura lipită de pielea ei caldă și catifelată. Acordă-mi măcar această plăcere!

Adena își încolăci brațele în jurul corpului lui, pe sub cămașa deschisă și, în timp ce el o atâța atingându-i cu limba sfârcurile întărite ale sânilor, simți că i se accelerează respirația.

— Trebuie... trebuie să știi că te doresc și eu, îi mărturisi ea, dându-și capul spre spate.

— Mai spune-mi o dată asta...

— Ce-mi dai dacă te ascult? îi șopti ea provocatoare.

O clipă, el rămase nemișcat. Apoi mâna lui o strânse aproape cu brutalitate de șold și-i mușcă umărul destul de tare pentru a o face să tresară de durere.

— Tot ce vrei, spuse el cu elanul bărbatului dominat de pasiune. Cere-mi. Dacă îmi stă în putere, o să ai ce vrei. Dar spune-mi ce-ți dorești.

— Nici un cadou din partea ta n-ar putea să mă facă să pronunț aceste cuvinte, Holt Sinclair, șopti ea cu o voce schimbată, cu ochii întunecați de emoție. Nici unul!

El își ridică imediat capul ca s-o privească. Relieful pomeților și ridurile gurii dădeau chipului său viril o expresie dură care o tulbură.

— Adena!

Atitudinea ei provocatoare dispăru. Lăsă degetele să se joace în voia lor prin părul lui negru și-l privi pe Holt, profund emoționată.

— Ți-am spus că nici un cadou nu m-ar putea face să pronunț cuvintele pe care le aștepți, Holt, și este purul adevăr.

Dar o să le pronunț fără să aștept nimic în schimb. Te doresc. N-am dorit niciodată un bărbat așa cum te doresc pe tine în seara asta.

Ochii lui întunecați scânteiară. Adena crezu că el o să-i vorbească dar, parcă lipsindu-i cuvintele, Holt o acoperi cu trupul lui, ascunzându-și fața în părul ei. Adena simți tensiunea de care era cuprins și-l mângâie drăgăstos pe spate.

Drăgăstos, își spuse ea, repetând de câteva ori cuvântul în gând. Părea să corespundă perfect sentimentelor ei. Era oare îndrăgostită de Holt Sinclair? Din acest motiv, în această seară, bunul-simț și sângele rece o părăsiseră?

Speriată de această idee, își dădu brusc seama de realitate, de goliciunea ei, de intimitatea scenei.

— Ce s-a întâmplat, Adena? Parcă ai înghețat! Oh, nu acum, nu în seara asta! Vreau să fii a mea! Trebuie!

Rugămintea lui Holt era atât de imperioasă încât ea fu gata să cedeze. Doar teama că se înșela, că nu era vorba de o emoție sinceră, o împiedică pe Adena să cedeze. Avea nevoie de timp. Trebuia să reflecteze. Totul se întâmplase atât de repede!

— Holt, te rog, spuse ea. Mi-ai promis că n-o să mă forțezi. Îmi trebuie timp.

— Adena, te doresc și mă dorești. Ai recunoscut asta. De ce n-ai încredere în mine?

— E prea devreme... șopti ea, aproape cu tristețe.

Spunea adevărul dar dorea în același timp să fie o minciună.

Holt stătea acum întins lângă ea, neavând nevoie să-i mai demonstreze altfel evidența dorinței lui. Amândoi știau că el

era gata s-o posede și că ea era pregătită să i se dăruiască. Ochii lor se întâlniră și Adena îl lăsă pe Holt să hotărască pentru ei.

După o lungă tăcere plină de încordare, el oftă resemnat și se ridică. Adena rămase întinsă, pândind emoțiile care se perindau pe chipul întunecat al lui Holt.

— Mulțumesc, rosti ea cu blândețe.

— Pentru că am procedat ca un gentleman? Nu-mi mulțumi pentru asta. Mă simt mai degrabă ca un idiot patentat.

Apoi Holt sări în picioare, nepărăsind însă din priviri corpul ei gol. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă incredibil de vulnerabilă.

Adena își găsi rochia pe pipăite și se îmbrăcă în timp ce Holt, continuând s-o privească fix, își încheia nasturii de la cămașă. Tânăra simți că se înroșește.

În cele din urmă, Holt făcu un pas spre ea și o luă în brațe.

— Pe mâine seară, îi spuse el cu o voce încordată. Să fii gata la ora șase. De acord?

— De acord.

O strânse cu putere în brațe, apoi o sărută pe păr.

— Adena, n-am nici un chef să plec de la tine în seara asta.

— Știu, murmură ea.

— Dar mă expediezi totuși... încheie el cu un umor care destinse puțin atmosfera. De ce mă fixează Max?

Adena întoarse capul pentru a-i urmări direcția privirii și-l văzu pe Max care-i pândea, postat în spatele canapelei, cu botul pe labe.

— Așteaptă ca să te conducă politicos până la ușă.

— Când am suferit o înfrângere știu să recunosc asta, mormăi Holt depunând un ultim sărut, un sărut pătimaș, pe buzele oferite de ea.

Atingându-i șoldul cu mâna, el repetă:

— Nu uita! Pe mâine seară!

— Cum aș putea uita?

— Mergem în Chinatown.

— Și de ce n-am cina aici?

Invitația îi scăpase fără voia ei. De fapt, îl voia la ea acasă. Dorea prezența lui virilă și plină de siguranță în apartamentul ei.

— Atunci eu o să aduc vinul, îi propuse el repede, ca și cum nu voia să-i lase timp să se răzgândească.

— Foarte bine.

— Noapte bună, Adena.

— Noapte bună, Holt.

Ușa se închise cu un zgomot ușor în urma lui. Adena și Max rămaseră singuri și tăcuți, ca fermecați; câinele și tânăra femeie priviră câteva clipe ușa. Apoi Adena pronunță cu tristețe:

— El crede că mă poate cumpăra. Ce părere ai, Max?

Animalul își ridică întrebător botul și făcu spre ea câțiva pași, gata să-i ofere siguranță și îmbărbătare. Ea se aplecă și-i mângâie cu afecțiune urechile.

— Să știi de la mine, Max, că va trebui să-l învăț că anumite lucruri nu se cumpără, ci se dăruiesc. Crezi că e capabil să înțeleagă asta?

Ochii căprui, plini de seriozitate ai lui Max o fixară prin smocul lung de șuvițe argintii.

— Am impresia că-l placi, nu-i așa? îi spuse Adena zâmbind. Pari destul de nemulțumit de plecarea lui Jeff!

Tulburarea pe care o încercase văzându-se sensibilă la prezența unui alt bărbat atât de repede după ruptura cu Jeff dispăruse în mod ciudat. Niciodată lucrurile n-au mers cu adevărat bine între Jeff și mine, își spuse ea traversând apartamentul ca să stingă lămpile. Și fără îndoială că știam asta de la început.

Despărțirea fusese atât de ușoară. Ar putea să-l părăsească pe Holt cu aceeași ușurință dacă ar descoperi că el nu corespundea exigențelor ei de onestitate?

Ce întrebare ridicolă! își dădu singură răspunsul imediat. Nu petrecuse decât trei seri împreună cu Holt. Evident, aceste câteva ore trăite împreună îi învățaseră multe unul despre celălalt. Ea personal îl „ghicise" destul de bine pe Holt Sinclair pentru a ști că nu era genul de om pe care și l-ar fi dorit ca patron. Dacă nu... dacă nu va învăța să iubească... dacă nu va învăța să creadă în dragostea altuia, dacă nu va învăța că legăturile între două ființe omenești nu sunt niște afaceri bănești, că există și legături durabile și profunde.

N-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Holt obișnuia să-și cumpere partenerele. Își dăduse oare seama de greșeala lui? Era în stare s-o înțeleagă?

Adena își băgă nasul în pernă, cu mintea ocupată să retrăiască seara și toate subiectele de conversație, de la cele profesionale la cele intime.

Pentru a-și schimba cursul gândurilor, încercă să reflecteze la planurile pe care și le făcuse de a petrece o

scurtă vacanță, de una singură în munții din Sierra Nevada, țara aurului. Dar, ciudat, ideea n-o mai încânta acum la fel ca la început.

Când Max intră în cameră pentru a se culca pe covorul de la picioarele patului, Adena zâmbi în sinea ei.

— Sper că știi ce faci, Max, fiindcă eu nu mai sunt deloc sigură de asta!

Max se întinse satisfăcut. Adena îl cunoștea prea bine ca să știe că liniștea lui constituia un răspuns: își amintea de mârâiturile câinelui de câte ori Jeff intra în apartament. Cum de putuse Max să ghicească de la început că Jeff nu era croit din stofa din care se fac soții buni?

— Nici Holt nu e mai breaz, de altfel, se adresă Adena câinelui tăcut. El nu înțelege nimic din dragoste. Poți să pariezi liniștit că mariajul e ultima dintre grijile lui.

Și brusc începu să se gândească ce ar însemna o legătură cu el. Adena avu sentimentul că Holt voia totul... sau nimic. Și că, mai devreme sau mai târziu, el va pretinde totul.

Și ce va face ea în momentul respectiv? Nu vreau să mă gândesc acum la asta, își spuse tânăra femeie băgându-și capul sub pernă, în încercarea disperată de a adormi.

Dar trebui mult timp să adune coloane interminabile de cifre ca să-și găsească somnul.

Capitolul 5

În seara zilei următoare, Adena tocmai terminase de făcut o salată de andive, sfeclă roșie și avocado, când se auzi soneria. Holt sosise mai devreme, își spuse ea ștergându-și degetele înainte de a se îndrepta spre ușă cu un mers grațios, încântată că a început să pregătească din vreme cina.

Alesese pentru această seară o fustă din catifea mov care se asorta cu un corsaj retro cu mâneci lungi și guler, împodobit cu panglici și dantele și strâns în talie.

Zâmbi, fiindcă Max ajunsese înaintea ei la ușă, dar aerul amenințător al câinelui o puse imediat în gardă. Nu era Holt. Apăsă încruntată pe butonul interfonului.

— Da?

Vocea lui Jeff Carrigan îi pricinui un asemenea șoc încât Adena nu se mai îndoi că-l alungase complet din mintea ei.

— Deschide, Adena, vreau să-ți vorbesc.

— Dar, Jeff...

Cedă cu regret, hotărâtă să nu-l primească în casă pe musafirul nepoftit dar, înainte să fi putut scoate vreun cuvânt, el o dădu la o parte și intră în apartament.

Trăsăturile lui frumoase erau deformate de furie. Adena avu impresia că băuse prea mult.

— Ce joc faci, Adena West? îi spuse el, cu maxilarele crispate, șuierându-și vorbele printre dinții strânși.

— Calmează-te, Jeff. Ce naiba te-a apucat? În primul rând nu mai urla. O să te audă vecinii.

— Puțin îmi pasă! Crezi că o să scapi atât de ușor? Vicleană mică ce ești, o să-ți rup gâtul!

Un mârâit furios îi întrerupse monologul. Max îl privea fix, cu instinctiva ostilitate a unui câine de rasă ai cărui confrați erau folosiți de secole ca paznici și protectori ai stăpânilor. Amenințarea din ochii lui nu putea fi ignorată.

— Max, culcat! îi porunci Adena.

Comanda fusese dată la timp, fiindcă într-o clipă câinele și-ar fi înfipt colții într-o parte mai cărnoasă a anatomiei intrusului. Câinele se stăpâni dar nu se retrase. Un lătrat înăbușit îi avertiza că rămâne pe poziție.

— Potelește-ți câinele. Oricum n-are cum te ajuta.

— Nu mă mai insulta și spune-mi ce s-a întâmplat. De ce te comporți și tu ca un animal? Nu mai avem nimic în comun, ți-am spus asta și nu mă mai obliga să ți-o repet. Ți-am spus-o din ziua când am venit să-ți vorbesc despre mita pe care o plătește firma voastră!

— Și ai profitat de asta ca să plasezi mica ta informație direct la Sinclair!

Stupefiată, Adena se dădu cu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat! Ți-am dat șansa să pui capăt acestui trafic de informații și, abia când am înțeles că n-o să faci nimic în sensul ăsta, am considerat că e necesar să informez firma *Sin Tech.* Dar n-am vândut informația. N-am făcut decât ceea ce am considerat că e cinstit să fac!

Jeff se apropie și mai mult de ea și Adena fu cuprinsă de spaimă. Dacă lucrurile se agravau, va fi obligată să strige.

— Nu-mi mai turna baliverne! Știu că te-ai vândut, pe tine și informațiile tale, acestei canalii. Ai ieșit ieri seară cu el la Sausalito.

— De unde știi?

— Ați fost văzuți! urlă el. Și persoana care v-a recunoscut n-a ezitat să mă avertizeze. Ai mai vândut și altceva, Adena? Câteva secrete ale laboratoarelor noastre au reușit să te bage în patul lui Holt Sinclair?

— Ce naiba ești așa greu de cap! Pricepe odată că nu i-am vândut nimic! I-am spus adevărul despre mita pe care o plătesc *Laboratoarele Carrigan* unui salariat corupt de la *Sin Tech,* fiindcă am considerat că avea dreptul să afle asta, dar nu i-am *vândut* nimic! De altfel, bietul meu Jeff, informația mea nu prea i-a folosit, fiindcă era deja la curent cu scurgerile de date.

— Nu-i adevărat! Omul nostru ne-a mai furnizat informații și a doua zi după plecarea ta.

— Doar Holt va decide când va pune capăt activității omului vostru. El mi-a spus că mai așteaptă doar ca să strângă destule dovezi.

— Atunci nu e de mirare că nu vrei să-ți reiei slujba! Ai tăiat toate punțile fiindcă Sinclair ți-a oferit mai mult! Dar n-o să-ți meargă, Adena! O să te învăț eu minte să mă fentezi în favoarea celui care oferă mai mult. Îmi închipui că nu ați vorbit despre căsătorie. Doar nu e nebun de legat. Te sfătuiesc să nu refuzi cadourile pe care ți le oferă, pentru că Holt Sinclair nu are obiceiul să se însoare cu amantele lui...

Puse mâna pe brațul ei atât de brusc încât tânăra tresări.

— Jeff!

Max mârâi dar Jeff nu-i dădu drumul. Adena se zbătea fără succes. Carrigan o smuci de încheietura mâinii și tânăra se dezechilibră.

— Nu, Jeff!

Protestul ei declanșă atacul. Max sări. În același moment ușa de la intrare se dădu de perete.

— Ce se întâmplă aici?

Adena auzi simultan vocea tăioasă a lui Holt, pe care statura masivă a lui Jeff o împiedica să-l vadă, și urletul agresorului ei atacat de Max care-și înfipsese colții în pulpa lui. Apoi Carrigan fu smuls de lângă ea și proiectat spre ușă.

— Ia-ți labele de pe ea sau te omor!

Max lătra din răsputeri ca să-l încurajeze pe Holt, în timp ce Jeff se sprijinea de tocul ușii.

— Ea este a mea, reluă Holt cu o voce aspră. Și dacă mai faci vreun gest cât de mic, o să te spulber pe tine și laboratoarele tale. Pricepi, Carrigan? Știu să protejez ceea ce-mi aparține. Uită asta și o să vezi cât o să te coste.

— Ți-o cedez cu plăcere, Sinclair! articulă Jeff în timp ce ieșea.

Fața lui era încă roșie de mânie, însă îi mai rămăsese încă destul bun-simț pentru a-și da seama de situația în care se pusese singur. Nu ajungi vicepreședintele unui laborator de cercetări fără un minimum de inteligență, chiar dacă ești fiul patronului. Continuă totuși cu tupeu:

— Totul sau nimic, exact stilul tău, Sinclair. O să vezi pe propria ta piele ce înseamnă. Eu sunt încântat că mi-am dat seama înainte să fi făcut greșeala să mă însor cu ea!

— Ieși, Carrigan!

Max, care se ținea scai după Holt, lansă un lătrat de avertizare.

Sunt fantastici, ăștia doi, își spuse Adena. Jeff Carrigan se gândi probabil la același lucru, fiindcă trecu pragul și coborî rapid cele câteva trepte care duceau spre poarta de intrare a imobilului.

Holt încuie ușa și se întoarse spre Adena care se sprijinise tremurând de bibliotecă, avându-l pe Max la picioarele ei. Privi capul mândru al câinelui, apoi chipul bărbatului și găsi în expresia lor o anumită asemănare.

Îngenunche obosită, ca să mângâie capul câinelui.

— Oh, Max.... Unde ai învățat să te comporți ca un vagabond?

— Este un comportament obișnuit penttru masculii din rasa lui, spuse Holt care se așezase alături de ea și o luase în brațe. Doamne, Adena, când am intrat și l-am văzut pe Jeff bruscându-te, mi-a venit să-l omor. Ce s-a întâmplat?

Adena mai tremura încă. Își ascunse fața la pieptul lui și scoase un oftat adânc. Brațele care o înconjurau, vigoarea pieptului de care se sprijinea, constituiau niște repere solide într-o lume care, timp de câteva minute, se clătinase în jurul ei.

— El... el a descoperit că ne întâlnim. Crede că ți-am vândut informația privind scurgerea de date și că ți-am mai dezvăluit și alte secrete ale *Laboratoarelor Carrigan.* El m-a acuzat de... de...

— De ce anume? o întrebă Holt cu o voce joasă.

— N-are nici o importanță, șopti ea cu un zâmbet curajos, deși încă puțin temător. Cred că era băut. Mi-a spus câteva lucruri pe care prefer să nu le repet. În orice caz, am fost foarte bucuroasă să te văd apărând.

Holt o privi, fără să-i zâmbească însă.

— N-ar fi trebuit să-l primești în casă.

— Nici n-am avut intenția, replică ea. Am răspuns mașinal la sonerie și a dat buzna peste mine în casă.

Holt se ridică, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Max își cerea recompensa sărind în jurul Adenei, care se simțea mai în largul ei cu câinele decât cu Holt.

Mângâie capul gri al schnautzerului.

— Da, Max. Ești un câine bun și sunt mândră de tine. Dar spune-mi, nu-i așa că nu l-ai iubit niciodată pe Jeff? Am impresia că abia așteptai ocazia să-l apuci de picior!

— Adena, nu mai glumi, îi spuse Holt punându-și mâinile cu fermitate pe umerii ei pentru a o forța să se uite la el. Vreau să-mi dai cuvântul că n-o să mai ai niciodată vreo relație cu Carrigan.

— Ei bine, replică ea, nu cred că asta e o problemă. Nu cred că Jeff va mai încerca să mă vadă!

— Adena, vreau să-mi dai cuvântul. N-o să-i mai deschizi ușa, n-o să-i mai răspunzi la telefon, n-o să-l mai lași să se apropie de tine!

— Nu-ți mai face probleme, spuse ea un pic enervată de insistența lui. Îți promit că n-o să încerc să-l întâlnesc. Sunt prea fericită că am scăpat de el. Și acum aș dori să-ți atrag atenția asupra faptului că eu joc aici rolul victimei inocente. Mi-ar plăcea ceva mai multă simpatie și ceva mai puțină morală.

O scurtă tăcere încordată plană, timp în care Holt trebui să se decidă dacă își continuă sau nu lecția moralizatoare. Apoi mormăi ceva de neînțeles și o strânse în brațe.

— Prostuță mică! Îți dai seama de cantitatea de adrenalină care mai circulă în venele celor doi bărbați din încăpere? Și mie și lui Max ne trebuie puțin timp să ne regăsim comportamentul normal după ce ne-am apărat proprietatea privată!

— Proprietatea privată! Îmi place teribil expresia asta... Ce naiba, doar nu vă apărați proprietatea privată ci veneați în ajutorul unei femei aflate la ananghie!

— Cum vrei tu, scumpa mea, spuse el conciliant, cu un gest posesiv care-i dezmințea vorbele.

— Și femeia aflată la ananghie vă este foarte recunoscătoare, continuă Adena pe un ton glumeț, împingându-l cu hotărâre.

Apoi îi adresă un surâs vesel.

— Pentru Max am un os mare cu multă carne.

— Și pentru mine? o întrebă Holt, ai cărui ochi se însuflețiră în sfârșit de o scânteiere de bună dispoziție.

— Pentru tine am o cină bună.

— Ce și-ar mai putea dori în plus un bărbat? oftă Holt fără a-și ascunde decepția.

— Sticla de vin a supraviețuit ciocnirii?

— Bineînțeles. Crezi că aș fi stricat o sticlă de Chardonnay '79 pentru simpla plăcere de a-i sparge capul lui Carrigan cu ea?

Dintr-o plasă lăsată în apropierea ușii, scoase o sticlă învelită în hârtie.

— Sunt încântată că ai avut prezența de spirit de a salva mai întâi ce era mai important, spuse Adena îndreptându-se spre bucătărie, cu Holt pe urmele ei.

Cu o ușurință plină de familiaritate, Holt luă unul din scaunele de la bucătărie, îl întoarse și se așeză călare pe el, cu coatele sprijinite de spătar, privind-o pe Adena care făcea ultimele pregătiri.

— Miroase bine, șopti el fără să-și ascundă curiozitatea.

Îi simțea cu intensitate prezența, știindu-se observată. Cu coada ochiului îl văzu pe Holt scoțându-și haina de piele și punând-o pe un scaun. Purta un pulovăr de cașmir, pus peste o cămașă cu dungulițe și niște pantaloni de culoare închisă. Părul i se ciufulise în timpul încăierării, dar ei i se părea teribil de seducător așa.

Când începu să taie dovleceii, Max intră în bucătărie și se culcă la picioarele lui Holt.

— Ce-ai zice de un păhărel de sherry ca aperitiv? o întrebă Holt.

— Ultima dată când te-am văzut profitând de sticla mea de sherry era după cină.

— Dar sherry-ul se adaptează la toate situațiile, remarcă Holt care ieși o clipă pentru a aduce două pahare de cristal pline.

Puse un pahar la îndemâna ei pe masa de lucru acoperită cu faianță și se reinstală pe scaunul lui.

Adena luă o înghițitură de sherry.

— Contezi pe acest remediu ca să-ți calmezi nervii? îl întrebă ea, întorcându-se la pregătirea dovleceilor.

Îi plăcea grozav să bea un pahar în compania lui Holt, în propria ei bucătărie, într-un decor atât de familiar.

— E perfect pentru a neutraliza agresivitatea, spuse Holt. Să-i dau puțin și lui Max?

— Max n-a băut picătură de alcool în viața lui!

— Ei bine, e timpul. Ce vârstă are?

— Doi ani și jumătate. Holt, ce faci?

Adena se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Holt turnând câteava picături din paharul lui cu sherry în castronul câinelui care părea foarte interesat.

— Prea îl protejezi, draga mea. Puștiul trebuie să învețe să trăiască.

— Dacă îmi îmbeți câinele, îți jur că...

— Absurd. Max este un animal demn și rezervat. Vezi? Știe să bea.

Uluită, Adena îl privi pe Max care lipăia alcoolul cu delicatețe. Holt părea atât de mulțumit de el încât Adena avu brusc o intuiție.

— Ai avut și tu un câine, Holt?

El își ridică ochii, puțin surprins de întrebarea ei.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Nu ne-ar fi permis asta la orfelinat și, pe urmă, n-am avut niciodată timp să...

— La orfelinat! Ai fost crescut într-un orfelinat!

— Ei bine, doar nu e deșertul Gobi, să știi! N-are rost să faci mutra asta! Se mai întâmplă, închipuie-ți, și lucruri de-astea! Orfelinatele există cu adevărat.

— Știu, dar n-am... în sfârșit, nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva care a crescut la orfelinat.

El zâmbi.

— Situația s-a mai îmbunătățit față de secolul trecut.

— Nu mai dau tăiței cu apă în loc de tăiței cu lapte?

Adena încerca să adopte un ton ușor fiindcă, era evident, nici el nu voia să pară serios. Dar în sinea ei se întreba dacă într-adevăr orfelinatele se schimbaseră.

— Tăiței cu apă, da, dar pe săturate, replică el.

Cu mâinile ocupate de ultimele preparative, Adena își lăsă gândurile să rătăcească în voia lor. Ce efect putea avea asupra unui om faptul că fusese crescut într-un astfel de loc, unde nu poți fi înconjurat niciodată de dragostea și atenția atât de necesare unui copil? Convingerea pe care o avea Holt, devenit între timp adult, că poate cumpăra dragostea ca pe un lucru oarecare, se explica poate prin această nefericită educație.

— Adena?

— Da?

— Ce alte acuzații ți-a mai adus Carrigan?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta, ți-am mai spus. Era scos din fire și mi-a aruncat în față o groază de lucruri pe care fără îndoială le va regreta mâine.

— Te-a acuzat că ești...

— Ești gata să te așezi la masă?

— Adena...

— Du tava pe masă. Max, nu mai cerși sherry.

Cu privirea întunecată, Holt luă tava pe care ea i-o puse în mâini. Adena înțelese că el accepta să amâne subiectul, pentru moment.

— Ce-s astea? o întrebă el examinând micile bucăți de legume așezate pe farfurii.

— O specialitate de morcovi și dovlecei cu un sos tartar, îi explică ea. Mai avem și crabi opăriți în crusta lor, cu o salată de avocado, sfeclă și andive. Ceva obiecții?

— Mai bune decât tăițeii. Eu mă ocup de vin.

Din acel moment, seara care începuse atât de prost se desfășură armonios, amical chiar și, spre fericirea Adenei, într-o atmosferă de romantism. În clipa în care ea aduse desertul în salon — un meringue de ciocolată — se întreba dacă se îndrăgostise de Holt Sinclair. Se așeză pe canapea, îl servi pe Holt cu o porție zdravănă și-l privi făcând focul în șemineul modern. Un șemineu suspendat, emailat în alb.

El își frecă mâinile și acceptă farfuria cu un oftat de ușurare.

— Max n-a gustat niciodată meringue de ciocolată, îi spuse Adena cu un surâs șiret.

— A avut parte de destule noutăți în seara asta.

— Nu-i oferi puțin din desertul tău?

— Ce-i mult strică, șopti el băgându-și în gură o bucată zdravănă.

Terminară prăjitura într-o tăcere care nu avea nimic apăsător și, exact în momentul în care Adena se întreba dacă el va încerca s-o sărute, Holt o luă în brațe cu o mișcare atât de naturală încât orice urmă de tensiune se risipi.

— Miroși a ciocolată, îi șopti el ridicându-i bărbia.

— Îți place?

— La nebunie...

Își plimbă ușor buzele pe ale ei, fără să insiste. Strâns înlănțuiți se duseră să se așeze în fața focului, privind flăcările și vorbind despre câte în lună și-n stele. Este atât de plăcut încât un străin ne-ar lua drept niște soți fericiți, își spuse Adena, alungând imediat acest gând. Dar ideea îi reveni cu viclenie în minte. Adena voia să creadă că, în această seară, Holt era numai al ei. Și mai voia să creadă că și el acceptase ideea că pot forma un cuplu.

Holt nu făcu nimic pentru a-i distruge iluziile. Mult timp după aceea, când își lipi buzele de pielea catifelată a obrazului ei, Adena era mult prea pierdută în lumea ei imaginară pentru a-i putea rezista. Dorința se trezi imediat în ea.

— În seara asta, când ți-am trecut pragul, eram gata să omor pe cineva, îi șopti el la ureche. Ideea că un alt bărbat ar putea doar să te atingă mă înnebunește. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta. Te doresc cu violență. Ai simțit asta aseară?

— Să simt ce? îi replică ea cu o voce schimbată, sprijinindu-și capul de brațul lui.

— Mi-ai spus că și tu mă dorești, nu-i așa?

O ploaie de sărutări o împiedică pe Adina să-i răspundă imediat. Apoi trase aer în piept.

— Da, era adevărat.

Putea să răspundă altceva? Nu, în nici un caz.

— Îmi era atât de teamă că te-ai schimbat, că o să-ți lipsească astăzi curajul...

— Să pregătesc o cină în doi nu constituie aventura secolului! spuse ea veselă. Curajul meu a făcut față până în acest punct.

El îi atinse vârful nasului cu limba.

— Aha, deci așa stau lucrurile? Dar nu te-ai gândit la ce s-ar putea petrece după?

— Nu mă forța, Holt, îi spuse ea cu o convingere pe care era departe de a o încerca.

— Nu, îi răspunse el cu simplitate.

Dar sărutarea pe care i-o dădu, transformată imediat într-o îmbrățișare pătimașă, făcu să explodeze atmosfera pașnică de până atunci. Adena înțelese ce voia Holt. Își ridică mâinile pentru a-l reține, sau pentru a-l respinge poate, dar imediat ce întâlni țesătura mătăsoasă a cașmirului care-i acoperea umerii, degetele ei căutară cu înfrigurare corpul lui musculos.

— Holt, oh, Holt! gemu ea printre sărutările pătimașe care-i tăiau respirația.

— Spune-mi că mă dorești, o imploră el, vreau să aud asta, am nevoie să aud asta. Te implor, scumpa mea...

Și apoi, între o respirație și alta, și fără nici un avertisment, el făcu un lucru neașteptat: își lăsă limba să alunece în gura ei. Senzația o șocă, o înfierbântă și tânăra femeie fremătă sub puterea pasiunii abia reținute. Nu prevăzuse acest irezistibil atac, dar toată această seară de vis o lăsase fără apărare în fața lui.

— Te doresc, Holt.

Și te iubesc, gândi ea. Sunt îndrăgostită de tine...

Un geamăt răgușit îi scăpă de pe buze. Cu o mână, el începu să-i mângâie ceafa. Adena se cambră. Cealaltă mână acoperise degetele Adenei care se agățaseră de țesătura de cașmir.

Puțin câte puțin el îi conduse mâna sub pulovăr și, când ea se arătă supusă, Holt suspină adânc. Strângându-l în brațe, Adena îi mângâie spatele musculos. Era prea excitată ca să protesteze când el îi descheie corsajul.

Încet, cu acea plăcere concentrată pe care o dovedesc bărbații, Holt desfăcu, una câte una, minusculele perle. Adena vibra de nerăbdare. Când el îi atinse sânii goi, tânăra gemu.

Ca electrizat, Holt o răsturnă pe canapea. Ultimul lucru pe care și-l mai aminti fură buzele lui care îi sugeau sfârcurile sânilor. Ametită de sărutările lui, Adena își crispă degetele în părul lui negru.

El aruncă pe jos corsajul, mângâie pielea catifelată a pântecului, apoi cuprinse sânii în căușul palmelor.

— Am nevoie de tine, scumpa mea. Ești perfectă.

Limba lui trasa dâre de foc în jurul sfârcurilor întărite de dorință, în timp ce mâinile îi alunecau în jurul taliei

pentru a-i mângâia spatele. Jupa și centura de argint bătută cu turcoaze aterizară în curând pe covor, alături de corsaj.

În ochii lui Holt dansau flăcările argintii ale dorinței, care se reflectau în privirea Adenei.

— Acum că am început, șopti el mângâind-o, trebuie să termin...

— Să termini ce?

— Să te dezbrac.

Unul câte unul dispărură ciorapii de mătase și bikinii de dantelă. Adena nu se mai simțea legată de realitate decât prin ușorul tremur al degetelor lui Holt. Un surâs vag îi plutea pe buze, amețită de această imperceptibilă manifestare de pasiune și vulnerabilitate.

Acum se găsea complet goală în brațele lui Holt. El o îndepărtă cu blândețe și îngenunche în fața divanului.

Timp de un lung moment, păru absorbit de studiul siluetei care era ținta privirilor lui și Adena își aminti că, în afară de colierul de aur de la gât, nu mai avea nimic altceva pe ea.

La lumina focului, se mai gândea la ea ca la frumoasa sclavă captivă, așa cum făcuse în ajun?

Capitolul 6

— Ce frumoasă ești la lumina flăcărilor, șopti Holt cu o voce vibrantă.

Încet, cu grijă, ca și cum ea era un obiect prețios rămas de la anticii greci, el o lungi pe covorul portocaliu, apoi îngenunche lângă ea, cu ochii fixați pe trupul ei cu reflexe satinate.

Cu pleoapele pe jumătate închise, Adena îl privea cu o încântare vecină cu suferința. Îl iubea pe acest bărbat. Îi plăcea să-l vadă dezbrăcându-se în fața ei. Îl dorea.

Umbre aurii jucară pe mușchii puternici ai umerilor lui când își scoase dintr-o singură mișcare pulovărul și cămașa. O clipă mai târziu, își desfăcuse cureaua și-și aruncase pe jos ultimele veșminte. Tremurul ușor al degetelor lui trezi în Adena un sentiment de profundă tandrețe. În ciuda virilității lui, Holt părea foarte vulnerabil.

Fără să pronunțe nici un cuvânt, Adena își deschise brațele în fața bărbatului iubit. Într-un elan pasionat el o acoperi cu

trupul lui și un murmur de dorință țâșni din adâncul pieptului său. Sigur pe forța lui, fără s-o strivească însă cu greutatea corpului, el se îndrepta încetul cu încetul spre deznodământul acestei seri petrecute sub semnul dragostei. Îi cuprinse capul în mâini ca s-o sărute.

Fu un sărut rugător, dar și pătimaș. Gura Adenei se deschise sub buzele lui Holt a cărui limbă, forțând cu îndrăzneală bariera dinților, porni într-o mișcare rapidă și excitantă. Adena simți că i se întețesc bătăile inimii. Degetele ei cu unghii lăcuite mângâiară spatele lui Holt, zgâriindu-l ușor. Acesta se înfioră și-i șopti încurajator:

— Da, scumpa mea. Vreau să te fac să-ți pierzi mințile în seara asta, să trezesc pasiunea care arde mocnit în trupul tău.

— Holt, te rog, Holt...

— Fii a mea, scumpo...

El îi acoperea gâtul cu sărutări. Adena își răsturnă capul pe spate și se ridică spre el, într-o mișcare instinctivă. Picioarele se întinseră și Holt o strânse între coapsele lui viguroase.

— Acum mă dorești?

— Holt, puțină milă...

— Încă un pic de răbdare, spuse el sărutând-o pătimaș de la sânii plini până la pântecele plat și șoldurile frumos arcuite.

— Holt, te rog...

Încerca în zadar să-l cuprindă în brațe pentru a-l ține mai aproape de ea.

— Te rog, niciodată n-am simțit...

El îi mângâie pântecele cu vârful limbii, apoi, cu capul între coapsele ei, șopti:

— Asta vreau. Vreau ca dorința ta să fie la fel de intensă ca a mea.

Îi mângâie piciorul și urcă încet spre interiorul coapsei, făcând-o să se înfioare.

— Oh...

Strigătul Adenei era unul de supunere dar și o rugăminte nerostită, fiindcă în acel moment își încleștă mâinile de umerii lui, poruncindu-i să continue. Șoldurile ei se ridicară. El continuă s-o mângâie, excitând-o din ce în ce mai mult cu fiecare atingere. Toate secretele și toate curbele trupului ei îi aparțineau. În cele din urmă, o forță cu blândețe pe Adena să-și îndepărteze picioarele.

— Vino, îi spuse el mușcând-o destul de tare de umăr.

— Da, da, iubitul meu, răspunse Adena.

Holt o pătrunse încet și profund, copleșind-o cu forța și puterea lui, făcând-o să țipe de plăcere și dorință. Adena se agăță de trupul lui în momentul în care o plăcere mai intensă decât își imaginase că ar putea exista explodă în ea, secătuindu-i trupul.

Satisfacția pe care o încerca era totală, la fel de profundă ca a bărbatului pe care-l ținea în brațe.

Mai târziu, mult mai târziu, Adena se mișcă ușor lângă pieptul transpirat al lui Holt și-și trecu degetele prin părul cârlionțat de pe pieptul atletic.

— Doar nu vrei să încerci să mă exciți acum, când sunt epuizat și fără apărare, spuse el fără să deschidă ochii.

— Nu mă tenta, răspunse Adena surâzând cu maliţiozitate.

— Pentru moment sunt la mâna ta, dar atenţie... îmi revin eu.

— Şi o să te răzbuni dacă abuzez de tine?

— O răzbunare extrem de plăcută...

Brusc, expresia amuzată i se şterse de pe faţă. Se ridică într-un cot şi privi chipul moleşit al Adenei. În ochii lui cenuşii, Adena văzu apărând o expresie posesivă care o îngrijoră. Totuşi, în acelaşi timp această privire i se părea plăcută şi măgulitoare.

— Frumoasa mea Adena, şopti el.

Tânăra avea impresia că el îşi caută cuvintele, dar violenţa emoţiei lui era atât de evidentă încât îi surâse cu timiditate.

Mâna lui puternică se juca acum cu lanţul de aur de la gâtul ei.

— De acum eşti a mea. Doamne, scumpa mea, niciodată dorinţa mea n-a fost atât de puternică şi presimt că data viitoare va fi şi mai rău.

— Mai rău?

El se prefăcu însă că n-a priceput gluma.

— Data viitoare ştiu ce mă aşteaptă.

— Şi ce anume te aşteaptă?

— Mi-am pierdut complet capul în braţele tale, spuse el aplecându-se să sărute sfârcul unui sân. Eşti o vrăjitoare care-şi bat joc de mine fără scrupule.

— N-aş îndrăzni!

— Hmm... Aminteşte-ţi bine: poţi să-ţi baţi joc, dacă aşa vrei. Ceea ce contează este că îmi aparţii. Frumoasa mea sclavă...

— Dar, Holt Sinclair, în zilele noastre nu mai există sclavie.

— Nuu?! făcu el pe un ton neîncrezător, urmând cu un deget conturul buzelor ei.

— Nu. Nici una. În zilele noastre partenerii sunt egali.

— Cum vrei, scumpo. Sunt un bărbat generos. O să te las să crezi în iluziile tale atât timp cât nu vei uita realitatea.

— Realitatea? Vrei să spui, versiunea *ta* despre realitate?

— Adena, vrăjitoarea mea cea frumoasă, nu te mai juca cu mine. Privește-mă!

Holt așteptă ca ea să-și ridice capul și să-l privească drept în ochi.

— Da, Holt?

— În această noapte mi te-ai dăruit. Voiai să-mi aparții. Îmi aparții acum. Am dreptul să veghez asupra ta, să mă ocup de tine. Înțelegi ce încerc să-ți spun?

— Îmi ceri să am o legătură cu tine?

Cuvintele își luară imediat zborul de pe buzele lui.

— Legătura noastră a început deja. Vreau să te aud spunându-mi că îmi aparții.

— Cum poți vorbi de posesiune într-un asemenea moment? gemu ea.

— Știu, dar tu nu ignori faptul că sunt un bărbat practic. Și momentul mi se pare oportun.

— Ei bine, fiindcă ești un om de afaceri, te anunț că nu-ți pot da răspunsul înainte să citesc în întregime contractul, spuse ea amuzată. La urma urmei, chiar tu ai remarcat faptul că nu sunt prea pricepută la partea financiară a lucrurilor.

— Iar seara asta nu m-a făcut deloc să-mi schimb părerea, replică el imediat.

— Adică?

— Mi-ai dăruit totul fără să te asiguri întâi de generozitatea mea.

O certa, dar o satisfacție ciudată răzbătea din vocea lui.

— M-ai tulburat atât de mult, încât...

— Se pare că nu vrei să purtăm o discuție serioasă.

— Nu.

El se aplecă și o sărută pe umăr.

— Ei bine, la urma urmei nu are nici o importanță, rosti el. Spune-mi ce doresc să aud de la tine și o să avem destul timp de glumit.

— Să-ți spun ce?

— Adena! Spune-mi! îi porunci el cu o mutră comică, abia abținându-se să nu pufnească în râs.

Brusc, Adena înțelese. El îi cerea asta, fiindcă avea nevoie să audă așa ceva. Voia s-o audă luându-și un angajament. Cum ar fi putut să-l refuze?

— Ești un tiran! îi spuse ea ca să câștige timp.

— Ca toți proprietarii de sclavi.

— Am ghicit eu bine în seara trecută că va fi greu să te îndrepți.

— Adena!

— Sunt a ta, Holt, iubitul meu. Dacă îți trebuie cuvinte, iată-le: îți aparțin. Dar amintește-ți: există întotdeauna două extremități ale unui lanț!

El surâse satisfăcut.

— În orice caz, eu nu-mi doresc nimic altceva decâ să te strâng cu putere în brațe, spuse el îmbrățișând-o.

*

Holt nu plecă decât în zori, nemulțumit la ideea că trebuie să plece acasă să se schimbe, pentru o nouă zi de muncă. În pragul ușii, Adena îl mai sărută o dată, în timp ce Max, somnoros, își privea prietenul trăgând de timp ca s-o mai poată săruta o dată pe stăpâna lui.

— O să-ți telefonez de la birou să-ți spun dacă mă pot elibera la prânz ca să luăm masa împreună, spuse Holt netezind cu degetul una din sprâncenele Adenei.

— Foarte bine.

— Iar diseară o să cinăm la mine. Să-l iei și pe Max, ca să nu fii nevoită să te întorci acasă devreme.

Adena înțelese imediat ce voia el să spună. Însă dacă îl obișnuia așa, să-și petreacă noaptea la el, nu va mai trece mult timp până să se instaleze de tot acolo. Amândoi știau asta. Numai că ceva din ea se răzvrătea la gândul să se mute în locuința lui Holt Sinclair.

— E rândul meu să aduc vinul! spuse ea cu simplitate.

El o mai sărută o dată și sări treptele din două în două spre superbul Ferrari care-l aștepta. Adena închise ușa în urma lui și, clătinând din cap, îi spuse lui Max:

— Sper că știi ce faci, fiindcă eu...

Se culcă, cuprinsă totuși de un sentiment plăcut de bine. Holt Sinclair avea neovie doar să învețe să iubească. Era prea

obișnuit să considere viața ca un șir de tranzacții comerciale. Totuși, noaptea pe care o petrecuseră o lăsa să spere pe Adena că-l va putea face să se schimbe. De altfel, nici nu avea de ales, fiindcă ea se angajase total în această legătură.

Când se trezi, puțin înainte de ora unsprezece, sosiră florile. Un buchet imens de trandafiri galbeni care se armonizau de minune cu covorul portocaliu și se integrară imediat în decor. Adena îi mirosi încântată când îi luă din mâinile celui care-i adusese.

— Oh, mulțumesc! exclamă ea.

— Nu-mi mulțumiți mie, spuse bărbatul. Eu nu sunt decât comisionarul.

— Știu, dar purtătorii de mesaje plăcute își merită la rândul lor recompensa. Și apropo de recompensă...

Căută în portofel și-i dădu un bacșiș nesperat.

— Oh, vă mulțumesc foarte mult! exclamă băiatul coborând în grabă treptele.

Florile nu puteau veni decât de la Holt. Adena instală buchetul pe măsuța joasă și căută cartea de vizită. Era acolo, însoțind o cutiuță pe care Adena o deschise imediat. Dar când deschise elegantul pachet, toată emoția fericită provocată de flori dispăru.

Nu putea să-i facă așa ceva! Nu după o asemenea noapte. Nu putea s-o plătească, oferindu-i o bijuterie scumpă, ca pe o amantă care ți-a satisfăcut poftele și trebuie s-o recompensezi.

Examina cutiuța albă. Dar poate că ea conținea un inel... simbol al logodnei... În acest caz, l-ar putea accepta...

Dar cutiuța era prea mare pentru un inel. Și de altfel, un inel de logodnă nu se oferă prin comisionar. Privea temătoare cutiuța albă aflată pe genunchii ei și, brusc, prețioasele amintiri ale nopții deveniră apăsătoare ca plumbul.

Adena mai ezită un moment, apoi ridică încet capacul și, cu degete tremurătoare, îndepărtă ambalajul interior din mătase.

Era un colier de aur. O bijuterie superbă, delicată, cu un pandanativ de diamante.

Adenei îi veni să plângă. Cu o mână nesigură, deschise plicul argintiu care însoțea cadoul, pe care un scris grăbit îi așternuse numele, și citi: *Pentru cea care-mi aparține.* Și semnase: *H.*

Mototolind încet cartea de vizită, Adena își întoarse spre Max chipul îndurerat.

— Cum poate să-mi facă așa ceva? După tot ce s-a întâmplat între noi, cum își permite să mă trateze ca pe o curtezană, o femeie a cărei dragoste se cumpără?

Max își puse afectuos botul pe genunchii ei. Ochii lui căprui o compătimeau. El care participase în felul lui cu atâta veselie la seara din ajun, în dimineața asta nu putea face nimic pentru ea. Nici măcar să înțeleagă.

Apoi durerea se transformă în furie. Adena sări în sus, luă cutiuța și o privi de parcă avea în ea o mașină infernală. Puse cartea de vizită mototolită înăuntru și trânti capacul.

— Cum de-a îndrăznit? șopti ea adresându-se câinelui care părea neliniștit. *Cum de-a îndrăznit?* Dacă el crede că o să scape așa ușor!...

Se întrerupse pentru a răsfoi agenda telefonică și formă numărul unei agenții de comisionari. Mâinile îi tremurau furioase și-i veni destul de greu să-și controleze vocea.

În câteva clipe, totul fu aranjat. Adena puse jos receptorul și luă o foaie de hârtie pe care începu să scrie un mesaj pentru Holt. Trebui s-o ia de trei ori de la început înainte să poată redacta primele cuvinte. Apoi refăcu ambalajul, puse mesajul lângă cadou și așteptă comisionarul.

După un sfert de oră pachetul plecase, însoțit de scrisoarea care spunea: *Credeam că mă apreciezi mai mult, dar alături se află dovada că m-am înșelat.*

Privindu-l pe fereastră pe băiatul care se îndepărta, Adena simți că i se strânge inima. Se întoarse spre Max.

— Ei bine, spuse ea, cred că e timpul să ne luăm mica vacanță despre care ți-am vorbit. Nu-ți face griji, o să-ți placă la nebunie acolo!

În două ore pregătise aproape totul. Strânsese lucrurile într-o geantă de voiaj și o valijoară din piele roșie pe care le puse lângă ușa de la intrare. Max, simțind apropiata plecare, aștepta lângă bagaje, în timp ce Adena telefona la hanurile pe care le găsise într-o revistă. Un mare număr dintre ele erau complet ocupate. În sfârșit de la unul primi răspunsul că, din cauza unei anulări de ultimă oră, o puteau primi.

— Da, vă puteți aduce și câinele, răspunse o voce amabilă de la celălalat capăt al firului. Și micul dejun este cuprins în prețul camerei!

Adena îi mulțumi recepționerului și închise oftând ușurată.

— Haide, Max! Plecăm. O s-o anunț pe vecină că lipsim un timp și pe urmă...

Tresări auzind soneria de la intrare și Max își ciuli urechile. Cu ochii fixați pe ușă, Adena înțepeni locului, în timp ce lătrăturile prietenoase ale lui Max îi confirmau ideea pe care o avea în privința identității musafirului nepoftit.

Își adună atunci tot curajul, traversă încăperea furioasă și dădu ușa de perete.

Îl fulgera din priviri. El o domina cu statura lui masivă, cu o expresie întunecată pe chip. În mână ținea cutiuța albă. Îmbrăcat în costumul închis la culoare, cu părul strălucitor din cauza ploii, părea amenințător. Expresia ochilor era necruțătoare.

Dintr-o singură privire, remarcă pantalonii din flanelă gri, pulovărul negru, haina de piele. Apoi văzu valiza și geanta de voiaj.

— Pleci, Adena? o întrebă el cu o voce rea care îi dovedea furia.

— Da, exact. Max și cu mine plecăm la țară. Avem chef să luăm puțin aer curat.

Holt o dădu la o parte ca să intre în casă și închise ușa în urma lui.

— Ai uitat ceva...

— Dacă vorbești despre... despre fleacul ăla pe care mi l-ai trimis, nu-ți face griji. Nu se asortează cu nimic din ce am.

— Adevărat? Credeam că o să-ți placă. În sfârșit, n-are nici o importanță. Dacă nu e potrivit, pot găsi ceva mai bun.

— Mai bun! Mai bun!

Vocea Adenei ajunsese un urlet.

— Cum de mă poți insulta așa?

— Nu există multe femei pe lumea asta care ar considera acest mic obiect drept o insultă. Dar, dacă după gustul tău nu sunt destule diamante, pot să-l schimb pe altceva.

Adena, fără să mai scoată nici un cuvânt, îl pălmui cu putere. El primi șocul cu o indiferență batjocoritoare, chiar dacă urma degetelor ei începu să apară pe obrazul bronzat. Dar nu schiță nici un gest.

— Nu-i nevoie să-ți dai osteneala să-l înapoiezi, rosti Adena furioasă. Sunt sigură că alte femei se vor simți fericite să-l accepte. Dar pentru serviciile prestate în noaptea trecută, Holt Sinclair, tariful meu este mult mai ridicat.

— Adică?

Expresia disprețuitoare a feței lui o înfioră. Simți că-i tremură picioarele și avu impresia că el abia se abținea să n-o îmbrâncească.

— N-are rost! Tot nu l-ai putea plăti!

El întinse mâna, o apucă de umăr și o trase spre el.

— Cât? Spune!

— Ești nebun!

Fiindcă degetele lui se înfipseră în carnea ei, puțin din mânia Adenei dispăru pentru a lăsa loc suferinței, și ochii ei turcoaz se umplură de lacrimi. Furia lui Holt se revărsase asupra ei, înecându-i propria ei mânie, nelăsând în urmă decât tristețe și umilință.

— Idiotule! De ce să-ți cheltuiești banii pe diamante și bijuterii? Chiar n-ai priceput nimic? Ceea ce ți-am dăruit în noaptea asta a fost pentru că așa am vrut eu. Și a fost gratis! Fără nici un ban! Fără nici o răsplată! Dar tu insiști să mă plătești și nu eziți să mă insulți!

— Să te insult! Dar despre ce vorbești, Adena?

— Vorbesc despre blestematul ăsta de colier pe care-l ții în mână. Cel pe care mi l-ai trimis azi-dimineață pentru a mă plăti ca pe o prostituată!

— Ești nebună, spuse el, de data asta mai mult perplex decât furios. Adena, este doar un cadou...

— Evident că e un cadou! Cumpărat de la bijutierul tău obișnuit, fără îndoială! Dar eu nu accept să fiu plătită pentru serviciile mele, Holt. Chiar nu pricepi nimic? Există pe lumea asta o serie de lucruri pe care nu le poți cumpăra, cum aș fi, de exemplu, eu!

— Oh, Doamne! oftă el copleșit, dar eu nu văd astfel lucrurile, Adena. Nu mai țipa și ascultă-mă.

— Nu, n-o să te ascult. Nu vreau să te ascult. Orice ai crede, nu mă posezi, Holt Sinclair, și puțin îmi pasă de colierele tale din aur și diamante!

El lipi fața Adenei la pieptul lui pentru a-i înăbuși discursul și o ținu strâns în brațe, ca pe un copil supărat și neputincios.

— Ce naiba, doar nu era o plată. Am cumpărat bijuteria asta fiindcă voiam să-ți dăruiesc ceva. E pur și simplu un cadou. Un bărbat nu are dreptul să ofere daruri iubitei lui? Colierul era menit să însoțească trandafirii galbeni...

Privi în jurul lui și zări florile pe măsuța joasă.

— Văd că pe ele nu le-ai aruncat. De ce? Dacă poți accepta trandafirii, de ce nu și colierul?

— Nu! strigă ea.

Adena simți că el se destinde și ghici că zâmbește.

— Atunci, data viitoare, va trebui să comand trandafiri de echivalentul colierului, șopti el. O să ai multe, multe flori...

— Nu fi caraghios...

— Tu ești caraghioasă. În dimineața asta mă simțeam fericit ca un rege. Eram un erou, un general învingător la porțile cetății, stăpânul atotputernic a tot ceea ce priveam. E ceva ciudat în faptul că am vrut să ofer ceva celei care mi-a dat acest extraordinar sentiment?

— Ești prea obișnuit să plătești totul, șopti ea pe un ton plângăreț.

Simțea că începe să cedeze.

— Era un cadou, înțelegi? spuse el mângâindu-i cu blândețe părul.

— Cu tine, unde se află frontiera între un cadou și plată?

— Dă-mi o șansă, scumpa mea. Reacția ta a fost disproporționată. Te înșeli amarnic.

— Nu sunt sigură de asta.

— Scumpo, fiindcă asta îmi face plăcere, am intenția să-ți ofer din când în când unele lucruri frumoase. Nu lua aceste cadouri drept un salariu!

Ultimele scântei ale mâniei ei dispăruseră și Adena, rușinată, se trezi plângând la pieptul lui. În sfârșit, se îndepărtă de el și-l privi cu ochii încețoșați de lacrimi.

Holt zâmbi cu tristețe privind expresia puțin rătăcită a chipului ei.

— Te rog să nu-mi mai trimiți înapoi cadourile astfel. Nici acum nu mi-am revenit din șoc. Din fericire, am fost obligat să conduc înainte să te întâlnesc. Asta m-a mai calmat puțin.

— Fără coliere, Holt, spuse Adena printre suspine. Nu e o glumă. Nu vreau nici aur, nici diamante, nici daruri costisitoare.

El o privi fix.

— Adena, fii rezonabilă. Este ceva obișnuit ca un bărbat să facă unele cadouri femeii pe care...

Holt se întrerupse și speranța se aprinse în inima Adenei.

— ...femeii pe care o dorește, femeii care-i aparține, reluă el. Nu-mi poți refuza acest privilegiu.

— Ba da, spuse ea cu răceală.

— Adena!

— N-am încredere în tine, Holt.

— N-ai încredere în mine?! exclamă el, din nou furios.

— Nu te cred în stare să faci diferența între plăți și cadouri. În consecință, te rog, fără cadouri.

— Ce naiba, e ridicol! N-o să te las să...

Soneria telefonului îl întrerupse și el îi dădu drumul la mâna pe care o mai ținea încă, pentru ca ea să poată răspunde. Adena ridică receptorul, vorbi o clipă, apoi închise.

— Cred că planurile mele de vacanță trebuie amânate, îi explică ea. Era un răspuns la una din cererile mele de angajare. Mă cheamă la un interviu.

— Ce firmă?

Ea îi spuse și el dădu din cap aprobator.

— E o firmă serioasă. Trebuie să te duci.

— Da, rosti ea, surprinsă că el părea atât de satisfăcut de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Tensiunea care domnea în încăpere se risipi puțin, dar gândul la interviu o pusese parcă pe jar pe Adena.

— O să-l plimb eu puțin pe Max în timp ce tu te pregătești, îi propuse Holt.

Max, vizibil satisfăcut că vede lucrurile intrând pe făgașul lor normal, reacționă la auzul numelui său.

— Nu trebuie să te întorci la lucru?

— O să mă duc mai târziu. Calmează-te, scumpa mea, îi spuse el zâmbindu-i cu un aer liniștitor. O să-i faci praf! Vino, Max, unde e lesa ta?

— Holt?

— Da?

El luase lesa, agățată într-un cârlig în apropierea ușii, și-i punea deja zgarda lui Max.

— Când plimbi un câine prin oraș, există unele lucruri...

— Asta ce mai e?

Privea fără să înțeleagă sacul de plastic și lopățica pe care i le întindea Adena.

— Ghicește! îi spuse ea.

— Vrei să zici că sunt obligat să strâng...

— Da. Distracție plăcută!

Capitolul 7

Adena îmbrăcă un taior verde închis și o pereche de pantofi asortați. Când fu gata, se examină în oglinda din cameră și își perie energic părul. Holt și Max nu se întorseseră încă. Ce naiba făceau? Gândul că Holt făcea curățenie în urma lui Max o făcea să zâmbească.

Cum nu-i mai putea aștepta, prinse cu pioneza un bilețel în ușă prin care îi comunica lui Holt să ia cheile de la doamna Harrison, vecina. Apoi luă poșeta asortată cu pantofii și ieși.

După câteva minute se urcă în autobuz în direcția cartierului de nord, spre Market Street. Firma care o convocase era cunoscută. Ar fi o adevărată șansă să găsească atât de ușor de lucru la o asemenea firmă.

Se dădu jos din autobuz la Pine Street, în apropierea Bursei, și făcu pe jos drumul spre imobilul impunător unde își avea firma respectivă sediul social. În ciuda efor-

turilor ei pentru a-și calma enervarea și a-și compune o atitudine profesională, nu reușea să și-l alunge din minte pe Holt.

Imediat ce intră în clădire însă, din fericire, grija pentru interviu căpătă prioritate. Fu condusă cu amabilitate în biroul serviciului personal și începu interviul.

Îi trebui destul de puțin timp să înțeleagă că postul îi convenea perfect și entuziasmul ei nu întârzie să crească în același timp cu al interlocutorului său. Prin calificarea și experiența ei, Adena corespundea exact postului vacant.

Se pare că am noroc, are aerul că vrea să mă angajeze, își spuse Adena plăcut surprinsă.

— Acum o să vă conduc la domnul Olson, domnișoară West, o anunță bărbatul. Olson conduce serviciul nostru de contabilitate și, dacă vă angajăm, veți lucra în subordinea lui.

Adena îi mulțumi zâmbind și îl urmă la etajul paisprezece, în birourile moderne și liniștite ale contabilității.

— Ah, domnișoară West! Sunt fericit să vă cunosc! Candidatura dumneavoastră mi-a parvenit în dimineața asta și cred că totul este în regulă.

Harvey Olson, un bărbat de vreo 45-50 de ani, îmbrăcat la patru ace, cu părul albit la tâmple și cu un surâs vesel întipărit pe chip, o primea ca pe o veche cunoștință de mult pierdută din vedere dar acum regăsită.

— După ce discutați, vă rog s-o trimiteți pe domnișoara West în biroul meu, spuse inspectorul de la serviciul personal înainte să dispară pe ușă.

Jovial, Olson se instală în spatele biroului de acaju.

— Bine, bine, domnișoară West, începu el cu un surâs, sunt sigur că aveți o mulțime de întrebări să-mi puneți. Dacă ați începe?

— Da, domnule Olson, răspunse Adena încordându-și atenția.

Trebuie să pună niște întrebări potrivite, să facă în așa fel încât să pară inteligentă și dornică de muncă, pe scurt să reprezinte imaginea candidatei ideale.

Spre sfârșitul întrevederii, Harvey Olson încheie dând din cap:

— Cred că o să ne înțelegem foarte bine, domnișoară West.

— Postul îmi convine extrem de mult, replică Adena. Firma dumneavoastră pare să aibă un excelent renume pe piață și îmi place să am o muncă variată. Știu să lucrez pe calculator și o să mă pun la curent cu noile softuri de contabilitate.

— Perfect. Ei bine, cred că am terminat. O să-l chem pe Thornton.

Îi făcu un semn complice cu ochiul și reluă:

— Serviciul personal își rezervă dreptul de a face ofertele oficiale, mă înțelegeți, și nu vreau să calc pe nimeni pe bătături, dar între noi fie vorba, sunteți ca și angajată...

Adena îi surâse politicos.

— Probabil că trebuie să facă formalitățile necesare, spuse ea. De exemplu, să verifice referințele. În sinea ei se bucură că patronii *Laboratoarelor Carrigan* lasă în grija serviciului personal transmiterea referințelor despre salariați. Cu puțin noroc, Jeff nici nu va afla că și-a găsit o slujbă.

— Oh! replică Olson, cred că ne putem lipsi de referințe. Avem deja o recomandare beton, să știți!

— Poftim? spuse Adena, stupefiată.

Olson îi zâmbi:

— Nu trebuie să vă simțiți jenată că ați fost personal recomandată de Holt Sinclair. N-ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost sigur că veți corespunde cerințelor noastre. Patronul nostru are un respect deosebit pentru judecata lui Sinclair.

— Holt Sinclair? El v-a cerut să mă angajați?

— Oh, nu, bineînțeles! A aflat doar că suntem în căutarea unui contabil și i-a telefonat unuia din vicepreședinții noștri, care este și șeful meu direct, pentru a-i comunica faptul că el cunoaște o persoană extrem de competentă. Candidatura dumneavoastră tocmai sosise la noi. Mi-a fost adusă imediat.

— Înțeleg. Nu știam...

Adena își reaminti acum că-i enumerase lui Holt firmele la care își trimisese candidatura și-și mai aminti și de aerul lui satisfăcut din acea dimineață când ea îi spusese cu cine vorbise la telefon.

Olson ridică receptorul și formă numărul biroului în care fusese primită la sosire.

— Suntem întotdeauna fericiți să primim pe cineva recomandat de Holt Sinclair.

Toată bucuria Adenei se evaporase. Se așeză pentru a asculta flecăreala amabilă a lui Olson, grijulie să-și mascheze nemulțumirea. Încă o dată, Holt încercase s-o cumpere. Indirect de data asta. Cum îndrăznise?

Simți că fierbe de mânie. La ce-ar servi să-i dea o lecție unui om, întotdeauna gata să plătească pentru a obține ceea ce dorea? Cum o să-l poată convinge vreodată pe încăpățânatul ăsta că Adena West nu putea fi cumpărată nici cu coliere de aur nici cu siguranța pe care ți-o oferă un post bine plătit?

La naiba cu el! Cum ar reacționa, dacă ea i-ar plăti pentru *prestațiile* lui din pat?

Da, își spuse ea furioasă. Ce ar simți dacă ea ar inversa rolurile? Evident că ar fi ca turbat, că orgoliul lui ar fi rănit. S-ar schimba la față de furie, exact ceea ce i se întâmplase ei în acest moment.

Adena suportă politicos ultimele formalități ale întrevederii, fără ca nimeni să-i remarce schimbarea de dispoziție. I se făcu o propunere, ea promise să reflecteze la ea și să dea răspunsul săptămâna viitoare. Când ajunse în stradă, luase deja o hotărâre: Holt Sinclair o să-și primească lecția pentru faptul că se amestecase!

Se îndreptă spre Union Square și magazinele sale de lux. Ideea ei o va costa scump, dar n-avea importanță fiindcă era absolut sigură că Holt va fi prea furios ca să-i accepte „cadoul". Triumfătoare, îl vedea deja simțindu-se obligat să-l înapoieze. Când se va găsi în aceeași situație ca ea, poate că se va gândi mai bine înainte să mai facă așa ceva!

Pentru ca efectul să fie complet, trebuia să descopere un cadou cu adevărat costisitor, își spuse ea intrând într-o bijuterie de lux. Un cadou de preț. Un cadou pe care el nu-l va putea accepta și care-l va face să turbeze de furie.

Imediat ce văzu ceasul expus sub cristal pe o bucată de catifea roșie, Adena știu că și-a găsit arma răzbunării. Nu, nu era o răzbunare, nu s-ar înjosi la așa ceva, ci o lecție bună. Ceru să examineze ceasul, un obiect superb. Marcă elvețiană, din aur de optsprezece carate, cu cuarț, extraplat. Un ceas strălucitor, perfect pentru reușita planului ei.

Adena scrise cecul care, dacă ar fi încasat, ar face o gaură enormă în contul ei. Ar fi fost mai plăcut să-i facă cu adevărat un cadou lui Holt, își spuse ea. Dar respinse această idee. Nu dispunea de atâția bani ca să se lase purtată de asemenea elanuri de generozitate.

Adena întinse cecul și ceru, simțind un nod în gât, să se livreze imediat pachetul. Holt îl va primi după-amiază, la biroul. Deci, își făcu ea socoteala, îl va înapoia mâine dimineață la prima oră. Și cecul completat cu acea sumă enormă va fi blocat înainte de a fi încasat. A doua zi fiind sâmbătă, luni dimineața totul va fi rezolvat.

Așteptându-și autobuzul, Adena simți un fior de teamă. Lovitura va fi teribilă. Holt se va purta ca un apucat când va înțelege ce a simțit ea în aceeași situație. Riscant, dar merita osteneala!

După un timp, o cuprinseră din nou îndoielile. La urma urmei, lecția va fi cu adevărat profitabilă? Va recunoaște el că e penibil și *umilitor* să fii cumpărat? De a ți se plăti favorurile?

Adena ajunse acasă, destul de mulțumită de mesajul pe care-l pusese alături de ceas: *Pentru Holt, drept mulțumire pentru ajutorul dat în căutarea unei slujbe și pentru favorurile acordate în fața focului.*

Micul ei mesaj era îndrăzneț, insolent și chiar insultător. Îl concepuse intenționat astfel. Dar ceasul scump ajungea oare? N-ar fi trebuit să trimită și niște flori?

Cufundată în gândurile ei, Adena nu remarcă imediat că Max nu se afla în spatele ușii, în așteptarea ei. Cum! Max și Holt nu se întorseseră încă?

De fapt, se întorseseră și plecaseră din nou, după cum reieșea din mesajul de pe măsuța joasă, alături de buchetul de trandafiri:

Max se simte bine. L-am dus la Sausalito. Te așteaptă acolo diseară. Sper că n-ai uitat că v-am invitat acolo la cină pe amândoi. Apoi, trebuie neapărat să mergem la o serată. Îmbracă-te corespunzător ocaziei. O să trec să te iau când ies de la birou. Cam pe la ora cinci.

P.S. 1. În cazul în care n-ai ghicit, l-am luat pe Max drept ostatic.

P.S. 2. Cred că e îndrăgostit de cățelușa caniche care locuiește la doi pași de casa voastră. Mai vorbim despre asta diseară.

Cu drag,

Holt.

Adena scoase un strigăt înăbușit și mototoli biletul. Se simțea mânioasă și frustrată, dar îi venea să și râdă. Uite că Holt îl răpise pe Max!

Probabil că lui i se părea totul foarte caraghios. Dar când va primi ceasul, o să-i piară râsul. Deznodământul nu mai era

departe. Birourile firmei *Sin Tech* erau situate în cartierul de afaceri din San Francisco, nu departe de *Laboratoarele Carrigan,* de altfel.

Toată după-amiaza nu-și găsi locul. Adena tresărea de fiecare dată când suna telefonul, dar Holt n-o sună. Începuse să se întrebe dacă ceasul fusese livrat. Nervoasă, începu să se îmbrace.

Rochia de tafta avea reflexe care se armonizau cu culoarea ochilor ei, extraordinar de strălucitori în acea seară. Alese o pereche de sandale aurii și-și puse unul dintre colierele ei, darul lui Holt neintrând în discuție.

Gata la cinci fix, îmbrăcată cu gust și eleganță, Adena începu să se plimbe cu nervozitate prin încăpere. O să vină Holt? Primise oare ceasul? Era furios? De ce nu-i telefonase?

Din ce în ce mai nervoasă, Adena tresări auzind soneria de la intrare și se retrase instinctiv în fundul încăperii. Totuși, își reveni imediat și se duse să deschidă ușa.

Nu numai că Holt primise ceasul, dar îl și purta! Mâna lui bronzată, robustă, se sprijinea cu nonșalanță de tocul ușii și manșeta albă se ridicase puțin, dezvelind bijuteria. Adena privi fix încheietura musculoasă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— E foarte frumos, spuse Holt cu o voce gravă. E cel mai frumos cadou care mi s-a făcut vreodată. E de fapt primul cadou pe care l-am primit de la cineva. Spune-mi, mi se pare că am ajuns și eu în rândul celor care primesc...

Încet, cu regret, Adena își întoarse privirea fascinată de la ceas și căută privirea lui Holt. Înghiți cu greu.

— Îți place?

— Doar o singură obiecție, șopti el lăsând brațul în jos.

— Da?

— Ar fi trebuit să ceri să graveze ceva pe capac, spuse el cuprinzându-i chipul palid între mâini pentru a o săruta. Ceva sentimental. Ar fi fost perfect...

— Holt!

— Mulțumesc, Adena, șopti el cu un zâmbet care o tulbură. O să-l port mereu.

— Holt, începu Adena care-și găsea cu greu cuvintele. Holt, l-am cumpărat...

— Știu, scumpa mea. Am citit bilețelul tău. Presupun că trebuia să protestez, să zic: nu trebuia... Dar cum aș putea face asta? M-am bucurat atât de mult azi-dimineață în timp ce-ți alegeam colierul... Nici o femeie n-ar oferi un asemenea ceas unui bărbat, dacă n-ar ține cu adevărat la el. Probabil că ai dat o avere pe el!

— Ei bine, tocmai voiam să-ți spun...

— Dar fiindcă ți-ai găsit o slujbă, poți să-ți permiți asta. Sunt prea încântat de cadoul meu ca să-ți reproșez că ai cheltuit atâția bani din cauza mea.

Adena simți că pășește pe nisipuri mișcătoare. Interpretase costisitoarea ei lecție exact pe dos! Nu pricepuse nimic!

— Sunt atât de bucuros că ai admis în sfârșit că un cadou nu e o insultă, continuă el vesel, cu o lumină caldă în priviri. Trebuie să recunosc că știi să te faci iertată! Niciodată nu mi-aș fi închipuit...

— Da. Ei bine, de fapt...

— Mai vorbim după cină. Cred că doar Max va gusta din mâncarea lui Annie în seara asta. Când mi-am amintit de recepție, am decis că o să cinăm la Ghirardelli Square. Să plecăm imediat. O să-mi povestești cum a decurs interviul. După mesajul tău, am dedus că totul a fost O.K. Exact?

Redusă la tăcere de comentariile lui Holt, Adena se lăsă condusă în Ferrari spre luxosul centru comercial construit în incinta vechii fabrici de ciocolată. Holt o instală la o masă mică și ceru să se aducă meniul. Adena murea de frică. Se gândea cum să facă să restabilească adevărul.

— Holt, îi spuse ea după ce primul fel fu servit, n-ar fi trebuit să-i ceri prietenului tău să-i telefoneze lui Olson.

— Absurd! Deja îți depusesești candidatura. N-am făcut decât să grăbesc lucrurile. Să nu mai vorbim despre asta. Știam că o să obții acest post. Spune-mi, când te-ai hotărât să-mi cumperi ceasul?

În fața entuziasmului lui copilăresc, ea clipi de câteva ori și ezită să-i explice. Își dădea seama, prea târziu din păcate, că nu oferind cadouri unui bărbat, care nu se bucurase niciodată de așa ceva, îl va aduce să vadă lucrurile din punctul ei de vedere. Era prea surescitat de noutatea evenimentului și de valoarea darului pentru a-i căuta semnificația.

— Ideea mi-a venit imediat ce am descoperit că ești amestecat în povestea asta cu interviul.

Holt clătină de mai multe ori din cap.

— Drăguț din partea ta să-mi mulțumești pentru atât de puțin... Dar, la drept vorbind, prefer fraza din mesajul tău care face aluzie la ceea ce s-a petrecut în fața șemineului...

Se aplecă spre ea cu o expresie tandră și intimă.

— ...Fiindcă, să știi, a fost un moment care a contat foarte mult și pentru mine. Și ducându-te să cumperi acest ceas, ai simțit probabil exact ce am simțit și eu alegând colierul pentru tine.

Oh, Doamne, gândi Adena, ce să mă fac? Se simțea atrasă ca de un vârtej în adâncurile unei mări necunoscute. Cum să-i spună că se înșelase, că ea trebuia să înapoieze ceasul, că nu-i mai rămânea nici un ban în cont? Ideea de a fi obligată să vândă cea mai mare parte a acțiunilor din modestul ei portofoliu făcu să i se accelereze pulsul.

Cuprinsă de o agitație nestăpânită, Adena se vedea obligată să accepte de nevoie slujba pe care o solicitase chiar în acea zi. Și de ce? Fiindcă nu avea curajul să-i vorbească lui Holt. Era absolut ridicol. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, își dădea seama că nu va avea puterea să-i dea o explicație. Lui Holt îi plăcea la nebunie ceasul pe care-l primsie. Și la fel de mult îi plăcea să se gândească la faptul că Adena îl alesese pentru el. Își imagina tot felul de dedicații scurte pe care ar putea să le graveze pe capac. Ochii lui înduioșați mângâiau strălucirea aurului de fiecare dată când întindea brațul și, la fel ca un copil, se uita mereu cât e ora.

Adena se simțea atât de mult prinsă în cursă încât, ajunsă la desert, se resemnase. La urma urmei, nu era totul pierdut. Cecul era enorm, dar îi mai rămâneau niște economii. Luni de dimineață își va alimenta contul din contul curent de economii. Suma va acoperi chiria și cheltuielile pe o lună. După câteva calcule făcute cu repeziciune în minte, Adena ajunse la concluzia că n-o să moară de foame.

Și eu care mă gândeam să dau lecții altuia, își spuse ea ironică. Ea fusese cea care primise una bună: să nu ofere niciodată ceva care-i depășea posibilitățile!

Adena știa că nu i-ar putea mărturisi adevărul lui Holt și dintr-un alt motiv: n-ar fi avut inima să-i strice plăcerea care îi lumina chipul. Își acceptă soarta, așa cum acceptă și al doilea pahar de vin. Holt comandase special acest sortiment din California, fiindcă provenea de pe coastele unde plănuise ea să-și petrecă scurta vacanță.

— Oh, nu!

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

— Am uitat să-mi anulez rezervarea la han. Eram atât de preocupată de interviu și de... ceas, încât chestia asta mi-a ieșit complet din minte.

— Nu-i nimic. Nu-ți face probleme. Am văzut numărul notat lângă telefonul tău și am sunat la han înainte de a-l scoate la plimbare pe Max.

Adena strânse din dinți, simțindu-se ofensată.

— Mulțumesc, răspunse ea înțepată. Și apropo de răpirea câinelui meu...

— Ah, da! Uitasem să-ți povestesc despre aventura lui cu cățelușa caniche. Bietul Max! Se lansează într-o aventură care nu-i va aduce nimic bun.

— Poate îi va lăsa un os bun în fața ușii? spuse Adena bând o înghițitură de vin.

Sarcasmul ei nu-l atinse în nici un fel pe Holt.

— O să-i sugerez. Ești gata? Vreau să scap de recepția asta. O să ne întoarcem devreme acasă.

Adena mai reflecta încă la cel mai potrivit mijloc de a-l anunța că n-are intenția să-și petreacă noaptea cu el la Sausalito, când ajunseră la recepția foarte mondenă dată într-unul din cele mai elegante hoteluri de pe Nob Hill.

Ce de complicații! Merit din plin o cupă de șampanie, gândi ea luând un pahar de pe o tavă. Un bărbat în vârstă, foarte distins, își croia drum prin mulțimea elegantă pentru a se apropia de ei.

— Scumpo, rosti Holt cu o voce blândă, aș vrea să ți-l prezint pe John Rawlins. John este un client al lui *Sin Tech.*

Adena răspunse cu un surâs și prezentările se succedară într-un ritm neîntrerupt.

Având în vedere împrejurările, consider că mă descurc foarte bine, își spuse Adena când a treia cupă de șampanie.

În acel moment, o blondă de o frumusețe răpitoare, îmbrăcată într-o rochie strâmtă de lame argintiu, întrerupse discuția dintre Holt și un fabricant de calculatoare.

— Holt! Scumpul meu! Ce fericită sunt că te văd!... Și cine este tăcuta ta iubită?

Ochii mari și albaștri, foarte machiați, care se întoarseră spre Adena nu erau ostili, dar expresia „tăcuta ta iubită" îi dovedea răutatea.

— E Adena West, spuse Holt cu orgoliul proprietarului. Adena, ea este Charlotte Michaels, una dintre asociatele mele.

Adena îi surâse politicos Charlottei și abia se abținu să nu zică: aș fi pariat!

— Ce faci, Charlotte? Cu ce te ocupi în momentul de față?

— Sunt reprezentantă pentru unele materii prime pe care le folosește firma lui Holt, îi explică amabil tânăra și frumoasa femeie.

Adena se gândea la Charlotte și materiile ei prime, când un gest făcut de Holt în direcția tăvii încărcate cu cupe de șampanie îi dezvălui ceasul care-i împodobea încheietura mâini.

— E extraordinar, Holt! Mi-ar plăcea atât de mult să am unul la fel! O nouă achiziție? Firma care le fabrică a scos pe piață și un model splendid pentru femei. Mi-aș da și brațul drept ca să-l am!

— O tehnologie superioară, remarcă interlocutorul lui Holt. Este incredibil ce reușesc elvețienii să facă din mecanismele astea cu cuarț! adăugă el privind ceasul.

— Adena mi l-a făcut cadou, precizâ Holt cu mândrie, ridicându-și mai mult manșeta pentru a putea fi mai bine admirat. E frumos, nu-i așa?

— Adena? șopti Charlotte, a cărei privire deveni plină de subînțelesuri.

— Ce ai făcut ca s-o meriți? glumi John Rawlins, făcându-i cu ochiul Adenei.

Mai târziu, Adena își spuse că toată vina revenea șampaniei amestecate cu vin. Justifică urmarea evenimentelor ca inexorabilul final al unei zile marcate de semnul dezastrului. Căută mii de scuze, dar comportarea ei era de neiertat.

Cu o privire îndreptată spre chipurile lor curioase, surâzătoare, intrigate, care așteptau să afle cu ce ocazie îi oferise ceasul, ea rostise cu hotărâre:

— Este cadoul meu de logodnă.

Capitolul 8

În interiorul bolidului gri care zbura prin noapte, tăcerea era apăsătoare. Adena se gândea la capriciile destinului, la fatalitate, la nebunia de care erau câteodată cuprinse ființele omenești. În spatele geamului portierei, luminile orașului San Francisco străluceau printr-o perdea subțire de ceață. Tânăra avea impresia că fusese prinsă în cursă.

Trebuia totuși să spună ceva. Trebuia să rupă tăcerea asta teribilă. Lumina tabloului de bord contura profilul lui Holt. Adena își adună tot curajul.

— Holt? șopti ea.

— Da?

Răspunsul politicos, puțin distrat, o descumpăni.

— Holt, îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat. Am fost nebună. Eu... eu am avut o zi îngrozitoare și cred că am băut prea mult în seara asta. Cuvintele mi-au scăpat fără voia mea de pe buze.

Se întrerupse, ca și cum era atentă la ecoul propriilor ei vorbe, apoi reluă:

— Cel puțin, așa cred. Nu știu ce m-a împins să spun asta.

— Adevărat?

Părea mult mai interesat de condusul mașinii decât de conversație. Adena simți că se înfurie, o reacție salutară în fața durerii și a jenei de care se simțea cuprinsă.

— Holt, încerc să-mi cer scuze, spuse ea cu ochii fixați pe capotă. Dar nu e numai vina mea!

— Zău!

— Am fi ieșit ușor din încurcătură dacă ai fi râs. Dacă ai fi luat acea declarație idioată drept o glumă. Nu era nevoie să mă aprobi...

— M-am gândit că e cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Oh, Doamne!

Adena se lipi de portiera din partea ei, moartă de rușine la amintirea celor petrecute nu de mult. Totul îi defila cu repeziciune prin memorie. Felicitările, întrebările vesele care urmaseră după ceea ce Holt numise „cel mai bun lucru pe care-l puteau face", și care continuaseră până când plecaseră împreună de la serată. Aceste clipe o vor urmări până la sfârșitul zilelor ei.

În semiîntuneric, profilul vulturesc al lui Holt se însuflețiți puțin.

— Vrei să spui acum că acest cadou nu avea nici o semnificație serioasă? întrebă el calm.

— Serioasă? Ba da, bineînțeles că da, avea o semnificație serioasă! strigă ea, gata să-i dezvăluie adevăratul sens al cadoului ei.

— Cum a avut-o și colierul pentru mine, șopti el înainte ca ea să se fi putut lansa în explicații.

— Doar n-o să pretinzi acum că mi-ai oferit colierul drept cadou de logodnă? Nu te-ai gândit nici o clipă la așa ceva!

— Nu, bineînțeles că nu. Dar nu știam pe atunci că tu te gândești la asta.

— *Eu?*

— Haide, scumpa mea. Nu te teme să recunoști. De fapt, ai și recunoscut-o.

El privi ceasul care-i strălucea la încheietura mâinii și reluă:

— Acum că-ți cunosc sentimentele, de ce să nu ne căsătorim?

— Să ne căsătorim?! Dar Holt, nu te poți angaja astfel fără să reflectezi serios... fără să iubești, și...

— Dacă ne căsătorim, o să sfârșim prin a locui împreună necăsătoriți, îți dai seama? Mă dorești, te doresc...

— Te înșeli amarnic!

— Deci acest ceas nu are nici o semnificație? spuse el privind-o lung.

Era prinsă în cursă. Fusese prinsă în cursă și vedea viitorul ca un tunel lung fără nici o ieșire de salvare. Nu-i putea dezvălui lui Holt adevăratul motiv al cadoului ei, fiindcă îl iubea și nu voia să-i strice bucuria. Fiindcă acest orfan care reușise în viață prin propriile lui puteri, nu primise cadouri dezinteresate într-o lume unde totul are un preț...

— Ba da. Cadoul avea un sens pentru mine și sunt fericită că ți-a plăcut, șopti ea.

— O să-l păstrez toată viața.

— Dar nu este un cadou de logodnă, adăugă ea. Nu aveam nici o intenție să-ți forțez mâna în vederea căsătoriei.

— Știu! Dar acum, ideea a încolțit și nu văd nici un motiv să n-o realizăm. Te doresc, Adena, spuse el cu o voce profundă și vibrând de senzualitate. Te vreau lângă mine. Și cred, gândindu-mă bine, că mariajul este o idee excelentă.

— Dar, Holt...

— Nu-ți face griji, o să mă ocup eu de toate.

Prea tulburată, cu mintea încețoșată puțin de vin, Adena nu știu ce să-i răspundă. De fapt îl iubea prea mult ca să nu dorească să se căsătorească.

Dar să se mărite cu cineva care habar nu avea ce înseamnă adevărata dragoste? Care credea că totul se plătește? Care recunoștea fățiș că e stăpânit doar de dorință? Niciodată, își spuse Adena, dar niciodată n-ar fi pomenit de căsătorie dacă ea n-ar fi făcut la serată acea nefericită declarație.

Adena avu atunci o sclipire de luciditate, viziunea a ceea ce se petrece cu adevărat: Holt accepta tacit să-i plătească prețul — prețul pe care, după părerea lui, îl fixase ea ca să-i cedeze.

Era singura explicație plauzibilă și accesibilă minții ei încețoșate. El o dorea și plătea ca de obicei. Dacă ea refuzase colierul, o făcuse pentru că prefera o verighetă. Iată ce gândea el.

Adena reveni la realitate când văzu Ferrari-ul intrând pe podul Golden Gate.

— Unde mergem? întrebă ea imediat.

— Acasă. E târziu și lui Max nu-i place să aștepte.

— Holt, du-mă acasă. Nu vreau să-mi petrec noaptea cu tine.

— De ce? Doar suntem logodiți, spuse el zâmbind.

— Gata cu farsa asta. Nu m-ai cerut niciodată de nevastă.

— Mă gândeam că o să-mi propui tu asta, Adena.

— Și ești de acord?

— Da.

Pur și simplu. De acord... pentru a-i plăti prețul. Adena își mușcă buzele și se făcu cât putu de mică pe scaunul ei. Gândul ăsta o obseda: nu-l împinsese ea în mod inconștient pe Holt să accepte căsătoria prin acea declarație idioată despre logodna lor? Își înfipse unghiile în palme.

— Te rog, Holt. Simt nevoia să fiu singură ca să mă gândesc.

— O să te gândești acasă.

— Acasă la mine.

— Acasă la noi, spuse el luând-o spre Sausalito.

Nu mai era nici o speranță.

— Doar n-o să mă răpești ca pe Max, spuse ea la întâmplare.

— Am făcut-o deja.

Încetini la un viraj apoi acceleră.

— Hai să-l luăm pe Max și pe urmă mă conduci acasă, insistă Adena.

Holt nu-i răspunse. De fiecare dată când întorcea volanul, ceasul de aur îi strălucea la mână. Descurajată, Adena tăcu. Ferrari-ul urcă strada abruptă de pe colină, spre vila modernă pe care Holt o numea „acasă la noi" și se opri. Fără să scoată nici un cuvânt, înconjură mașina ca să-i deschidă politicos portiera. Nehotărâtă, Adena coborî totuși. Se simțea încolțită și totodată încătușată de sentimentele ei.

Max fu cel care destinse atmosfera, prin lătrăturile lui vesele. Coada lui scurtă biciuia cu repeziciune aerul și-și băgă nasul în mâna Adenei, apoi a lui Holt.

— Mă bucur că ești încă treaz, Max, spsue Holt cu amabilitate, de parcă se adresa unui om. Te invit să bei un pahar de sherry împreună cu noi. I-am spus lui Annie să cumpere o sticlă.

— Nu numai că-mi răpești câinele, dar încerci și să-l corupi!

Adena îl urmă în salon, unde îl privi destupând sticla.

— Avem ceva de sărbătorit!

Holt umplu două pahare și turnă într-o farfurioară câteva picături de alcool pe care Max le lipăi imediat, cu o plăcere nedisimulată.

— Probabil că vrei să toastezi cu noi, Max. O să ne căsătorim, eu și stăpâna ta. Ești mulțumit?

Max ignoră însă întrebarea și linse farfurioara scoțând limba de un cot.

— Ai văzut? E încântat, spuse Holt trăgând-o pe Adena lângă el, pe canapea.

— Holt, să știi că sunt foarte serioasă. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie de un timp de gândire. Mă simt presată de evenimente...

Holt mai bău o înghițitură de sherry, apoi puse paharul pe o măsuță joasă aflată în apropierea canapelei. Ochii lui străluceau de un foc interior. O strânse pe Adena la piept.

— Nu ți-am mulțumit îndeajuns pentru ceasul pe care mi l-ai dăruit, șopti el cu o voce visătoare, pândind chipul îngrijorat al Adenei.

— Ajunge cât mi-ai spus. Vreau să zic...

El îi înăbuși protestul cu un sărut.

— E ceasul cel mai splendid pe care l-am văzut vreodată, șopti el apropiindu-și buzele de gura ei. Și acum îmi vine greu să cred că mi-ai oferit un asemenea cadou. Nimeni nu mi-a mai dăruit ceva atât de frumos.

— Oh, Holt, oftă ea lăsându-se îmbrățișată, tulburată de recunoștința și bucuria lui. Chiar atât de mult îți place?

— Vino aici, mai aproape, ca să-ți dovedesc...

Deja mâna lui căuta fermoarul rochiei de tafta. Degetele lui mângâiară ceafa Adenei. Înfiorată, tânăra închise ochii, cuprinsă de un val de tandrețe și dragoste. Cu capul sprijinit de pieptul lui Holt, ea îl lăsă să-i dezgolească umerii. O dorea. Voia să se însoare cu ea. Avea altceva de așteptat de la un bărbat care nu înțelegea nimic din dragoste?

— Chiar vrei să te căsătorești cu mine, Holt? îl întrebă ea, regretându-și imediat întrebarea care părea să cerșească o confirmare.

— Da, spuse el și șoapta buzelor lui îi mângâie obrazul.

Rochia de mătase alunecă până la talia Adenei.

Îl auzi pe Max tăvălindu-se pe covor. El în orice caz se simțea ca acasă, gândi Adena, în timp ce mâinile lui Holt îi atingeau spatele, descheindu-i sutienul de dantelă. Un fior plăcut îi trecu prin tot corpul în momentul în care Holt îi mângâie sânii.

— Toată seara te-am dorit, îi spuse el cu o voce răgușită, atingându-i sfârcurile deja întărite. Te-am dorit în timpul cinei, în timpul drumului făcut cu mașina. Îmi spuneam că e o dorință împărtășită. N-am încetat să-mi privesc ceasul gândind: și ea mă dorește, niciodată nu mi-ar fi oferit un asemenea cadou dacă nu ar fi vrut să știu asta.

Adena își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Cu capul dat pe spate, își cufundă privirea în ochii lui. Buzele ei tremurau.

— Te doresc, Holt, dar nu trebuie să te căsătorești cu mine. Te rog, crede-mă. Niciodată nu m-am gândit să-ți forțez mâna.

— Să mă forțezi? Pe mine? De mult timp nu mai permit nimănui să mă forțeze, replică el mai în glumă, mai în serios.

— Asta și încercam să-ți spun...

— Știu ce încerci să-mi spui, scumpa mea, dar e prea târziu. Te-ai angajat deja. Doar n-o să dai acum înapoi?

Holt schiță un surâs gânditor și reluă:

— Vezi, dacă mi-ai spune că te-ai răzgândit ar fi pentru mine tot una cum mi-ai spune că vrei să-mi iei ceasul înapoi!

Adena tresări. Nisipurile mișcătoare păreau că vor s-o înghită cu totul în adâncurile lor.

— Nu, nu, rosti ea cu o voce încordată.

— Știu, șopti el, și nici n-o să te răzgândești în privința căsătoriei.

— Dar căsătoria... exclamă ea cu o voce ascuțită.

— Este singurul mijloc de care dispun pentru a te face să te hotărăști să te muți la mine. Te înțeleg. O legătură îndelungată nu te-ar satisface. Și în primul rând, ai vrea să-ți păstrezi apartamentul.

— Evident!

— Și ți-ai face griji pentru viitor. Nu. Înțeleg de ce dorești un angajament legal înainte să mi te dăruiești complet, ceea ce sper din tot sufletul meu. Am nevoie de tine, scumpa mea, continuă el aplecându-și capul și acoperindu-i gâtul cu o ploaie de sărutări. Simt nevoia să fiu sigur de tine.

Copleșită de spusele lui, Adena își înăbuși un geamăt. Holt nu-i lăsa nici o posibilitate să se explice. Pentru fericirea ambilor, ea trebuia totuși să se stăpânească. Holt se arăta prea grăbit fiindcă se lăsa dominat de nerăbdare. Dar dacă ar avea timp să reflecteze?

— O să mă mărit cu tine, Holt, își șopti ea ghemuindu-se la pieptul lui.

— Bine! spuse el râzând. Mă gândeam eu că așa va fi, judecând după felul cum mi te-ai dăruit aseară și... după cadoul tău de azi-dimineață.

— Dar vreau să mai așteptăm puțin.

El se crispă.

— Cât timp?

— Nu știu. Câteva săptămâni, câteva luni... E un eveniment extrem de important în viața noastră. Trebuie să fim siguri...

Adena se dădu cu un pas înapoi, îi întâlni privirea și înțelese că reușise măcar să-l facă s-o ia în serios. Prea în serios, chiar.

— Și în tot acest timp îți vei păstra independența? O să mă vezi numai când o să-ți convină? O să-mi joc rolul printre ceilalți?

Parcă scrâșnea din dinți.

— O să... o să ne cunoaștem mai bine.

— Nu.

— Nu?! exclamă ea trăgându-se înapoi.

Apoi își trase rochia, acoperindu-și sânii.

— Ascultă-mă bine, Holt. Am avut o zi istovitoare. Sunt la capătul puterilor. Dar n-o să te las să-mi impui modul tău de a vedea lucrurile. Sunt foarte tulburată. Și nu vreau să mă las antrenată să fac un lucru care nu ne-ar duce la nimic, doar pentru a-ți satisface pretențiile.

El zâmbi fără pic de veselie și o trase spre el.

— Vino, scumpa mea, și o să văd dacă nerăbdarea ta e la fel de mare ca și a mea.

— Nu! Gata, Holt! Chiar gândesc ceea ce ți-am spus! Refuz să intru în patul sau în viața unui bărbat, atâta timp cât lucrurile nu sunt clare!

— Scumpa mea, spuse Holt cu o voce liniștitoare în timp ce o legăna în brațe. Poate că tu ești tulburată, dar eu sunt perfect lucid. Lasă-te în voia mea. O să decid în locul tău, pentru amândoi.

— Categoric nu! Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a-ți mulțumi pentru ceas.

El se ridică și o duse spre vestibulul în care culoarea bej era predominantă, unde o oglindă imensă ocupa unul dintre pereți. Adena se văzu pe jumătate goală, încercând să-și tragă rochia peste sâni, cu un picior încălțat și celălalt nu.

Holt se mișca însă cu ușurința și puterea unui cuceritor care are de-a face cu o sclavă nouă și neștiutoare. Era o scenă de o violență atât de primitivă încât Adena se simți cuprinsă de panică.

El o duse apoi în dormitor și o așeză pe patul lăcuit în negru. Adena se ridică imediat, dând la o parte părul care-i căzuse pe față. În această încăpere, roșul și negrul mobilierului erau luminate de bejul auriu al covorului și pereților. În pofida acestei armonii perfecte, atmosfera masculină era atât de apăsătoare încât Adena se simți strivită de un fel de fatalitate.

— Nu mai fi atât de crispată, spuse Holt începând să-și descheie nasturii de la cămașă. Mă dorești și te doresc. E un lucru formidabil. După cum ți-am mai spus, o să-ți dau tot ce dorești. În seara asta, dacă am înțeles bine, ai spus că vrei să te măriți. Dacă această soluție facilitează lucrurile, ei bine, să ne căsătorim!

— Ai aerul de a spune că mă tocmesc! urlă Adena scoasă din fire, în timp ce cămașa lui Holt ateriza pe covor.

— Încetează de a mai vorbi în locul meu. N-am spus niciodată așa ceva. Am spus și am repetat că sunt perfect de acord să ne căsătorim.

Stând în picioare lângă pat, el nu mai rămăsese îmbrăcat decât într-un slip alb. Ochii lui străluceau de dorință.

— Adena, nu mă respinge în seara asta. Am nevoie de tine.

Tânăra își ridică ochii spre el cu un extrem efort de voință. Imposibil. Privirea lui Holt ardea de o pasiune pe care ea nu se putea hotărî să n-o satisfacă, la fel cum nu se putuse hotărî să-i mărturisească adevărul în privința ceasului. Poate că așa procedezi când iubești, își spuse ea.

— M-ai părăsi, dacă în seara asta n-aș vrea să facem dragoste?

El ezită. Îl vedea meditând la întrebarea ei neașteptată și nu putu suporta ideea că-l face să sufere.

— O întrebare idioată, spuse ea cu glas tare. N-aș putea să te resping.

Chipul lui îngrijorat de lumină. Holt se așeză lângă ea pe cuvertura roșie și o luă în brațe.

— Să nu-mi mai pui niciodată genul ăsta de întrebări, îi spuse el cu o voce tărăgănată, în timp ce termina s-o dezbrace. Vreau să ne căsătorim la sfârșitul săptămânii. O să mergem la Reno.

— La sfârșitul săptămânii?! Dar de ce atât de repede, Holt?

— Ca să nu mai faci genul ăsta de supoziții.

— Îți promit, spuse Adena lipindu-și buzele de pieptul lui Holt.

El își strecură mâna sub șoldul ei și Adena începu să tremure de dorință.

— Nu, bineînțeles, replică el cu un aer satisfăcut. Când vei fi soția mea, n-o să mai poți să mă respingi!

— Iată o concepție destul de desuetă asupra căsătoriei, spuse Adena ironică.

Mângâia cu vârful degetelor pieptul lui Holt, care răspunse imediat gestului ei.

— Sunt foarte fericit că ai înțeles asta!

Cu chipul ascuns în părul ei, Holt îi sărută pielea sensibilă a umărului.

— Mai ales când mă gândesc că, nu cu mult timp în urmă, habar nu aveam că o să ne căsătorim! replică ea destul de sec.

— Imediat ce ai deschis gura în seara asta, la recepție, am înțeles că este soluția care va permite fiecăruia dintre noi să obțină ceea ce dorește.

O mușcă ușor de umăr. Apoi, cu un gest de proprietar, își lipi mâna de pântecele ei și încet-încet se aventură mai jos. Adena abia mai avu puterea să murmure:

— Credeam că ești satisfăcut de ceea ce ai obținut aseară...

— Vreau ca situația în care te vei găsi să nu-ți mai dea posibilitatea să mă refuzi pe mine și cadourile mele, declară el. Vreau să ți se pară normal să accepți ceea ce-ți ofer, fără să-mi înapoiezi prin comisionar cadoul. Când o să fii soția mea, n-o să mai ai scrupule să accepți ceea ce-ți voi dărui. În acest fel îmi vei aparține complet.

— Crezi că târgul este corect?

Adena încerca, fără să reușească, să scape de mângâierile lui insistente și, când se cambră, Holt zâmbi.

— Da, este un târg corect!

Dar cât timp va fi el de această părere? se întrebă Adena în timp ce fiorii de plăcere îi tulburau simțurile și mintea. Cum își va plăti Holt soția când va dori ca ea să iasă din viața lui?

Alungă însă imediat acest gând dureros. Avea destul timp să-și facă griji și mai târziu. În seara asta Holt îi oferea iluzia și Adena se lăsă purtată de dragostea ei. Gemu, își înfipse degetele în părul lui negru și atrase capul lui Holt spre gura ei nerăbdătoare.

— Adena...

Apoi o sărută. O copleși cu gustul buzelor lui și cu forța lui. Ea îi răspunse la sărut; îl cuprinse cu brațele, îl mângâie cu degetele, frământându-i mușchii, sorbi și-și dărui gura fără reținere, dorința ei unindu-se cu a lui, până ce totul în jur dispăru, în afară de ceea ce luau unul de la altul, de ceea ce-și dăruiau unul altuia.

Mâinile lui îi încercuiau talia, trăgând-o spre el. Putea să-i simtă greutatea pieptului apăsându-i sânii, tăria coapselor lui strângându-i coapsele într-un fel care ar fi trebuit s-o șocheze. În locul șocului, simțea însă o fierbințeală care o amețea.

Când Holt își trecu mâna prin părul ei, Adena își dădu seama că el nu-și scosese ceasul. Acesta strălucea în semiîntuneric, simbol al angajamentului ei. Un simbol, de altfel, care o costase scump, își spuse ea. Dar îl cunoștea destul de bine pe Holt ca să știe că n-ar fi acceptat darul ei dacă n-ar fi dorit-o cu adevărat. Era un bărbat cinstit.

În acea clipă, Adena își dădu seama că era gata să-i dăruiască totul, va veghea ca Holt Sinclair să nu piardă în această afacere. Va primi maximum posibil de la soția lui. Un maximum a cărui amploare nici nu și-o putea imagina măcar Holt.

Ea îi va dărui dragostea ei, în tăcere dar total. Într-o zi el va înțelege că exista și în ființa lui ceva de dăruit, că ea spera la mai mult decât la toate colierele de aur și promisiunile de căsătorie. Holt Sinclair va învăța să iubească. Și Adena va fi profesoara lui.

Fericită de hotărârea pe care o luase, Adena se jucă distrată cu părul creț de pe brațul lui, până ajunse la brățara ceasului.

— Superb, nu-i așa? spuse el când îi observă gestul. E la fel de frumos ca femeia care mi l-a oferit.

Adena zâmbi.

— Și colierul este foarte frumos, Holt, și îmi pare rău că m-am înfuriat. Mă gândeam... credeam...

— Știu, scumpo, răspunse el liniștit. Dar să ții minte pentru totdeauna: nu dăruiesc niciodată nimic dacă n-o fac din toată inima. Colierul este cadoul meu de logodnă.

Cadoul lui de logodnă. Bine, își spuse ea pe jumătate convinsă. Așa va considera de acum înainte colierul de aur împodobit cu diamante și, în consecință, îl va purta.

Apoi, Holt o apucă strâns de mâini, împiedicând-o să se mai opună, o strânse și o apăsă cu coapsele, în timp ce limba lui explora ascunzișurile gurii ei, cu mișcări încete, imitând actul împerecherii, ceea ce ar fi trebuit să fie obscen, deși Adenei nu i

se părea așa în acel moment. Holt exercita asupra ei o putere fără precedent. Oare dragostea are întotdeauna un asemenea efect?

— Mai spune-mi o dată că mă dorești, gemu el. Mai spune-mi o dată de ce mi-ai oferit ceasul.

Adena simți că se încordează, apoi cedă. Holt nu se va plictisi niciodată s-o audă repetând motivele gestului ei. Și, dacă voia s-o mai audă o dată, și încă o dată, însemna că descoperă în vorbele ei toată dragostea pe care i-o purta.

— Te doresc, Holt. Îmi înnebunești simțurile. N-ar fi trebuit să te las s-o faci, dar cred că n-aș putea să te împiedic, chiar dacă ai refuza să te însori cu mine.

— Bine, rosti el cu voce joasă din care răzbătea satisfacția. E formidabil, fiindcă produci asupra mea același efect și nici eu nu ți-aș putea refuza ceva. Ca să fii în întregime a mea, nu consider un preț prea mare să mă însor cu tine. Aș vrea să-ți pot așterne întreaga lume în dar, la picioare!

Nu e un preț prea mare ca să mă aibă... Adena înregistră vorbele, dar nu putu reflecta la ele, fiindcă Holt își reluă ofensiva. Cu un genunchi imperios strecurat între coapsele ei o forță să-și îndepărteze picioarele și o acoperi cu trupul lui. Încet, cu blândețe, pătrunse în căldura și intimitatea trupului ei ca și cum voia să se piardă în el.

— Strânge-mă tare! o rugă el cu o voce răgușită. Strânge-mă ca și cum nu vrei să mă mai lași să plec vreodată!

Adena îl strânse cu putere și cele două trupuri se contopiră într-unul singur, departe de lumea unde domneau aurul și cadourile, undeva în afara timpului.

Capitolul 9

A doua zi dimineața, Adena fu trezită de atingerea amicală a unui nas rece și gri. Știu imediat unde se găsea. Ochii lui Max care o pândeau la marginea patului îi întâlniră pe ai ei și Adena zâmbi. Era ora plimbării de dimineață a câinelui.

Holt se odihnea alături. Ea dădu încet la o parte cuverturile, fără să-l deranjeze, dezgolind până la mijloc splendidul corp bronzat. El dormea pe burtă, avea părul ciufulit și imaginea spatelui musculos trezi în Adena niște gânduri care făcură să i se înroșească obrajii.

Trupul ei protestă când se dădu jos din pat, atât de mult păstra memoria îmbrățișărilor pătimașe de azi-noapte. Holt își pusese amprenta asupra ei, țesând și înmulțind cu îndemânare în jurul ei mrejele pasiunii lui.

Ca un câine bine crescut ce era, Max așteptă ca stăpâna lui să-și găsească ceva de îmbrăcat. Rochia ei de mătase n-o va proteja deloc de răcoarea dimineții, dar Adena o trase pe ea și ieși tiptil din cameră, cu sandalele în mână.

În trecere, tânăra găsi ceea ce-i trebuia: o haină bărbătească din piele de căprioară, căptușită cu blană. Haina îi atârna până la genunchi. Greutatea care o apăsa pe umeri trezea în ea senzația, mult mai intimă, a prezenței proprietarului ei.

— Ei bine, îi șopti ea lui Max în timp ce închidea cu grijă ușa bucătăriei, nu știu unde ți-e lesa și nu văd nici un sac de plastic. Așa că descurcă-te singur, și te rog să fii discret!

Max se repezi afară, bucuros de independența acordată. Departe de trotuarele cu care era obișnuit, începu să exploreze teritoriile necunoscute. Adena îl urma încet, înfofolită în blana ei. Spera că vecinii nu se vor trezi prea devreme, în această dimineață de sâmbătă, ca să descopere ciudata ei toaletă compusă din sandale de seară și o haină imensă bărbătească.

Răcoarea dimineții răspândi puțin câte puțin moleșeala somnului de care Adena se scutură ca să observe, dincolo de golf, orașul San Francisco înecat în ceață. Acolo ar fi trebuit să se afle ea acum. Această noapte petrecută acasă la Holt Sinclair constituia un precedent periculos.

Rememorându-și conversația lor nocturnă, rămase cu impresia netă că fusese manipulată, nu numai în pat dar și de-a lungul discuției. De ce naiba băuse atâta șampanie după vinul de la cină?

N-avea rost să mai insiste asupra evenimetnelor deja trecute. Împinsă de împrejurări și de puterea dragostei, ajunsese într-o situație de necrezut. Bineînțeles că voia să se mărite cu Holt. Dar nu în aceste condiții. Nu atâta timp cât el va fi con-

vins că această căsătorie constituia prețul pentru a o poseda.

Cu ochii pe Max care scotocea într-o tufă, Adena se întrebă ce va spune la micul dejun. Fără nici o îndoială, Holt va lua drept acceptat ceea ce spusese el. Căpătase deja reflexe de proprietar. Problema era că ea nu avea nici un chef să conteste această stare de fapt și nici nu era sigură că ar fi în stare. În schimb era sigură că va refuza căsătoria considerată drept o tranzacție comercială.

— Vino, Max, să intrăm în casă că mi-au înghețat picioarele! îi strigă ea.

Schnautzerul se apropie cu regret de ea, întârziind încă în ultimele căutări. Adena îl mângâie cu afecțiune și se întoarse pe același drum.

Max fu primul care-l descoperi pe Holt, cu cheile în mână, alături de Ferrari. Se repezi spre el lătrând și, încet, mâna lui Holt se desprinse de pe portiera mașinii pentru a-l scărpina între urechi.

Întâlnind ochii lui Holt, întunecați de o ciudată și dureroasă expresie, Adena ezită, apoi grăbi pasul spre aleea particulară care ducea spre vilă. Puțin câte puțin, văzu că din privirea lui durerea dispare făcând loc ușurării, apoi unei sclipiri mai dure.

Se apropie de ea și-i puse mâna pe ceafă.

— Credeam că ai plecat, spuse el cu o voce neutră.

Adena schiță un surâs. Privi mașina, apoi mâna care ținea cheile.

— Te pregăteai să pleci în căutarea noastră?

Holt dădu din cap și maxilarele i se crispară.

— Plecam să vă caut ca să vă aduc acasă.

Adena remarcă expresia lui voalată și, simulând o veselie pe care era departe de a o simți, îi mărturisi:

— Max și cu mine n-am fi plecat înainte de a lua micul dejun.

— O să-mi aduc aminte de asta, spuse Holt privind-o descumpănit.

Apoi, fără să mai rostească nici un cuvânt, o luă de mână.

O jumătate de oră mai târziu, Adena punea pe masă omleta cu șuncă, untul, gemul și pâinea prăjită în timp ce Holt, deja instalat, parcurgea ziarul. Ea îi mai turnă o ceașcă de cafea, așteptă ca el să strângă ziarul și atacă:

— Apropo de întorsul acasă...

— Mmm? spuse el cu gura plină.

— Nu știu prea bine ce s-a întâmplat azi-noapte, reluă cu greutate Adena sub strălucirea ironică a ochilor lui cenușii. Dar vreau să fiu bine înțeleasă. Nu vreau să mă instalez aici, Holt. Mai târziu, dacă ești serios când vorbești despre căsătorie...

— Sunt.

— În acest caz, am hotărât că vom avea o logodnă de o durată convenabilă. N-o să ne grăbim. Nici nu vreau ca hotărârea noastră să fie tulburată de... de...

— ... de sex? spuse el cu amabilitate, continuând să-și golească farfuria cu repeziciune.

— Asta e! Sunt fericită că ai înțeles.

Holt mesteca gânditor.

— Poate că te vei liniști auzind că hotărârea mea nu e influențată de nimic. Știu perfect ce vreau.

— Nu.

— Nu mă crezi?

— Cred că încerci să stabilești cel mai bun preț pentru ceea ce dorești, spuse ea cu încăpățânare. Și, după cum mi-ai repetat de o sută de ori, ești un bărbat generos.

— Adena!

O umbră trecu peste chipul lui.

— Știu ce spun, Holt. Azi-noapte, totul era confuz, de necontrolat. Dar în această dimineață...

— În această dimineață te-ai hotărât să luăm totul de la capăt? spuse Holt cu vocea lui tărăgănată.

Adena își ridică bărbia cu o mișcare provocatoare.

— Holt, vreau să-mi promiți că-mi vei respecta voința.

Răspunsul lui întârzie atât de mult încât Adena aproape că putu să simtă materializându-se tensiunea dintre ei. În sfârșit, el șopti:

— Bine. Dar să repet, pentru ca totul să fie clar. Vrei o logodnă clasică... La sfârșitul așa-zisei logodne, o să te măriți cu mine așa cum am vorbit.

Adena dădu din cap.

— Dacă mai dorești să te însori cu mine...

— E puțin probabil să mă răzgândesc într-o săptămână, spuse Holt.

— Într-o săptămână?!

— Am spus în această noapte că o să ne căsătorim în week-endul viitor.

— Dar, Holt, n-o să avem timpul necesar ca să ne dăm seama dacă ne înțelegem!

Și să descopăr dacă ești capabil să înveți să mă iubești, gândi ea îngrijorată.

Holt îi scrută chipul trist.

— Și toată săptămâna n-o să te ating, spuse el cu blândețe.

— Două săptămâni, îl rugă ea.

— Tehnica ta se ameliorează, remarcă el rece. De acord. Două săptămâni.

Doamne! Uite că o bănuia că se târguiește! Cu atât mai rău. Și unul și celălalt aveau nevoie de acest răgaz și Adena nu vedea un alt mijloc de a-l obține.

— Mulțumesc, Holt, șopti ea rezervată.

— După cum ai spus chiar tu, sunt generos, pronunță el cu indiferență.

Dar ochii îi dezmințeau vorbele.

Se ținu totuși de promisiune și weekendul se scurse, ocupat de o plăcută succesiune de mici distracții. Căscară gura la vitrine pe malul oceanului în Sausalito, se plimbară pe Muir Woods, parcul național de două sute cincizeci de hectare care poartă numele celebrului naturalist John Muir. Luară prânzul la *Fisherman's Wharf,* la San Francisco.

În ambele seri, și sâmbătă și duminică, o conduse acasă la ea, se servi singur cu un pahar de sherry și, după o sărutare, o părăsi.

De miercuri, un fel de rutină păru să se instaleze de la sine. Holt sosea la cină, destins și familiar. După masă, Adena se instala alături de el în fața focului, cu broderia ei, și discutau verzi și uscate, avându-l pe Max la picioarele lor.

Se părea însă că viața asta tihnită nu-i prea convenea lui Holt.

Dacă nu cumva, se gândi Adena, nu avusese niciodată ocazia să guste din ea.

În acea seară de miercuri, ea broda o floare, cu mintea preocupată să-și imagineze genul de viață care-i plăcea lui Holt înainte de a-l întâlni, când fu surprinsă să-l audă întrebând-o:

— Ai acceptat postul care ți s-a propus vinerea trecută?

— Nu, răspunse ea cu răceală, băgându-și nasul în lucru.

— Și ai de gând să-l accepți?

— Nu.

— De ce?

— Știi prea bine de ce, spuse ea cu o voce calmă.

Dar mâinile începuseră să-i tremure.

— Dacă n-aș fi intervenit, ai fi acceptat?

— Da.

El se aplecă pentru a-i cuprinde bărbia între două degete.

— Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată! N-o să porți niciodată primi darurile mele cu plăcere? Adena, vreau să fac o mie de lucruri pentru tine. Vreau să-ți dăruiesc mii de lucruri.

Ea își ridică ochii și, o clipă, privirea turcoaz și privirea cenușie se fixară cu intensitate.

— Știu, Holt, dar nu e necesar.

— Ți-e teamă să accepți ceva de la mine, inclusiv căsătoria, spuse el cu blândețe.

— Ești obișnuit să cumperi totul! Vezi viața ca o serie de operații comerciale. Asta mă sperie un pic.

— Și persoana mea te sperie?

Ea ridică ușor din umeri. Cum să-l facă să înțeleagă?

— Puțin da, fiindcă mă tem de ce ai face dacă ți s-ar năzări că n-ai primit destul pentru banii tăi.

El o privi îndelung înainte de a-i da drumul bărbiei și a se retrage în colțul canapelei. Ochii lui își reluaseră expresia lor enigmatică și gânditoare.

— Presupui că risc în vreun fel?

— Ce-ai face dacă ai avea această impresie?

— Dacă mi-ar trece prin gând că mă minți, spuse el strângând din buze și cu o privire întunecată, nu știu de ce-aș fi capabil.

— Nu-ți mai bate capul, rosti ea cu un zâmbet forțat. Ai fi nebun de furie! Și mă mai întrebi de ce mi-e frică!

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de vocea ușor amenințătoare a lui Holt.

— Presupun că astea nu sunt decât niște supoziții?

— Bineînțeles, îi răspunse ea cu o indiferență pe care era departe de a o simți.

— În acest caz, îți propun s-o lăsăm baltă. Presupunerile rezolvă destul de rar problemele concrete pe care le ridică viața.

— De acord!

Și mânui acul cu grijă, conform modelului. Dar nu o floare exotică vedea conturându-se sub degetele ei, ci chipul unui bărbat care nu avea încredere în nimeni fiindcă era convins că totul se plătește. Un asemenea bărbat va ști într-o zi să iubească?

*

Joi dimineața, spre ora unsprezece, secretara lui Holt îi telefonă. Adena nu-i recunoscu vocea la telefon, dar Holt avea fără îndoială mai multe secretare.

— Domnișoara West?

— Eu, răspunse Adena cu amabilitate.

Prinse receptorul între obraz și umăr pentru a umezi cu vârful limbii lipiciul de pe un plic gata timbrat, care conținea o nouă solicitare de serviciu.

— Vă telefonez din partea domnului Sinclair. Dorește să știe dacă puteți lua prânzul astăzi împreună cu domnia-sa și unul dintre clienții firmei.

— Da, cred că da, spuse Adena puțin surprinsă și mulțumită în același timp.

Notă adresa restaurantului unde Holt o va aștepta în hol.

— Persoana care-l va însoți este domnul Rawlins.

— Mulțumesc. Spuneți-i lui Holt că voi fi acolo la ora stabilită.

Rawlins era tipul pe care-l întâlnise la acea faimoasă recepție la care o dusese Holt, gândi ea.

Adena scotoci prin dulap în căutarea unei toalete convenabile pentru un dejun de afaceri. Holt făcea parte din acea categorie de bărbați care se folosesc de soțiile lor pentru a-și distra clienții?

După o jumătate de oră, îmbrăcată cu un taior de lână extrem de elegant, Adena îi spunea la revedere lui Max înainte de a ieși grăbită din casă. Nu avea rost să meargă cu mașina ei, când transportul în comun era atât de comod.

Cunoștea bine restaurantul ales de Holt. Cu niște chelneri impecabili, fețe de masă de un alb strălucitor și atmosfera clasică, întruchipa acea ambianță serioasă specifică acelor cluburi exclusiv masculine. Dar mâncarea era delicioasă.

Adena sosise cu câteva minute mai devreme și, fără să se grăbească, intră în salonul vecin sălii de restaurant, cu mersul ei suplu care atrăgea multe priviri ale sexului opus.

— Adena!

Fusese gata să se ciocnească de Jeff.

— Jeff! Ce faci aici?

Carrigan, care-i zâmbea cu acel aer strengăresc care altădată i se păruse atât de seducător, prinse între mâinile lui puternice una din mâinile ei pe care o ridicase ca să-și mențină echilibrul.

— Am venit să iau prânzul. Tu aștepți pe cineva?

— Da, răspunse ea puțin încurcată.

— Lasă-mă să ghicesc... Holt Sinclair?

— Da.

Adena se crispă și se dădu înapoi cu un pas.

— Nu-ți face griji, îi spuse Jeff remarcându-i ezitarea. Sunt în starea mea normală. Presupun că trebuie să-mi cer scuze pentru acea seară. Dar tot ce pot spune în apărarea mea e că băusem două pahare și că tocmai perdusem o femeie, care conta foarte mult pentru mine, în favoarea principalului meu concurent.

— Te rog, Jeff, să nu mai vorbim despre asta, spuse Adena, îngrozitor de jenată. Povestea asta mă mâhnește la fel de mult ca și pe tine. Să uităm de incidentul ăsta neplăcut.

— Incidentul îl pot uita, șopti el apropiindu-se cu un pas de ea. Dar mai greu îmi va fi să te uit pe tine...

Adena își dădu seama că, în spatele ei, un palmier plantat într-un vas enorm îi tăia orice posibiltate de retragere. Așa că fu nevoită să-i țină piept.

— Jeff, te rog.

— Am ratat totul, spuse el zâmbind cu tristețe.

— A fost o greșeală încă de la început, șopti Adena, simțindu-se nefericită fără să vrea.

Dorea mai ales să pună capăt acestei întâlniri neplăcute, înainte de sosirea lui Holt.

— Nu. Totul a fost din vina mea. Avem o mulțime de puncte comune, nu crezi?

— Da, poate, dar...

Oh, Doamne, își spuse ea, cum să scape de un fost adorator care se încăpățânează să insiste și să scormonească trecutul?

— Îți amintești că veneam adeseori împreună aici? Și asta o să-mi lipsească, stărui el nemilos.

Brusc, Adena avu impresia că aceste manifestări pline de tristețe mascau o anumită răceală.

— Aș prefera să nu mai vorbim despre asta, Jeff!

— Mă așteptam, spuse el cu un zâmbet crispat. Sunt sigur că nu dorești să vorbești despre asta. Ai căzut în picioare, la fel ca o pisică, nu-i așa?

— Ajunge, Jeff. Și te rog să mă ierți, dar eu...

— Un fost iubit nu merită o sărutare de adio? șopti el înghesuind-o pe Adena lângă palmier.

Ochii ei turcoaz scânteiară de mânie.

— Adio, Jeff.

— Adio, Adena, spuse el pe un ton înghețat, dezmințit de un surâs tandru.

În același timp, expresia neprietenoasă din ochi lui se șterse pentru a lăsa locul unei ciudate satisfacții.

Înainte ca ea să se fi putut feri, el o prinse cu putere de umeri și, lipind-o de el cu bruschețe, o sărută pe buze apoi îi dădu imediat drumul.

— Și mulțumesc pentru tot, scumpa mea, adăugă el cu o voce mieroasă strecurându-i în mână un plic alb.

Instinctiv, Adena luă plicul și ridică spre Jeff nițe ochi uluiți. Înainte ca ea să fi găsit replica mușcătoare care se impunea, el o părăsise îndreptându-se cu pași mari spre ieșire.

Întoarse capul ca să-l vadă plecând, atât de preocupată încât nu-i remarcă pe cei doi martori ai scenei decât în momentul când Jeff îl salută în trecere, cu răceală, printr-un semn al capului, pe unul dintre cei doi bărbați.

Holt. Și lângă el John Rawlins. Adena remarcă sclipirea de oțel din ochii amantului ei și înțelese răzbunarea lui Jeff. Acesta dorise s-o compromită.

Fără să mai aștepte, Holt se apropie de Adena care, ca paralizată, rămăsese locului căutând în van o explicație. Plicul pe care-l ținea în mână o condamna inexorabil. Știa asta. Holt înainta spre ea, sumbru, amenințător, și, în lumina slabă din hol, John Rawlins îl urmărea perplex din priviri.

Fără să scoată nici un cuvânt, Holt întinse mâna. Luă plicul, îl rupse și scoase o foaie de hârtie. Pentru Adena, care

recunoscu scrisul lui Jeff și care, pentru prima oară în viața ei, se simțea cuprinsă de panică, reprezenta acum o amenințare.

El citi mesajul, apoi examină cu o privire disprețuitoare cecul care-l însoțea. În cele din urmă, îi întinse Adenei cele două hârtii pe care ea le lua cu o mână tremurătoare, speriată la culme. Citi la rândul ei:

Continuă-ți misiunea, scumpa mea. Când îți vei termina treburile, ne vom căsători.

Iar cecul era completat pentru o sumă care se ridica la câteva sute de dolari.

Adena își ridică ochii consternată și așteptă verdictul. Nu mai era nimic de adăugat, nici de o parte nici de cealaltă și ea știa asta, fiindcă toate aparențele erau împotriva ei. Holt va crede că Jeff o plătea. El va crede ceea ce Jeff voia ca el să creadă: că Adena avea drept sarcină să seducă un concurent al *Laboratoarelor Carrigan.*

— Iartă-mă, John, vin imediat, spuse Holt calm luând-o de braț pe Adena pe care o conduse cu hotărâre spre ieșire.

Tânăra se simțea condamnată.

Și totuși, indiferent ce ar bănui Holt, ea era inocentă. La acest gând, își ridică plină de mândrie capul, în timp ce Holt îi deschidea portiera unui taxi.

— Du-te acasă, îi spuse el pe un ton de o blândețe plină de amenințări.

Apoi trânti portiera și se aplecă s-o privească prin geam, cu niște ochi reci ca gheața.

— Vin la tine peste două ore. Am unul sau două lucruri de lămurit. Nu face mutra asta terorizată, Adena. N-o să-mi folosesc pumnii. Dispun de mijloace mult mai subtile pentru a mă răzbuna.

Capitolul 10

Mijloace mult mai subtile!

În trei rânduri în cursul acestei interminabile după-amiezi, Adena, stând în picioare în fața dulapului de haine, avu chef să-și umple valiza, să-l urce pe Max în mașină și să plece.

Dar, ce naiba, doar era nevinovată! Și, de fiecare dată când îi revenea acest gând în minte, amintirea perfidiei lui Jeff îi apărea la rândul ei, cu urmarea respectivă: furia lui Holt.

Pentru că era nebun de furie, nu se îndoia de asta. Privirea lui încețoșată dovedea o furie stăpânită, mai înspăimântătoare decât o veritabilă izbucnire.

Cum i-ar putea explica scena la care asistase? Adena trecea în revistă toate argumentele.

Neliniștit, Max se culcase în spatele canapelei, și stând cu botul pe labe, n-o scăpa din ochi. Adena se plimba de colo-colo fără nici un rost.

— O să mă aperi și de data asta, nu-i așa? îl întrebă ea oprindu-se să-l mângâie. Dacă te asmut împotriva lui Holt, o să-l tratezi așa cum ai făcut-o cu Jeff?

Dar Max nu avea darul vorbirii. Adena se ridică și ochii ei căzură pe sticla de sherry, al cărei conținut era folosit atât de eficient de Holt. Dar își întoarse capul de la sherry. Trebuia să aibă mintea limpede când va sosi Holt, pentru a-l obliga s-o asculte.

Cea mai bună soluție era să-i povestească totul din punctul ei de vedere și, dacă el refuza s-o creadă, să-l dea dracului!

Avea și ea, la urma urmei, mândria ei. Cu atât mai rău pentru Holt dacă nefericita lui concepție despre viață îl împiedica să vadă adevărul!

Un alt adevăr se impuse însă brusc: îl iubea. Să-i dovedească faptul că se înșală nu era o simplă chestiune de orgoliu. Trebuia ca el s-o creadă. Mai mult decât orice pe lume, Adena își dorea ca Holt să aibă încredere în ea.

De fapt, încrederea este piatra de încercare a dragostei. Adena trase adânc aer în piept. Trebuia să-l convingă de nevinovăția ei. Dar cum să facă asta?

Și, de altfel, ce-o fi făcând el acum? Participa politicos și calm la prânzul de afaceri? Întâi munca, apoi răzbunarea? Gândul că își făcea asemenea calcule reci o făcu să se înfioare.

Un bărbat ca Holt se putea încrede într-o femeie? Putea spera asta?

Indiferent însă cum stăteau lucrurile, Adena știa că, dacă Holt i-ar acorda încrederea lui, ar recunoaște în același timp și dragostea lui pentru ea.

Adena privi din nou sticla de sherry. Chiar că avea nevoie să bea ceva ca să se calmeze. Și brusc, întoarse spatele alcoolului și se îndreptă hotărâtă spre bucătărie. Iată ce îi trebuia: un ceainic plin cu ceai Darjeeling.

Ritualul pregătirii lui avu imediat o influență liniștitoare asupra nervilor ei.

Infuzia era gata, cești ca ei preferată pregătită. Așa că Adena le duse pe o tavă în salon și se instală în fotoliul cu tapițeria în verde și portocaliu. Cu Holt se va purta cu răceală. Va fi ponderată și mândră. Nu-i va mai permite s-o sperie. La urma urmei, era nevinovată! Și poate după ce se va calma, Holt nu va mai fi atât de bănuitor, de neîncrezător? Era ceva omenesc totuși... Și posibil...

Gândul acesta în loc să-i dea speranță, o deprimă. Din nefericire, această stare coincise cu soneria de la intrare. În ciuda bunelor ei hotărâri, Adena tresări, ceea ce puse în primejdie ceașca. Simți că palmele i-au transpirat, dar își controlă gesturile și se ridică, urmată de Max care dădea frenetic din coadă. Sosirea prietenului lui nu constituia o amenințare pentru el.

Adena își adună tot curajul și puse mâna pe clanță. Va admite Holt punctul ei de vedere? Trebuia măcar să încerce. Îl iubea prea mult ca să nu facă acest efort. Poate că, după ce accesul de furie va fi depășit, va putea să refacă fragila legătură dintre ei, bazată pe dorință și afecțiune?

Nu. Mult mai probabil era că el va ieși din viața ei după ce-și va pune în aplicare subtila răzbunare anunțată.

Adena deschise ușa.

El era acolo, aducând ca întotdeauna în acest apartament luminos și feminin prezența lui întunecată și virilă. Adena văzu linia dură a gurii, privirea lipsită de tandrețe a ochilor lui reci, trupul bine legat. Nu mai exista nici o speranță.

Îl împinse încetișor pe Max care sărea pe lângă el și-și ridică privirea, înfruntându-l. O explozie de indignare îi alungă pe loc teama.

— N-am făcut nimic! strigă ea fără nici o introducere. Nu lucrez pentru Jeff Carrigan!

Holt își strânse puțin pleoapele pentru a examina mai bine chipul ei marcat de oboseală.

— Știu, declară el cu o asemenea seninătate încât Adena, uluită, se trase cu un pas înapoi.

El o îndepărtă cu blândețe din calea lui, mângâindu-l în treacăt pe Max. Și apoi se servi cu un pahar de sherry, liniștit, ca și cum nimic nu se întâmplase. Adena rămase cu gura căscată.

Mâinile îi tremurau încă. Se sprijini de ușă și reluă:

— N-ai crezut că... că sunt un fel de spion industrial în slujba lui Carrigan?

Zâmbind, Holt se așeză pe canapea, ca un om fericit că se poate destinde în sfârșit.

Cu ochii închiși, își lungi un picior peste o pernuță și bău încet o înghițitură de sherry.

— Nu fi caraghioasă, spuse el. De ce-aș fi crezut o asemenea aiureală? Te cunosc, Adena West, și n-ai fi deloc un spion

bun, află de la mine! Nu fiindcă n-ai ști să farmeci bărbații, continuă el cu o voce visătoare, dar nu ești cu adevărat dotată pentru... Hei! Ce faci?

Adena traversa în fugă încăperea pentru a se arunca în brațele lui.

— Mă iubești! Mă iubești, Holt! Spune-o!

Își puse cu greu paharul pe masă și se rederesă. Adena, băgată cu nasul în haina lui, îl ținea de talie.

— Scumpo, cred că m-am îndrăgostit de tine din prima seară, spuse el cu o voce înăbușită, trecându-și mâna prin părul ei bogat.

Apoi continuă, din vocea lui răzbătând fericirea:

— Nu-mi spune că și tu...

— Ba da! Tot de atunci. Nu îndrăzneam să visez că...

— Și de unde ți-a venit așa, pe neașteptate, ideea asta? o întrebă el glumind.

O strângea atât de tare în brațe încât se rostogoliră amândoi pe pernuțele canapelei.

— Doar un bărbat îndrăgostit putea să vadă cecul, mesajul și sărutarea de la restaurant fără să-mi pună la îndoială nevinovăția, șopti ea ridicând capul pentru a-i întâlni ochii strălucitori.

— Da, dar acest bărbat îndrăgostit știa și că femeia lui ține prea mult la el pentru a-l înșela cu un altul, o corectă Holt cu blândețe, legănând-o în brațe.

— Vrei să spui că știi că te iubesc, că o știai de la început?

— Și nu e adevărat, te pomenești? o întrebă el cu o voce înăbușită.

— Ba da, Holt, te iubesc.

În chip de răspuns, Holt o strânse cu patimă în brațe și ea simți că tensiunea se risipește.

— Mă gândeam eu că e vorba de ceva de genul ăsta, când am văzut că nu îndrăznești să-mi ceri să înapoiez frumosul meu ceas.

— Cum?! Despre ce vorbești?

— Mi l-ai dăruit într-un moment de furie, nu? spuse Holt mângâind-o pe cap cu tandrețe. Îmi imaginez cum ai dat fuga la unul dintre cele mai luxoase magazine de bijuterii din San Francisco pentru a-mi cumpăra acest ceas. Îți jur că pachetul mai purta încă amprenta feminității tale ultragiate când a fost pus pe biroul meu.

— Nu te cred! exclamă ea. Știai? Ai ghicit totul?

— Mi-e teamă că da. Mi-am petrecut întreaga după-amiază gândindu-mă cum să preiau controlul situației. Îmi dădeam seama că doreai să-mi dai o lecție, fiindcă te ofensasem.

— Când mă gândesc că ai afirmat că iei cadoul meu drept ceea ce pare, spuse Adena cu amărăciune. Ești un șmecher, ești dracul în persoană! Dacă nu te-aș iubi atât de mult, ți-aș cere chiar acum ceasul înapoi. Ce te-a făcut să crezi atunci că n-o să-ți cer să-l înapoiezi?

— Am riscat, e adevărat. Exista o șansă să n-ai inima să mi-l ceri înapoi dacă mă credeai încântat de cadou. Felul în care mi te dăruiseși în noaptea precedentă mă incita să cred că sentimentele tale pentru mine sunt adevărate. Dacă nu, nu te-ai fi dăruit astfel. Ești prea onestă. Nu te-ai fi putut preface chiar așa.

— Ai profitat de credulitatea mea, spuse ea reținându-și un zâmbet.

— Eram disperat... Știam că vrei să-mi dai o lecție. Iar tu credeai că o să vin val-vârtej să-ți fac o scenă!

— Credeam că orgoliul tău va avea de suferit la fel de mult ca al meu când am primit colierul, rosti calm Adena, în timp ce ochii ei se voalau la amintirea acelei îngrozitoare dimineți. Voiam să-ți arăt ce simți când cineva vrea să te plătească pentru serviciile tale!

— Știam eu, mormăi el. Și, dacă asta te poate consola în vreun fel, scumpa mea, am înțeles imediat ce am deschis pachetul. Am înțeles semnificația pe care i-ai atribuit-o colierului meu. Am înțeles că ai aflat și de intervenția mea, făcută la firma unde voiai să te angajezi. Și din nou am înțeles că am făcut o prostie!

— Ai fi putut măcar să-mi lași plăcerea să constat că lecția mea a servit la ceva!

— M-am gândit și eu la asta, spuse el oftând. M-am gândit chiar să joc rolul bărbatului insultat și eram gata să vin să fac penitență. Dar mi-am spus că aș putea evita toate aceste ciocniri inerente între două personalități puternice și cu aceeași ocazie să descopăr adevăratele tale sentimente pentru mine, acceptând pur și simplu cadoul.

— Probabil că te-ai distrat de minune pe socoteala mea văzându-mi reacția, spuse Adena privindu-l pieziș.

— Nu. Am văzut în primul rând că nu ești în stare să-mi ceri ceasul înapoi și abia atunci mi-am primit cu adevărat cadoul.

Știam că toate colierele din lume nu mi-ar fi putut aduce un asemenea cadou în schimb. Ceasul ăsta e comoara mea fiindcă marchează pentru mine momentul când am început să cred că ai putea să mă iubești.

— Erai atât de sigur de mine?

El îi adresă acel zâmbet elocvent, puțin răutăcios și dur al oamenilor pe care o viață grea i-a învățat multe despre natura umană.

— Eram sigur că o contabilă șomeră n-ar fi cheltuit pentru nimic în lume o sumă astronomică doar pentru a se răzbuna înainte de a-mi spune adio, dacă setimentele ei n-ar fi fost sincere.

Resemnată în fața inevitabilului, Adena își încolăci brațele în jurul gâtului lui Holt.

— Ah, da? Ei bine, continuă! Spune-mi și ce ai gândit când am pronunțat faimoasa mea declarație la recepție.

— Când ai anunțat pe toată lumea că superbul meu ceas este cadoul tău de logodnă? Ce am gândit atunci? Că e o ocazie pe care nu trebuie s-o ratez, bineînțeles. Am folosit pur și simplu inițiativa ta ca să te aduc unde voiam, adică să te măriți cumine.

Părea extrem de mulțumit de el și Adena mormăi:

— Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că ție ți-a venit ideea!

— Și ar avea dreptate! spuse el. Dacă nu pot face ceva, am întotdeauna inspirația de a mă folosi de situațiile favorabile.

— Și o să păstrezi ceasul?

— Evident, răspunse el ridicându-i părul pentru a o săruta pe gât. E dovada angajamentului pe care ți l-ai luat față de lume. Dar dacă ai nevoie de bani ca să acoperi cecul, eu aș fi fericit să...

Adena puse degetul pe buzele lui.

— Nu. E cadoul meu. Mi-am alimentat contul, nu fără unele probleme de altfel...

— Din cauza asta ai băut atâta vin și șampanie în seara aceea? spuse el malițios, jucându-se cu o șuviță din părul ei.

— Ai remarcat asta?

— În acea seară, soarta mi-a surâs. Totul era în favoarea mea... erai tulburată, un pic pierdută...

— Și ai profitat.

— Și încă cum! exclamă el, evident mulțumit de sine.

Vocea lui nu exprima nici un regret și Adena schimbă subiectul.

— În felul ăsta te-ai lăsat cumpărat de mine cu prețul unui ceas de aur și a două nopți de pasiune?

— Preț special pentru tine, spuse el.

— Nu știu dacă îți voi mai putea oferi ceasuri elvețiene...

— Scumpa mea, să nu mai vorbim de ceasuri! Mai bine să vorbim despre dragoste. Dăruiește-mi dragostea ta, pasiunea ta, sinceritatea ta. Și vei vedea că sunt un om de afaceri onest.

— O să primesc exact prețul investiției mele? insinuă ea, mângâindu-i ceafa.

— Sunt loial, devotat, mă adaptez ușor... și îmi place să stau acasă...

— Exact ca Max.

— Hmm...

— Nu eram foarte sigură adineaori că ai un caracter frumos, când m-ai împins în taxi vorbindu-mi de răzbunare...

Buna dispoziție a lui Holt păru să se evaporeze.

— Cum, chiar ai crezut că o să mă răzbun pe tine? Eu mă gândeam la Carrigan. Doamne, nici o clipă nu mi-aș fi închipuit că mă așteptai aici crezând că...

Vocea i se frânse.

— Adena, n-aș fi în stare să te lovesc...

— Dar dacă te-aș înșela?

— Niciodată. Îți amintesc că presupunerile nu mă interesează. Să vorbim despre altceva.

— De exemplu?

— Unde ne vom petrece luna de miere, dacă îți convine subiectul.

— Înainte de asta, aș vrea să discutăm despre altceva, spuse ea.

— Unde o să ne căsătorim? Am putea merge la Reno și...

— Nu, despre altceva. Ce i-ai făcut lui Jeff?

— Ah, despre el era vorba!

— Da, despre el. Ce i-ai făcut?

— Te interesează?

— Nu în mod deosebit, dar sunt curioasă. După ce mi-am petrecut două ore întrebându-mă ce răzbunare îngrozitoare îmi pregătești, mi-ar plăcea să aflu ce i s-a întâmplat adversarului vinovat.

— Înțeleg. Bine. Ei bine, după ce m-am mai calmat puțin, mi-am spus că fără Jeff nu te-aș fi cunoscut niciodată.

— Câtă generozitate.

— Ți-am mai spus că am un fond bun. Așa că m-am dus să-l caut la Laboratoarele Carrigan și i-am dat să înțeleagă că, dacă va mai îndrăzni vreodată să se apropie de tine, o să-l discreditez pe el și pe tatăl lui în mediul de afaceri din San Francisco.

— Cum?

— Printre altele, dovedind că l-au mituit pe unul din salariații mei. În plus, bănuiesc că, dacă aș începe să cercetez, aș descoperi unele operațiuni ilegale, foarte profitabile, efectuate sub acoperirea laboratoarelor lor. Știe că nu sunt niște amenințări în vânt.

— Dar cum de a reușit să combine totul?

— Te referi la întâlnirea de astăzi? Noua lui secretară a obținut de la secretara mea programul zilei de astăzi. Pe urmă a pus-o să-ți dea întâlnire și a aranjat întâlnirea noastră „întâmplătoare".

— Oh!

— Și acum, dacă am reveni la oile noastre?

— La luna de miere?

— Ai vreo preferință?

— Ei bine, fiindcă mă întrebi, aș prefera hanul la care proiectasem să mă duc..

— Cum vrei, spuse el aplecându-se să-și ia paharul de pe măsuța joasă. Asta-i culmea!

— Ce?

— Beţivanul ăsta de câine a terminat sherry-ul în locul meu!

*

După câteva zile, în seara căsătoriei ei, Adena se strecură cu precauţie în patul suspendat de tavan cu patru lanţuri lungi. Se legăna uşor, aproape ca un hamac. Sau ca o barcă pe o mare liniştită. Adena se ghemui sub pături.

În şemineu, luminând încăperea, ardea un foc în faţa căruia Holt şi ea tocmai sărbătoriseră evenimentul bând o sticlă de şampanie. Max, stând în faţa focului, lingea cupele pentru a-şi lărgi aria gusturilor. Era atât de ocupat încât nici nu-şi ridică măcar ochii când Holt ieşi din baie.

Dar Adena îl văzu apropiindu-se, cu un prosop înnodat în jurul mijlocului. Duşul îi udase părul şi pielea lui bronzată lucea ca arama la lumina focului.

În loc să se întindă în pat, el se opri ca s-o admire culcată în patul lor balansoar. Cu ochii strălucitori, ea fremăta de nerăbdare. Niciodată nu se simţise atât de dorită. La rândul ei, îl iubea şi îl dorea pe acest bărbat care de astăzi era soţul ei...

Îi întinse mâna în tăcere şi el se trânti alături de ea, imprimând patului o vibraţie ritmică.

— Adena, îi şopti el cu o voce răguşită, strângând-o violent de mână, te iubesc atât de mult încât mă simt speriat.

— Speriat! exclamă ea. Ce vrei să spui? De ce speriat? Ştii bine că te iubesc...

— Știu, dar mă mai chinuiește încă amintirea supărărilor pe care ți le-am pricinuit. De aceea, iată-mă pe patul meu nupțial, îngrozit la ideea că îi voi face soției mele un cadou de nuntă!

— Cadoul tău de nuntă? Ce cadou?

El îi aruncă o privire neliniștită, apoi scotoci prin geanta de voiaj pusă pe jos lângă pat. În sfârșit, fără să-i vorbească, îi întinsse o cutiuță albă.

Adena o luă. În ochii lui Holt se putea citi o expresie circumspectă și o speranță căreia ea îi răspunse cu un surâs plin de tandrețe. Deschizând cutia descoperi un lanț de aur cu o lucrătură extrem de delicată.

— Colecția mea de coliere a crescut, spuse ea cu blândețe punându-și-l la gât.

— Cu colierul la gât ai ceva deosebit... spuse el cu un umor discret care nu-i scăpă Adenei.

— E frumos, Holt. Îți mulțumesc, spuse ea cu sinceritate.

El închise ochii ușurat.

— Și eu îți mulțumesc, Adena.

O strânse cu putere în brațe și, prin cămașa de noapte din satin și dantelă, ea simți căldura mâinilor lui viguroase. Știa că-i mulțumea pentru faptul că-i primise darul. Într-un anumit fel, ea recunoștea acum o trăsătură a caracterului lui pe care n-o înțelesese de la început. Bineînțeles, voia să plătească pentru ceea ce obținea în viață. Dar mai era și altceva. Holt era un bărbat generos care voia s-o onoreze prin cadourile lui pe femeia iubită.

O strânse îndelung la piept, bucurându-se de căldura trupului ei. În timpul acestei îmbrățișări tăcute, amândoi simțiră crescând în ei o dorință pătimașă.

— A trecut mult timp de când n-ai mai împărțit patul cu mine, spuse Holt mângâind trupul Adenei cu o mână care se opri posesivă pe coapsa ei.

Ceasul de aur strălucea la încheietura mâinii lui.

— Nu din vina mea, replică Adena cambrându-se sub mângâierea lui.

— Știu. Mă tentezi într-un mod lipsit de rușine, de câteva zile.

— Dar tu ai fost atât de nobil, de puternic, de eroic!...

Adena râdea, plimbându-și ușor unghiile pe umărul lui musculos.

— Dar nu prea descurcăreț, nu-i așa? Poate n-ar fi trebuit să-mi pierd atâta timp făcându-i curte viitoarei mele soții? Poate că ar fi trebuit să iau ceea ce-mi aparținea deja?

Îi scoase cămașa de noapte.

— N-aș vrea să mă crezi ingrată...

— Dovedește-mi-o, îi porunci el.

Adena îi dădu imediat ascultare. Holt reacționa la fiecare mângâiere, la fiecare sărutare. La fiecare demonstrație de dragoste, Adena primea o alta în schimb. Dragostea lui Holt răspundea în întregime dragostei ei.

El parcurse cu mângâieri din ce în ce mai tulburătoare și mai îndrăznețe curbele și ascunzișurile corpului ei, într-o stare crescândă de excitație. Arzând de nerăbdare, Adena îi

transmitea flacăra senzualității ei; pe neașteptate el îi luă mâna, pe care o conduse spre pântecele lui plat și musculos, până la sexul în erecție care îi dovedea Adenei puterea pe care o avea asupra lui.

Tremurând, ea depuse pe pieptul lui mici sărutări rapide și calde, apoi coborî încetul cu încetul până la coapsele musculoase, în timp ce părul ei atingea urma lăsată de buze. Holt scoase un geamăt.

Nu mai putea să aștepte, dar se supuse totuși îndelungilor preliminarii care-l duseră până la limita extremă a rezistenței. Brusc, cu o repeziciune și o putere care o uimiră, el o răsturnă pe spate și o acoperi cu trupul lui. Gura lui caldă și umedă îi mângâie pielea, ușoară ca o părere.

— Te iubesc, rosti el cu o voce răgușită. Te iubesc din toate punctele de vedere. Vreau să fac dragoste cu tine, scumpa mea.

Strecurându-și mâinile sub șoldurile ei, el o pătrunse cu o blândețe care se transformă imediat într-un ritm plin de pasiune.

Adena se pierdea, se dizolva parcă în profunzimea îmbrățișării lor. Patul nu mai era o barcă. Adena plutea acum chiar pe mare.

Împreună fură luați și purtați de valurile puternice de la fund și, când mareea îi abandonă pe un țărm pierdut, rămaseră agățați unul de celălalt până când se șterse ultima amprentă a călătoriei lor pasionate.

Mult timp după aceea, Adena își dădu seama că degetele lui Holt rămăseseră pe gâtul ei, pe colierul oferit drept dar de nuntă. Ochii ei somnoroși și satisfăcuți îl descoperiră, aplecat cu atenție asupra ei.

— După cum îți spuneam adineaori, șopti el, când porți la gât un colier de aur, ai ceva deosebit...

— Iar tu nu ești decât un pirat! Într-o altă viață te duceai probabil prin târgurile de sclave pentru a le alege pe cele mai frumoase...

— Eu nu doresc decât una singură și, cum o am, mă simt pe deplin satisfăcut.

— Fericirea acestei sclave te va costa scump, spuse ea râzând.

— Cât anume?

— Toată dragostea ta, toată pasiunea ta, tu în întregime! îi spuse ea, extrem de emoționată.

Un surâs se întipări pe buzele lui Holt. La lumina focului, ochii lui străluciră.

— Te-ai măritat cu un bărbat foarte generos care-ți dăruiește ceea ce-ți dorești, îi șopti el.

Și când el o înlănțui din nou, Adena știu că nu se va mai putea lipsi de singurul dar care conta pentru ea: dragostea lui Holt.

Sfârșit